

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΓΕΝΑΡΗΣ-ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2014 ΑΡ. ΦΥΛ. 495 € 1,50

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ

ΚΑΤΩ Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ

Οι φιλοναζιστές στην ηγεσία της κυβέρνησης της Ουκρανίας παίζουν το ρόλο του μπαμπούλα του ρωσικού πληθυσμού για να δίνουν αήλοθοι στον Πούτιν, όμως είναι οι πιο στενοί του σύμμαχοι

Αυτή η εισβολή-προσάρτηση, αν δεν πάρει απάντηση από τους λαούς της Ευρώπης, θα μείνει στην ιστορία σαν ο μεγάλος προάγγελος μιας γενικότερης στρατιωτικής επίθεσης της σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής Ρωσίας με στόχο την καταβρόχθιση όλης της Ευρώπης.

Ο διαμελισμός της Ουκρανίας και η προσάρτηση της Κριμαίας ακολουθεί το διαμελισμό της Γεωργίας και τη ντεφάκτο προσάρτηση της Αμπχαζίας

και της Οσσετίας, και είναι αποτέλεσμα του σιχαμερού πνεύματος κατευνασμού τύπου Μονάχου, που ακολουθούν απέναντι στο νεο-χιτλερικό ά-

ξονα Ρωσίας-Κίνας οι ευρωπαίοι και οι αμερικάνοι μονοπωλιστές για να έχουν ενεργειακή τροφοδοσία από τη Ρωσία και φτηνή εργατική σάρκα από την Κίνα. Αυτοί είναι ακόμα πιο άθλιοι και ακόμα πιο προδότες των λαών τους από τους προπολεμικούς προγόνους τους Τσάμπερλεν και Νταλαντιέ. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στο χαρακτήρα

των αστικών τάξεων αυτών των χωρών αλλά και στο ότι η νεοχιτλερική Ρωσία έχει αξιοποιήσει την τσαρική της πείρα και πριν κάνει μια καθολική επίθεση έχει χάσει αφοσιωμένους πράκτορες της και στα ψηλότερα κλιμάκια των δυτικών καγκελαριών αλλά

συνέχεια στη σελ. 9

ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ ΜΕ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΣΗΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΚΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 8 Μάρτη το μεσημέρι η ανακοινωμένη εκδήλωση διαμαρτυρίας της ΟΑΚΚΕ έξω από τη ρωσική πρεσβεία.

Συμμετείχαν σε αυτήν 35 άνθρωποι, όλοι σύντροφοι και συναγωνιστές της ΟΑΚΚΕ. Δεν είναι πολλοί για μια πόλη 3,5

εκατομμυρίων, αλλά τους ανήκει η τιμή ότι τόλμησαν μόνοι αυτοί να καταγγείλουν ανοιχτά τους νέους τσάρους- Χίτλερ

του Κρεμλίνου μέσα σε μια χώρα άντρο τους, δηλαδή στην μοναδική στον κόσμο εθελόδουλη αποικία τους που λέγεται Ελλάδα, και να το κάνουν αυτό απέναντι στην πρεσβεία τους, εκεί όπου αυτοί εξυφανίζουν τις πλεκτάνες τους και απ όπου καθοδηγούν την πολυκομματική και πολύμορφη πολιτική τους εξουσία στη συγκεκριμένη χώρα.

Η μεγάλη δυσκολία στο να καταγγεληθούν έμπραχτα και ανοιχτά οι Χίτλερ του Κρεμλίνου στην Ελλάδα από περισσότερο κόσμο δεν είναι σε αυτή τη φάση ούτε ο όγκος ούτε και η ιδιαίτερη κτηνωδία του εχθρού, **αλλά το να πάει κανείς κόντρα στην ισχυρή επιρροή αυτού του εχθρού μέσα στον ελληνικό λαό**, δηλαδή να πάει κανείς κόντρα στον ασφυκτικό ιδεολογικό και πολιτικό κλοιό προστασίας που η εθελόδουλη και σιχαμερή ελληνική άρχουσα τάξη σε όλες εκφάνσεις της έχει υψώσει γύρω από τα νέα αυτά αφεντικά.

Σε πρώτο επίπεδο η σημασία της εκδήλωσης στις 8 του Μάρτη ήταν ότι έσωσε την τιμή της χώρας και όλου του ελληνι-

κού λαού από την προδοσία της ελληνικής αστικής τάξης να παραταχθεί ουσιαστικά σε όλα τα τμήματά της δηλαδή από

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Φτάνει πια με το σαμποτάζ της βαρείας βιομηχανίας, σ.5
- Ο "Ηγέτης", το Ποτάμι του και η χρήση τους, σ.6
- Ουκρανία: Το ελληνικό διακομματικό καθεστώς των λακέδων χειροκροτεί τους ρώσους χίτλερ, σ.10
- Ο ΣΥΡΙΖΑ ανοιχτά πια με τους ναζί, σ.4
- Ο ορθοδοξοφασισμός καταδικάζει μπλόγκερ, σ.4
- Όχι στο διαμελισμό της Ουκρανίας - απόσχιση της Κριμαίας από τους ρώσους νεοχιτλερικούς, σ.14
- Η εγκαταλελειμμένη Ουκρανία στη ρωσική μέγγενη από τα έξω και από τα μέσα, σ.16

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

τους ναζιφασίστες και τους ψευτοαριστερούς και ψευτοεπαναστάτες συμμάχους τους ως τους δήθεν ευρωπαίους σοσιαλδημοκράτες και τους δήθεν φιλελεύθερους, με τον νεο Χίτλερ στο μεγάλο του “σουδητικό” δηλαδή στο “κριμαϊκό” του άλμα στην Ουκρανία.

Όμως το πιο σπουδαίο στη διαμαρτυρία της 8 του Μάρτη από ιστορική και μάλιστα από παγκόσμια άποψη ήταν το σφυροδρέπανο της ΟΑΚΚΕ που υψώθηκε σε αυτήν. Πρέπει να ήταν ένα από τα ελάχιστα στην Ευρώπη και στον κόσμο την ώρα που τα πε-

ρισσότερα σφυροδρέπανα υψώνονται σε “πρωτοπόρες” συνιστώσες των νεοχιτλερικών και φαιο-“κόκκινων” στρατιών. Το σφυροδρέπανο της ΟΑΚΚΕ υπερασπίζει την τιμή του κομμουνισμού και αφήνει ανοιχτό το δρόμο της νέας εποχής σοσιαλιστικών επαναστάσεων μέσα από τον παγκόσμιο αντιφασιστικό αγώνα που έρχεται. Μάλιστα το σφυροδρέπανο της Ελλάδας ακυρώνει στο βάθος του τον ισχυρισμό των φιλελεύθερων αντικομμουνιστών σε όλο τον κόσμο ότι “οι κομμουνιστές και οι ναζί είναι εξίσου ενωμένοι ενάντια στη δημοκρατία”, γιατί αποδεικνύει ό-

τι στην πιο ρωσόδουλη χώρα της Ευρώπης υπάρχει μόνο μια κομμουνιστική οργάνωση και τουλάχιστον ως τώρα καμιά φιλελεύθερη που να αντιστέκεται και μάλιστα με απόλυτη συνέπεια στους ρωσο-ναζί.

Αν το σκεφτεί κανείς καλά είναι φυσικό ότι ειδικά στην Ελλάδα σηκώνεται ουσιαστικά μόνο το το σφυροδρέπανο ενάντια στους νεοχιτλερικούς. Γιατί πουθενά αλλού όσο εδώ και η ψευτική αριστερά και η κλασική αστική τάξη δεν πήγαν την ταξική και την εθνική προδοσία τους ως το τέλος συνεργαζόμενες με τον πιο φασιστικό ιμπεριαλισμό

και έτσι πήγε στην άκρη της και αυτονομήθηκε εντελώς ιδεολογικοπολιτικά το πιο προωθημένο απόσπασμα του επαναστατικού προλεταριάτου δηλαδή η αληθινή κομμουνιστική πρωτοπορία. Στην πραγματικότητα αυτό συμβαίνει γιατί στην Ελλάδα ενώνεται με εντελώς χτυπητό τρόπο η άλωση και η διαφθορά της ηγεσίας της παγκόσμιας αριστεράς από τους ψευτοκομμουνιστές ηγέτες της ΕΣΣΔ μετά το 1956 με τη γενική αποσύνθεση των δυτικών ιμπεριαλιστών μονοπωλιστών που προδίδουν υπέρ της συνεργασίας με τους ρώσους και κινέζους ναζί τα στοιχειώδη

συμφέροντα των δημοκρατικών χωρών και λαών της Ευρώπης.

Με λίγα λόγια στην Ελλάδα ξαναζεί το δηλητηριασμένο από τους νεοχιτλερικούς πνεύμα του επαναστατικού κομμουνισμού επειδή εδώ ζει ίσως η πιο χαμερπής στον κόσμο, η πιο σκουληκιάρική αστική τάξη παλιού και νέου “αριστερού” τύπου. Είναι δηλαδή φυσικό αυτό που φέρνει την ατιμία της χώρας, να φέρνει σε απάντηση και την τιμή της. Αυτό είναι το νόημα της διαμαρτυρίας της ΟΑΚΚΕ και των 35 συντρόφων και των στενών φίλων της έξω από τη Ρώσικη πρεσβεία στις 8 του Μάρτη.

Η ομιλία του γραμματέα της Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ σ. Ηλία Ζαφειρόπουλου στην εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από τη ρώσικη πρεσβεία

Ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος μίλησε αρχικά για την ανάγκη απάντησης από τους λαούς της Ευρώπης στην εισβολή του ρώσικου στρατού στην Ουκρανία και την προσάρτηση της Κριμαίας γιατί αυτή αποτελεί προάγγελο μίας γενικότερης επίθεσης της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας ενάντια στην Ευρώπη. Στιγμάτισε τη στάση των ευρωπαίων και αμερικάνων μονοπωλιστών και τις εκκλήσεις τους για κατευνασμό τύπου Μονάχου. Αυτή η στάση, είπε, οφείλεται στο ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές για να διασφαλίσουν την ενεργειακή τους τροφοδοσία και για να έχουν φτηνή εργατική σάρκα, διατηρούν καλές σχέσεις οικονομικές με τη Ρωσία του Πούτιν και άριστες οικονομικές σχέσεις με τη σύμμαχό του Κίνα.

Ο σ. Η.Ζ. συνέχισε λέγοντας: “Όμως αυτοί οι δυο μεγάλοι φασισμοί (ο ρώσικος και ο κινέζικος) αποτελούν το προανάκρουσμα μιας επιθετικής συμμαχίας σαν κι αυτή του β' πολέμου ανάμεσα στη Γερμανία και στην Ιαπωνία μόνο που τώρα έχουν αλλάξει ρόλους τα δύο στρατόπεδα. (Απέναντι) στο στρατόπεδο της ειρήνης, στο στρατόπεδο της τριτοδιεθνιστικής Ρωσίας και της Κίνας που έκανε τότε την απόπειρα της για μια μεγάλη δημοκρατική επανάσταση εμφανίστηκε το στρατόπεδο του πολέμου της χιτλερικής Γερμανίας και της Ιαπωνίας. Τώρα οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί και την επίθεση σχεδιάζει ο άξονας Ρωσίας-Κίνας ενάντια στην Ευρώπη από τη μία μεριά η Ρωσία και η Κίνα ενάντια στην Ιαπωνία. Είναι η αντιστροφή ρόλων, η αντιστροφή του που πήγε η φασιστική επιθετική κρατικοκαπιταλιστική αστική τάξη

Γι' αυτό οι λαοί δεν πρέπει να κάτσουν ήσυχοι και να ακούσουν τους Ομπάμα, Μέρκελ, Κάμερον και Ολάντ που καλούν σε ησυχία με το σύνθημα “Αφήστε την Κριμαία στους Ρώσους, αρκεί να μην πάρουν κι άλλο. Ας το λύσουμε ειρηνικά”, εννοώντας συμβιβασμούς σε βάρος του ουκρανικού λαού και των άλλων λαών της Ευρώπης, ενθαρρύνοντας παντού τους φασίστες

που σήμερα σε όλο τον κόσμο προσβλέπουν ιδιαίτερα στη Ρωσία σαν τον προστάτη τους και σαν αυτόν που θα τους βοηθήσει, τάχα μου για την ανεξαρτησία, στην πραγματικότητα για την επιβολή δικτατορίας στους λαούς τους.

Δυστυχώς και στην Ελλάδα, ζούμε την ιδιαιτερότητα, επειδή ο λαός αυτός έχει υποφέρει χρόνια από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, από τον γερμανικό ιμπεριαλισμό, από τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, να θεωρεί και να βλέπει στη Ρωσία μία ενδεχόμενη σύμμαχο ή για τους περισσότερους φασίστες και πρώτα απ' όλα για τη “Χρυσή Αυγή” τον μόνο πραγματικό σύμμαχο που πρέπει να έχει το έθνος. Το ίδιο κάνει και μια αριστερά που στη βάση της έχει αριστερά χαρακτηριστικά, αλλά στην ηγεσία της έχει ανθρώπους που προδώσανε το μαρξισμό και που γίνανε φίλοι των παλινορθωτών του καπιταλισμού στη Ρωσία, αρχίζοντας απ' τους Χρυσόστοφ και Μπρέζνιεφ και τώρα έχουν γίνει πιστοί υπηρέτες σαν ηγεσία στη Ρωσία του Πούτιν αλλά και στη σύμμαχό του Κίνα. Αυτοί όλα καλούν τώρα τον ελληνικό λαό να του πουν ότι δεν υπάρχει θέμα ρωσικής εισβολής στην Κριμαία, είναι απλώς η αυτοδιάθεση του Κριμαϊκού λαού ή η άμυνα του απέναντι στους ουκρανούς εθνικιστές και στους φασίστες που υπάρχουν μέσα στην κυβέρνηση αυτή. Έτσι αφήνουν την Ελλάδα ασύδοτη για να εμφανίζεται ένα μέτωπο φαιοκόκκινο, τάχα κόκκινο, ελλήνων φασιστών, ναζιστών και ψευτοαριστερών οι οποίοι στο βάθος ενώνονται στη στρατηγική υπεράσπισης της Ρωσίας και της Κίνας και παραδίδουν τη χώρα μας όποτε μπορούν στους ανατολικούς ολιγά-

χες, και στην ίδια την Κίνα και στην ίδια τη Ρωσία ενέργεια, λιμάνια και σιδηροδρόμους. Αυτοί θα καταστρέψουν τη χώρα.

Και δεν βα-

δίζουν μόνοι τους. Μαζί τους είναι και οι Σαμαράδες, και οι Βενιζέλοι και οι Καμμένιοι, όλοι αυτοί βλέπουν νέο προσανατολισμό προς τη φασιστική νεοχιτλερική Ρωσία του Πούτιν.

Αυτούς λοιπόν πρέπει όλους να τους καταδικάσουμε. Δεν χρειαζόμαστε προστάτες. Δεν χρειαζόμαστε τύπους που θα πούνε ότι δεν πρέπει να υπάρχει πολιτική αντιπολίτευση στην Ελλάδα γιατί τάχα μου αφού εναντιώνεται στη Ρωσία είναι φιλοδυτική.

Εμείς οι κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ και οι φίλοι της δηλώνουμε ότι δεν θέλουμε και δεν πρέπει ποτέ να δεχτούμε καμιά επιβολή καμίας υπερδύναμης. Αυτές γενικά σήμερα είναι ενωμένες ενάντια στον τρίτο κόσμο και τον καταπιέζουν. Δεν θέλουμε ούτε την αμερικάνικη, αλλά δεν θέλουμε ιδιαίτερα την ύπουλη ακόμα πιο επιθετική, πραγματικά χιτλερική Ρωσία του Πούτιν να καθορίζει το μέλλον της Ελλάδας και βέβαια το μέλλον της Ευρώπης. Γι' αυτό κάνουμε αυτή την εκδήλωση σήμερα. Ξέροντας ότι το πολιτικό καθεστώς στην Ελλάδα κάνει στο βάθος πολιτική υποστήριξης της εισβολής της Κριμαίας. Επίσημα κάνει πως λίγο την πείραξε, αλλά αφήνει τους ανθρώπους της, το καθεστώς ιδιαίτερα την ψευτοαριστερά, και ιδιαίτερα το ΣΥΡΙΖΑ να κάνει μια βρώμικη δουλειά υπεράσπισης αυτής της φασιστικής εισβολής.

Είμαστε εδώ για να υπερασπίσουμε την ανεξαρτησία και τη δημοκρατία της χώρας μας, αλλά να υπερασπίσουμε και την τιμή της αριστεράς και του κομμουνισμού από αυτούς που τη λερώνουν”.

Σε αυτό το σημείο φωνάχτηκε το σύνθημα “Έξω οι ρώσοι ναζιστές από την Ουκρανία”.

Ο σ. Η.Ζ. συνέχισε: “Πιστεύουμε στο ρωσικό λαό, στις μεγάλες δημοκρατικές και επαναστατικές του παραδόσεις όπως πιστεύουμε και στο λαό της Κίνας με τις δικές του αντίστοιχες σπουδαίες παρακαταθήκες στην πρόοδο της ανθρωπότητας. Αλλά αυτοί οι φασίστες που διοικούν τις δύο χώρες σήμερα είναι το ακριβώς αντίθετο από εκείνο για το οποίο αγαπήσαμε τη Σοβιετική Έ-

συνέχεια δίπλα

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, Τ.Κ. 10432

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2988)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ωση και την Κίνα, είναι οι αρνητές της δημοκρατίας, οι χειρότεροι αρνητές του σοσιαλισμού, οι χειρότεροι, βρωμερότεροι και επιθετικότεροι ολιγάρχες καπιταλιστές, τέτοιους που ο κόσμος ακόμα δεν έχει δει. Σε αυτούς λοιπόν ήρθαμε εδώ να αντισταθούμε, αυτούς να καταγγείλουμε, και να ενωθούμε με την πλειοψηφία του ελληνικού λαού και των λαών της Ευρώπης που νιώθουν πέρα από κρατικές προπαγάνδες και συμφέροντα, ότι κάτι άσχημο έχει ξεκινήσει με τη Ρωσία στο νότο του Καυκάσου, και στην άκρη της ανατολικής Ευρώπης. Αν αφήσουμε την Κριμαία να χαθεί, αν αφήσουμε την Ουκρανία να χαθεί, ή να πέσει στα χέρια μισοφασιστών και φασιστών που παριστάνουν τους θιγμένους αλλά παίζουν το παιχνίδι του Πούτιν, τότε όλη η ήπειρος θα χαθεί σε ένα νέο, πολύ μεγαλύτερο σκοτάδι. Γιατί ο Χίτλερ, ο κανονικός αδόλφος Χίτλερ θα αποδειχθεί ένας πολιτικός και στρατιωτικός νάνος μπροστά στο φασιστικό πολεμικό μέτωπο των Πούτιν και των ομόλογων του της Κίνας.

Καλούμε τους δημοκράτες να σχηματίσουν γνώμη δικιά τους για το ουκρανικό και για το τι σημαίνουν προσαρτήσεις και διχοτομήσεις χωρών στο πρόγραμμα του βοηθάμε μια μειονότητα. Η μειονότητα πρέπει να παλέψει για δημοκρατία, κάθε μειονότητα μέσα στη χώρα της. Να παλέψει να ενώσει το λαό, όλους τους καταπιεσμένους, γιατί οι φασίστες χτυπάνε όλους τους λαούς και όχι μόνο τις εθνικές μειονότητες. Γι' αυτό δεν κάνει μια μειονότητα να τρέχει στους ξένους ιμπεριαλισμούς και να ζητάει επεμβάσεις.

Κι αυτό το έχει ζήσει και η Ελλάδα. Αν η Ουκρανία παραδοθεί στο Χίτλερ, αν η Κριμαία προσαρτηθεί από το νέο Χίτλερ τότε να ξέρουν όλοι οι πατριώτες σε αυτή τη χώρα και οι πραγματικοί δημοκράτες ότι αυτή τη μοίρα θα έχει και ο κυπριακός λαός. Κι εκεί (υπήρχε) η τούρκικη μειονότητα που πραγματικά είχε καταπιεστεί από τους έλληνες σοβινιστές ιδιαίτερα από τους χουντικούς. Στην Κύπρο υπήρχε μια δημοκρατική κυβέρνηση που άλλαξε με κάποιους φασίστες, οι οποίοι όμως δεν μπορούσαν να κάνουν επεμβάσεις γενοκτονίας και εξόντωσης και κάλεσαν τον τούρκικο στρατό και βρέθηκε το νησί διχοτομημένο και οι ίδιοι στην ουσία κάτω από στρατιωτικό και αντιδημοκρατικό καθεστώς. Και στο τέλος η Κύπρος είναι διαμελισμένη για να παίζουν σαν μπάλα μαζί της οι ιμπεριαλιστές της ανατολής και της δύσης. Αυτός είναι ένας ιδιαίτερος ξεχωριστός λόγος για τον οποίο ο ελληνικός λαός πρέπει να είναι ενάντια στην προσάρτηση της Κριμαίας. Ιδιαίτερα δεν πρέπει να ξεχνάμε αυτό που μας κρύβουν συστηματικά οι ρωσόφιλες κυβερνήσεις στην Ελλάδα και τα τσιράκια τους σε όλα τα κόμματα: Ότι το σήμα για την επίθεση της Τουρκίας στην Κύπρο και την προσάρτηση το έδωσε η Σοβιετική Ένωση του Μπρέζνιεφ, όταν με το πρακτορείο ΤΑΣΣ χαιρέτιζε την είσοδο των τούρκικων στρατευμάτων με το επιχείρημα ότι μπήκαν για να αποκα-

ταστήσουν τη διαταραγμένη συνταγματική τάξη στην Κύπρο. Τα ίδια δηλαδή που επιχειρούν σήμερα να κάνουν οι Ρώσοι στην Ουκρανία. Βαφτίζουν φασιστική ολόκληρη την κυβέρνηση της Ουκρανίας, βαφτίζουν φασιστική μια χώρα που ο λαός της πολεμάει τόσο σκληρά για τη δημοκρατία και την ανεξαρτησία και ταυτόχρονα επιτίθενται και της κόβουν ένα κομμάτι".

Σε αυτό το σημείο φωνάχτηκαν συνθήματα: **"Νέοι χίτλερ δυνάστες των εθνών, το τέλος σας θα φέρει η πάλη των λαών", "Συμμαχία με την πουτινική Ρωσία, σημαίνει πείνα ανεργία και δουλοκτησία", "Εξω οι ρώσοι φασίστες από την Ουκρανία", "Πούτιν, φασίστα, δολοφόνε".**

Ο σ. Η.Ζ. συνεχίζοντας είπε: "Είναι δυνατόν αυτός ο άνθρωπος που σκο-

τώνει σε κάθε ευκαιρία με τραμπούκους του όλη του την πολιτική αντιπολίτευση που αξίζει τον κόπο να λέγεται αντιπολίτευση, όλους αυτούς τους θαρραλέους ανθρώπους που ζουν ανάμεσα σε ένα λαό που έχει υποστεί κυριολεκτική επίθεση προπαγανδιστική δεκαετιών για το εθνικό αλάθητο των ηγεσιών του; Είναι δυνατόν ο άνθρωπος, η χώρα, οι μυστικές υπηρεσίες, ο στρατός που πήγε

κι έκοψε δυο κομμάτια από μια μικρή χώρα σαν τη Γεωργία είναι δυνατόν αυτός ο κόσμος του σκοταδιού να υποστηριχθεί από σύσσωμο τον ελληνικό πολιτικό κόσμο; Δηλαδή κι απ' τους Σαμαρά και Βενιζέλο που παριστάνουν τους Ευρωπαίους μόνο για να διαπραγματεύονται κονδύλια για τις συμμορίες τους από την Ευρώπη αλλά από πίσω δουλεύουν με τη μεγαλύτερη αυ-

τοθυσία για το αφεντικό τους, Πούτιν. **Εδώ είναι τα αφεντικά, εδώ είναι η πρεσβεία των αφεντικών, ή μάλλον αυτών που ετοιμάζονται από κρυφά να γίνουν ανοιχτά αφεντικά της χώρας, αυτό εδώ είναι το κέντρο του φασισμού που έρχεται πάνω από την Ελλάδα. Εδώ είναι το κέντρο της "Χρυσής Αυγής", εδώ είναι το κέντρο της ψευτοαριστεράς".**

Στο σημείο αυτό φωνάχτηκαν μαχητικά και επανειλημμένα τα συνθήματα: **"Πούτιν κάτω τα χέρια από την Ελλάδα", και "Πούτιν, φασίστα, δολοφόνε", και "Οι λαοί δεν είναι Μέρκελ, Ομπάμα, Κάμερον και Ολάντ, το φασισμό του Πούτιν να προσκυνάν", "Νέοι χίτλερ δυνάστες των εθνών, το τέλος σας θα φέρει η πάλη των λαών".**

Ο σ. Η.Ζ. κλείνοντας την εκδήλωση είπε: "Αυτό που έπρεπε να πούμε, αυτό που έπρεπε να κάνουμε, αυτό που έπρεπε να δείξουμε με τις λίγες δυνάμεις μας είναι ότι υπάρχουν δημοκράτες, πατριώτες σε αυτή τη χώρα που δεν αφήνουν τους ξένους λαούς να βιάζονται, να καταστρέφονται και ο δικός μας λαός να μένει σιωπηλός, αμέτοχος ή στο βάθος συνένοχος αυτής της τραγωδίας".

Ο ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΑΞΟΝΑΣ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩ

Μια ακόμα επιβεβαίωση της ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ πάνω στο ζήτημα του χρέους και του ευρώ ήρθε να προσφέρει το βιβλίο των ξένων ανταποκριτών στις Βρυξέλλες, Κέρστιν Γκάμελιν της "Suddeutsche Zeitung" και Ράιμοντ Λεβ της αυστριακής κρατικής τηλεόρασης ORF, που κυκλοφόρησε πρόσφατα με τίτλο "Αυτοί που κινούν τα νήματα στην Ευρώπη". Οι δύο συγγραφείς, εκτός από εκατοντάδες συνεντεύξεις που πήραν από ειδήμονες, είχαν πρόσβαση και στα πρωτόκολλα (δηλ. στα πρακτικά) των διπλωματών που κάθονται πίσω από τους αρχηγούς κρατών κατά τη διάρκεια των διαφόρων συνδιασκέψεων. Αναζητούν μεταξύ άλλων μέσα από τις σελίδες του βιβλίου τους τους λόγους για τους οποίους το αρνητικό κλίμα για την παραμονή της Ελλάδας στη ζώνη του ευρώ αντιστράφηκε τον Οκτώβριο του 2012 με αποτέλεσμα η κρίση του ευρώ να διαιωνίζεται έως σήμερα.

Σύμφωνα με σχετικό άρθρο του Βήματος της Κυριακής, 23/2: "Οι δύο κυριότεροι από αυτούς τους λόγους: το ενδεχόμενο της διάλυσης συνολικά της ευρωζώνης στην περίπτωση της εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ, και δεύτερον, η απειλή των κινέζων ηγετών, ότι αν οι Βρυξέλλες δεν βάλουν τάξη στα του οίκου τους κρατώντας την Ελλάδα στην ευρωζώνη, θα γυρίσουν κι αυτοί την πλάτη τους στην Ευρώπη και θα μετατρέψουν τα τρισεκατομμύρια ευρώ που κρατούσαν στα θησαυροφυλάκιά τους σε δολάρια".

Ο πρώτος λόγος είναι στην πραγματικότητα μια λανθασμένη εκτίμηση των σαπισμένων ευρωπαίων μονοπωλιστών, που στηρίζεται στην εξίσου λανθασμένη εκτίμηση ότι το ελληνικό χρέος είναι όπως όλα τα άλλα μέσα στην Ευρωζώνη. Είναι

πολύ δύσκολο γι' αυτά τα μυωπικά παχύδερμα να καταλάβουν τη στρατηγική και ταχτική ενός πιο συγκεντρωμένου και πιο επιθετικού μονοπωλίου όπως είναι το ρωσικό κρατικοφασιστικό, και εξίσου δύσκολη η παραδοχή του ότι μία κυβέρνηση που παρουσιάζεται σαν φιλοευρωπαϊκή θα μπορούσε συνειδητά να χτυπά το παραγωγικό κεφάλαιο, να διώχνει επενδύσεις και να οδηγεί το καράβι βαθιά μέσα στη χρεοκοπία όπως κάνουν οι ελληνικές κυβερνήσεις. Βέβαια εδώ οι τελευταίες ξεπλένονται κατά κάποιο τρόπο με την αρωγή της "αντιμνημονιακής" αντιπολίτευσης, η οποία συνήθως υπερθεματίζει σε αντιπαραγωγική βία και παριστάνει στους δυτικούς δανειστές πως κρατά όμηρο την κυβέρνηση.

Όπως οι ίδιοι οι συγγραφείς εξηγούν, οι Ευρωπαίοι "Κατ' αρχάς είχαν δώσει μια τράπεζα προκαταβολή εμπιστοσύνης στον Παπανδρέου. Ύστερα από λίγους μήνες ανακάλυψαν όμως ότι δεν κρατούσε ποτέ τις υποσχέσεις του. Το αποτέλεσμα ήταν μια ισχυρή καχυποψία, που σφράγισε εναντίον ολόκληρου του πολιτικού κατεστημένου στην Ελλάδα. (...) Μπροστά στο δίλημμα Σαμαράς ή Τσίπρας, οι Ευρωπαίοι προτίμησαν τον Σαμαρά" σαν το μικρότερο κακό. Οι δύο ανταποκριτές αποκαλύπτουν επίσης ότι

οι πιέσεις για αποπομπή του διπρόσωπου Γ. Παπανδρέου από την πρωθυπουργία δεν ασκήθηκαν από την ΕΕ αλλά από τον επίσης διπρόσωπο Βενιζέλο, ακριβώς όταν το χαρτί αυτό κάρηκε πάνω στο δημοψήφισμα που εξήγγειλε.

Έτσι λοιπόν, ο πρώτος λόγος βαρύνει κυρίως τα ευρωπαϊκά μονοπώλια που είναι όχι μόνο παρηκμασμένα αλλά και αντιλαϊκά όταν θέλουν να διοικήσουν οικονομικά μία χρεοκοπημένη χώρα και να προσπογράσουν την πείνα του λαού της.

Ωστόσο, μέχρι τον Οκτώβριο του '12 ήταν πολύ ισχυρή η γραμμή που εκφραζόταν βασικά από τον Σόμπλε και ήθελε τη χώρα εκτός Ευρωζώνης αφού δεν πληρούσε τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Πάνω εκεί χρειάστηκε να ασκηθεί ο ωμός ρωσοκινεζικός εκβιασμός για να συνεχιστεί η παραμονή της Ελλάδας στο ευρώ, δηλ. η διαίωσιση του καρκίνου μέσα στο σώμα του αρρώστου.

Είναι τα συμφέροντα του ρωσοκινεζικού άξονα και όχι τα ευρωπαϊκά που υπαγορεύουν την ταχτική της με κάθε μέσο παραμονή της χώρας μας στο ευρώ που ευαγγελίζονται οι Σαμαράς-Βενιζέλος. Αυτά που ενώνουν κυβέρνηση και αντιπολίτευση στην παραγωγική καταστροφή της χώρας και τον πιστωτικό εκβιασμό, οπότε και την οικονομικοπολιτική διάσπαση της Ευρώπης.

ΝΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΕΒΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Καμπάνια οικονομικής ενίσχυσης

Όποιος φίλος θέλει να μπει στη μάχη για το κατέβασμα της ΟΑΚΚΕ στις ευρωεκλογές μπορεί να δώσει την ενίσχυση του με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό 160/76496229 στην Εθνική Τράπεζα, ή στην ταχυδρομική μας θυρίδα: Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 10210, Αθήνα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

Προστατεύουν ωμά τη "ΧΑ" για να στήσουν το φαιο "κόκκινο" μέτωπο υπέρ του Πούτιν

Ανοιχτά και απροκάλυπτα πια ο ΣΥΡΙΖΑ συμμαχεί με τους ναζιστές αφού τους υπερασπίζεται πολιτικά απέναντι στις ποινικές διώξεις που έχουν ξεκινήσει εναντίον τους. Αποφάσισε να ψηφίσει υπέρ της άρσης της ασυλίας των χρυσαυγικών βουλευτών μόνο προσχηματικά και για λόγους κάλυψης στην Ευρώπη. Αλλά όλα σχεδόν τα πρωτοκλασάτα στελέχη του, και ο ίδιος ο Τσίπρας, κατάγγειλαν πολιτικά τις διώξεις σαν τμήμα κυβερνητικής μεθόδευσης. Μάλιστα, ανακοίνωσαν ότι σκέφτονται να καταθέσουν πρόταση για να δοθεί στους προφυλακισμένους βουλευτές της "ΧΑ" το δικαίωμα της επιστολικής ψήφου, ώστε να μπορούν να συμμετέχουν στις ψηφοφορίες στη Βουλή γιατί αλλιώς θα αλλοιωθεί η κοινοβουλευτική πλειοψηφία!!!

Αποδεικνύεται τώρα αυτό που είχαμε εκτιμήσει όταν έγιναν οι συλλήψεις του Σεπτέμβρη, δηλαδή ότι η ομόθυμη υποτίθεται αντιναζιστική στάση που κράτησαν τα κοινοβουλευτικά κόμματα για τις ποινικές διώξεις κατά της ηγετικής ομάδας της "Χρυσής Αυγής", ήταν για να καθυστερήσουν την Ευρώπη απέναντι σε ενδεχόμενη είσοδο των ναζιστών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και κυρίως για να μπορέσει η Ελλάδα να αναλάβει την προεδρία της Ε-Ε. Τώρα που η ελληνική προεδρία επιτέλεσε το πιο κρίσιμο έργο της δηλαδή να αδρανοποιήσει, όσο ήταν δυνατό περισσότερο, την Ευρώπη απέναντι στην εισβο-

λή της Ρωσίας στην Ουκρανία, ο ΣΥΡΙΖΑ ξεκινάει εκστρατεία για να ακυρώσει πολιτικά αυτές τις διώξεις και να προστατέψει τη ρωσόδουλη ναζιστική συμμορία που τελευταία βγαίνει όλο και πιο πολύ με ρώσικη σημαία. Κατάγγειλε την κυβέρνηση μαζί με τον Τσίπρα για την επίσκεψη του στην Ουκρανία και στην ανακοίνωσή της κατηγορήσε το Βενιζέλο ότι υποκύπτει σε Ευρώπη, ΗΠΑ και "σιωνιστές" για να πλήξει τα συμφέροντα του Πούτιν!

Την ίδια στιγμή το κυβερνητικό στρατόπεδο και ιδιαίτερα ο Βενιζέλος ο οποίος υποτίθεται ήταν ο εμπνευστής της "σκληρής στάσης" απέναντι στους ναζιστές σιωπά.

Οι διώξεις κατά του συνόλου της κοινοβουλευτικής ομάδας της "ΧΑ" που ζήτησαν οι ανακρίτριες της υπόθεσης δεν πάνε βαθιά γιατί δεν συνδέονται με την εφαρμογή του αντιρατσιστικού νόμου, απλά καθυστερούν τις αντιδράσεις που συνεχίζονται ακόμα στην Ευρώπη όσο πλησιάζουν οι ευρωεκλογές και το ναζιστικό κόμμα παραμένει νόμιμο. Έτσι οι Σαμαράς-Βενιζέλος δίνουν την εντύπωση της απαγόρευσης στην πράξη της "ΧΑ", αλλά τις διώξεις αυτές μπορούν να τις πάρουν πίσω όποτε θέλουν, και η "ΧΑ" μπορεί να ξεγλιστρήσει αλώβητη τελικά από αυτές, ιδιαίτερα όσο κρατάνε επιμελώς στο ψυγείο το νομοσχέδιο του νέου αντιρατσιστικού νόμου, που θα μπορούσε να τους βγάλει πραγματικά εκτός νόμου. Οι ναζιστές έχουν ήδη εξασφαλίσει τη συμμετοχή τους στις δημοτι-

κές και περιφερειακές εκλογές του Μαΐου, ενώ η συμμετοχή τους στις ευρωεκλογές με αυτό ή άλλο όνομα θα κριθεί από την αντίδραση της ευρωπαϊκής και διεθνούς κοινής γνώμης, δηλαδή από το αν το ελληνικό κράτος απειληθεί με μία κατακραυγή για το ότι ανοίγει στους ναζιστές το δρόμο να μπουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή όχι.

Με τις πλάτες του Κ. Παπούλια που σαν εκπρόσωπος του έθνους κήρυξε τον πόλεμο στους δανειστές, και μίας κυβέρνησης που εγκατέλειψε πολιτικά την αντιναζιστική εκστρατεία τόσο ξαφνικά όσο την ξεκίνησε, οι σοσιαλφασίστες του ΣΥΡΙΖΑ βγαίνουν άνετα να υπερασπιστούν πολιτικά τους ναζιστές σαν θύματα της "μνημονιακής" κυβέρνησης, και κατ' επέκταση των δανειστών της Δύσης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ υπερασπίζεται τους ναζιστές απέναντι στις ποινικές διώξεις

Η άρση της ασυλίας που ζήτησαν οι ανακρίτριες για το σύνολο της κοινοβουλευτικής ομάδας της "Χρυσής Αυγής" για ένταξη και διεύθυνση εγκληματικής συμμορίας, έβαλε το θέμα της προσωρινής τουλάχιστον απαγόρευσης στην πράξη της κοινοβουλευτικής ομάδας της "ΧΑ", αφού η κατηγορία δεν στηρίζεται κυρίως στη συμμετοχή σε κάποια από τα ποινικά αδικήματα για τα οποία κατηγορούνται αυτοί που συλλήφθηκαν αρχικά, αλ-

λά στο ότι η "ΧΑ" είναι μία εγκληματική οργάνωση και οι βουλευτές της ευθύνονται ποινικά για την εγκληματική της δράση. Η κατηγορία αυτή απευθύνεται στους εννιά από τους δεκαεπτά συνολικά βουλευτές της "ΧΑ" που δεν είχαν αντιμετωπίσει μέχρι τώρα καμία κατηγορία από τότε που ξεκίνησε η δικαστική έρευνα το Σεπτέμβρη.

Πέρασε μισός χρόνος για να γίνουν αυτές οι διώξεις, και μέχρι σήμερα κανένας από όσους συλλήφθηκαν το Σεπτέμβρη δεν έχει παραπεμφθεί σε δίκη. Αυτό δεν σημαίνει τίποτα άλλο από το ότι η δικαστική διαδικασία κλωσειεργεί. Ο χρόνος που μεσολάβησε και η προβοκατόρικη δολοφονία των δύο μελών της ναζιστικής συμμορίας άλλαξε το κλίμα στην κοινή γνώμη που είχε διαμορφωθεί μετά τη στυγνή και οργανωμένη δολοφονία του Π. Φύσσα.

Χάρη σε αυτή την κλωσειεργία και τις προβοκάτσιες μπορεί σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ να αναλαμβάνει ρόλο υπερασπιστή των ναζιστών. Αυτές οι διώξεις προωθούνται με αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Ήταν γνωστό από την πρώτη στιγμή και εδώ και πολλά χρόνια ότι η "ΧΑ" είναι εγκληματική συμμορία. Ακόμα και τα ελάχιστα συγκριτικά με τη δράση της στοιχεία που περιλαμβάνονται στις 33 δικογραφίες που έχουν στα χέρια τους οι ανακρίτριες Κλάππα και Δημητροπούλου το αποδεικνύουν. Πως λοιπόν τους πήρε έξι μήνες για να το

συνέχεια στη σελ. 12

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΜΠΛΟΓΚΕΡ

Ο διακομματικός νεο-μεσαίωνας καλύπτει ουσιαστικά την καταδίκη

Καθώς η εύθραυστη κρούστα δημοκρατισμού που αγωνίζεται να περιβάλει ακόμα το ελληνικό πολιτικό σύστημα ραγίζει καθημερινά ολοένα και περισσότερο και καθώς ο φαιοκόκκινος νεο-μεσαίωνας δεν φαντάζει πλέον για αυτή τη χώρα ένα τόσο μακρινό ενδεχόμενο, ήρθε και η πρώτη καταδίκη μπλόγκερ με την κατηγορία της "εξύβρισης θρησκευάτος". Αναφερόμαστε εδώ στην καταδίκη από το τριμελές πρωτοδικείο Αθηνών του δημιουργού της σελίδας κοινωνικής δικτύωσης με την επωνυμία "Γέροντας Παστίσιος", του 27χρονου Φίλιππου Λοΐζου, σε 10 μήνες φυλάκιση με αναστολή, το Γενάρη του 2014.

Ο Φ. Λοΐζος συνελήφθη το Σεπτέμβρη του 2012 ύστερα από επερώτηση στη βουλή που έκανε ο βουλευτής της ναζιστικής συμμορίας της "Χρ. Αυγής" (και σήμερα προφυλακισμένος για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης) Χ. Παππάς, που ανέφερε ότι ο διαχειριστής της σελίδας "υβρίζει, ειρωνεύεται και προσπαθεί να ευτελίσει την ιερή μορφή της Ελληνορθοδοξίας, τον Γέροντα Παΐσιο". Πολύ σύντομα οι αρχές προέβησαν σε άρση του απορρήτου των τηλεπικοινωνιών - κάτι παράνομο για πλημμεληματικού χαρακτήρα αδικήματα όπως αυτό της εξύβρισης - και τον συνέλαβαν.

Οι διώκτες φαίνεται να ενοχλήθηκαν από το χιουμοριστικό περιεχόμενο της συγκεκριμένης σελίδας που είναι εμπνευσμένη από την κίνηση του "πασταφarianισμού", μια παρωδία θρησκείας που ξεκίνησε το 2005 από τις ΗΠΑ σαν αντίδραση στην υποβάθμιση της διδασκαλίας της επιστημονικής θεωρίας της εξέλιξης από τα σχολεία της πολιτείας του Κάνσας. Η ποινή που επιβλήθηκε στηρίχθηκε σε μια αναχρονιστική διάταξη του ποινικού κώδικα (άρθρο 199/1951) που η Επιτροπή Αν-

θρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ έχει από το 2011 χαρακτηρίσει ασύμβατη με τα ανθρώπινα δικαιώματα με εξαίρεση την περίπτωση "επίκλησης εθνικού, φυλετικού ή θρησκευτικού μίσους που αποτελεί υποκίνηση διακρίσεων, εχθρότητας ή βίας" (βλ. International Covenant on Civil and Political Rights, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrc/docs/gc34.pdf>).

Όμως η Ελλάδα ολοένα και λιγότερο παριστάνει πως σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα. Γι' αυτό "ανέχεται" την είσοδο μιας χιτλερικής συμμορίας στη βουλή, γι' αυτό η ανώτατη δικαιοσύνη υιοθετεί σα βάσιμο το αντισημιτικό παραλήρημα του ναζί Πλευρή που προσπάθησε να υποκινήσει σε ένα νέο Ολοκαύτωμα. Έτσι το πολιτικό καθεστώς επικαλείται την "ελευθερία έκφρασης" όταν πρόκειται για ναζιστές κατηγορούμενους, ενώ απαγορεύει θεατρικές παραστάσεις (βλ. πρεμιέρα Corpus Christi) και διώκει καλλιτέχνες (ναζιστική μήνυση στον σκηνοθέτη του ντοκιμαντέρ "The Cleaners", Κ. Γεωργίου) που τους ενοχλούν. Μάταια ο Φ. Λοΐζος εξηγούσε στους δικαστές ότι δεν ήταν στις προθέσεις του να χλευάσει τον ορθόδοξο μοναχό Παΐσιο αλλά την εκμετάλλευση του ονόματός του από διάφορους κύκλους - εκκλησιαστικούς, των ΜΜΕ κτλ. - που μετά το θάνατό του άρχισαν να του αποδίδουν "προφητείες" και "θαύματα". Στην εκστρατεία αυτή αποβλάκωσης του πιο καθυστερημένου ιδεολογικά κομματιού του ελληνικού λαού δε θα μπορούσε να λείπει και η χιτλερική φυλλάδα Ελευθερη Ώρα που έφτασε να αναδημοσιεύσει σε πρωτοσέλιδο της (10/8/12) ένα υποτιθέμενο θάμα του Παΐσιου, το οποίο όμως είχε αρχικά αναρτηθεί σε φάρσα στο εν λόγω μπλογκ. "Ήταν από την αρχή φανερό ότι το δικαστήριο δεν ήταν πρόθυμο να πειστεί από τα επιχειρήματά μου", αποκάλυψε το θύμα της διώξης στην Καθημερινή (20/1).

"Οι δικαστές ήταν πολύ επιθετικοί, έδειχναν να μη θέλουν να καταλάβουν το νόημα της σελίδας. Το χαρακτήρισαν εμμονικό, προσβλητικό", και τελικά επέβαλαν ποινή που ήταν βαρύτερη από εκείνη που πρότεινε ο εισαγγελέας. Θα έλεγε κανείς πως οι συγκεκριμένοι κρατικοί αξιωματούχοι δέχονται εντολές από κάποιον Αγιατολάχ ή ότι πήραν το δίπλωμά τους από κάποιο πανεπιστήμιο της Τεχεράνης. Τόσο προκλητική ήταν η απόφαση του δικαστηρίου που ακόμα και εκπρόσωποι ενός αντιδραστικού θεσμού όπως είναι η εκκλησία, και συγκεκριμένα ο μητροπολίτης Άνθιμος, τάχθηκαν εναντίον της!

Όπως παρατήρησε με ανακοίνωσή της η Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, που έκανε εκδήλωση στις 16/10/13 με θέμα "ο Θεός δεν έχει ανάγκη εισαγγελέα", η καταδίκη "αποκτά εμβληματικό εκτόπισμα. Η πρώτη, μετά από δεκαετίες, αναβίωση της διάταξης που ποινικοποιεί την "καθύβριση θρησκευάτος" εγγράφεται στην πρόσφατη σειρά φαινομένων παλινδρόμησης των πιο σκοτεινών σελίδων της ιστορίας των δικαιωμάτων στην Ελλάδα.

"Ενώ τα στελέχη της Χρυσής Αυγής οδεύουν με βαρύτατες κατηγορίες στη φυλακή, οι κινητοποιήσεις και οι συμμαχίες της ήδη πίνουν τόπο καθώς οι ιδεολογικές της επιλογές έχουν διαχυθεί σε θεσμούς που υποτίθεται ότι υπάρχουν για να προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα".

Για να συνεχίσει: "Έχοντας αγωνιστεί σε άυποπτο χρόνο για την ελευθερία του λόγου και της τέχνης καθώς και για τον απεγκλωβισμό του κράτους και του δικαίου από το βραχνά της θεοκρατίας, η Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου διακατέχεται όχι πια από απλή ανησυχία, αλλά δυστυχώς από βεβαιότητα για μια θεσμική και ιδεολογική οπισθο-

δρόμηση που δεν φαίνεται να έχει τέλος.

As αναλογιστούν τις συνέπειες της αδράνειας τους όσοι νόμιζαν πως οι παρωχημένοι νόμοι δεν χρειάζεται να καταργηθούν αφού δήθεν έχουν απενεργοποιηθεί στην πράξη. As αναλογιστούν τις συνέπειες της αφέλειάς τους όσοι εμπιστεύονται στη διακριτική εξουσία της ελληνικής δικαιοσύνης, ως έχει, αποκλειστικές αρμοδιότητες για την ανάταξη της πολιτείας και την προκοπή της κοινωνίας.

"Η σημερινή απόφαση δείχνει ότι η ελευθερία του λόγου, θεμελιώδης πυλώνας της κοινωνικής συμβίωσης σε ένα δημοκρατικό κράτος δικαίου, τελεί υπό αμφισβήτηση όχι μόνο από τους καταστατικούς εχθρούς της δημοκρατίας αλλά από τους πολιτικά εντεταλμένους προστάτες της" (Τα Νέα, 17/1).

Εκτός απ' αυτή την εκδήλωση συμπαράστασης, η Ένωση Άθεων προσφέρθηκε να καλύψει τα δικαστικά έξοδα του μπλόγκερ και προκάλεσε κινητοποίηση στα κοινωνικά δίκτυα. Το πιο ανησυχητικό ωστόσο από όλα τα κακά είναι η απουσία του κοινοβουλευτικού πολιτικού κόσμου, καθώς οι κομματικές ηγεσίες των κομμάτων που αυτοπροσδιορίζονται σαν "δημοκρατικά" και "αριστερά", παρά τις ανακοινώσεις που αναγκάστηκαν να βγάλουν, αποφάσισαν να μην κινητοποιήσουν τους τεράστιους πολιτικούς στρατούς που διαθέτουν για να αντιμετωπίσουν ένα τόσο σημαντικό για τη δημοκρατία ζήτημα όπως αυτό της ελεύθερης δημοκρατικής έκφρασης και της επιβολής του θεοκρατικού σκοταδισμού πάνω στη χώρα. Είναι φανερό ότι πρόκειται για συνειδητή επιλογή, δηλαδή ότι τελικά όλες οι κομματικές ηγεσίες επιδιώκουν την εγκαθίδρυση του φαιοκόκκινου νεο-μεσαίωνα στη χώρα.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΗΣ ΒΑΡΕΙΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΣΑΣ

Η βιομηχανία της χώρας και ιδιαίτερα η χαλυβουργία αρχίζει να σωριάζεται σε ερείπια. Η βαρεία βιομηχανία που είναι η βάση για μια σύγχρονη παραγωγή, για μια ανεξάρτητη χώρα και για ένα λαό με ανεπτυγμένο βιοτικό και πολιτιστικό επίπεδο, έχει μείνει ελάχιστα στην Ελλάδα. Από αυτήν την άποψη η χώρα μας έχει απομακρυνθεί από τις σύγχρονες ευρωπαϊκές χώρες και αρχίζει να μοιάζει περισσότερο με τις πιο καθυστερημένες τριτοκοσμικές χώρες. Αυτά είναι το αποτέλεσμα του μακροχρόνιου παραγωγικού σαμποτάζ που διεξάγεται εδώ και τρεις δεκαετίες από τις φιλορώσικες δυνάμεις μέσα σε όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα. Πριν από μερικά χρόνια η βιομηχανία αντιστοιχούσε στο 25% του ΑΕΠ και τώρα έχει υποχωρήσει κάτω από 10%. Με την κατάρρευση της βιομηχανίας, που τώρα μπροστά στα μάτια μας κορυφώνεται, το ΑΕΠ της χώρας θα συρρικνωθεί ακόμη περισσότερο, και η εξαθλίωση του λαού θα μεγαλώσει. Αυτή είναι η αλήθεια που κρύβει η κυβέρνηση των απατεώνων αλλά και οι ευρωπαίοι πιστωτές που θέλουν να διατηρήσουν αυτήν την κυβέρνηση την εξουσία, νομίζοντας ότι είναι φιλική τους και γι αυτό υιοθετούν τα ψέμματά της.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΥΨΗΛΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η συρρίκνωση όλης της βαριάς βιομηχανίας και ιδιαίτερα της χαλυβουργίας δεν οφείλεται τόσο στην κάθετη πτώση της εσωτερικής ζήτησης στην οικοδομή, όσο στο ότι αυτή η πτώση δεν αντισταθμίστηκε από την αύξηση των εξαγωγών. Αυτό δεν έγινε γιατί το κόστος της παραγωγής παρόλη τη δραστική μείωση των μισθών όχι μόνο δεν έπεσε, αλλά ανέβηκε. Το κόστος της εργασίας μειώθηκε, σύμφωνα με τα στοιχεία, κατά 40% περίπου μέχρι το 2012-ενώ σήμερα είναι ακόμη μεγαλύτερη η μείωση- αλλά αντίθετα το κόστος της ενέργειας αυξήθηκε πάνω από 50%. Αλλά επειδή το κόστος της ενέργειας στην βαρεία βιομηχανία, ειδικά στην χαλυβουργία μπαίνει σε μεγαλύτερο ποσοστό στα κόστη παραγωγής από όσο το κόστος της εργατικής δύναμης, οι εξαγωγές βυθίστηκαν όσο και η εσωτερική κατανάλωση. Ότι δηλαδή έχασαν οι εργάτες στην πραγματικότητα πήγε στο μονοπώλιο του φυσικού αερίου της Gazprom, στην ακριβή ηλεκτρική ενέργεια της κρατικής ΔΕΗ, στην αύξηση των φόρων του πετρελαίου και ακόμα παραπάνω.

Το κόστος του φυσικού αερίου

Η Ελλάδα πληρώνει το ακριβότερο φυσικό αέριο από όλες τις χώρες της ΕΕ. Ενώ το μέσο κόστος για βιομηχανικούς καταναλωτές στη ΕΕ-28 είναι 41Ευρώ/MWh η Ελλάδα πληρώνει 53Ευρώ/MWh. Την εισαγωγή του φυσικού αερίου την έχει κατά αποκλειστικότητα το κράτος μέσω της ΔΕΠΑ της οποίας το κέρδος που είναι σε ποσοστό 15% είναι το υψηλότερο σε σχέση με την υπόλοιπη ΕΕ. Η συμφωνία του κράτους με τη ρωσική Gazprom ήταν μέχρι πρόσφατα κρυφή και μόλις τελευταία με τη κατάρρευση της χαλυβουργίας και μετά την επαναδιαπραγμάτευση της τιμής πώλησης με τη Gazprom από την υπόλοιπη Ευρωπαϊκή Ένωση, η κυβέρνηση ξεκίνησε συνομιλίες για την τιμή, όχι όμως σαν ένα ανεξάρτητο και περήφανο κράτος, αλλά σαν ένας υποταγμένος των νέων τσάρων του Κρεμλίνου. Ο Σαμαράς, αντί δηλαδή να κάνει προσφυγή στη δια-

τήσια, όπως έκαναν άλλοι κρατικοί και ιδιωτικοί φορείς στην ΕΕ, παρακαλούσε τον Πούτιν για μια μείωση της τιμής επικαλούμενος τη φιλία τους! Μετά τις διαπραγματεύσεις το ρωσικό μονοπώλιο έκανε έκπτωση 15% στην τιμή και αυτό οι ρωσόδουλοι της κυβέρνησης το θεώρησαν μεγάλη επιτυχία τους και “δώρο” του φίλου τους Πούτιν. Παρόλα αυτά όμως η τιμή αυτή εξακολουθεί να είναι η ακριβότερη στην Ευρώπη, αλλά και η αναδρομική ισχύς της που αρχίζει από την 1η Ιουλίου είναι η μικρότερη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε αντίθεση με τη Γερμανία που πέτυχε αναδρομική ισχύ από το 2010. Η πρόσφατη ανακοίνωση της κυβέρνησης για το “άνοιγμα” της αγοράς φυσικού αερίου, μετά από πιέσεις της Ευρωπαϊκής επιτροπής ενέργειας για να πέσουν οι τιμές, με περίπου 10 “επιπλέον” πελάτες με υψηλές καταναλώσεις αφορά μόνο το υδροποιημένο φυσικό αέριο της Ρεβουθούσας, που εισάγεται από την Αλγερία, που φτάνει μόνο για έναν από τους 10 “τυχερούς” λόγω έλλειψης χώρων αποθήκευσης! Οι υπόλοιπες βιομηχανίες για τα επόμενα 10 χρόνια δεν έχουν τη δυνατότητα επιλογής προμηθευτή και κατά συνέπεια θα έχουν όχι μόνο υψηλό κόστος παραγωγής, αλλά θα είναι και κάτω από την απειλή “του κλεισίματος της στρόφιγγας” παροχής ενέργειας όποτε η Gazprom θεωρήσει ότι πρέπει να το κάνει.

Μια ανεξάρτητη ενεργειακή πολιτική ιδιαίτερα πάνω στην κρίση, θα στηριζόταν καταρχήν στο εθνικό καύσιμο που είναι ο φτηνός λιγνίτης και μετά ο λιθάνθρακας, και ύστερα θα αναζητούσε εναλλακτικούς παρόχους φυσικού αερίου από τρίτες χώρες όπως η Αλγερία και όχι μονοπωλιακή εξάρτηση της ελληνικής βιομηχανίας από το πανάκριβο ρωσικό μονοπώλιο. Είναι χαρακτηριστικό πως η κατασκευή νέων εργοστασίων λιγνίτη ή λιθάνθρακα που θα αντιστάθμιζε το ακριβό φυσικό αέριο και την ενεργειακή εξάρτηση, όπως στο Αλιβέρι, εμποδίζονταν από δήθεν οικολογικά κινήματα που έχουν επικεφαλής τους το ψευτοΚΚΕ και κυρίως το ΣΥΡΙΖΑ.

Το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας

Αυτό είναι για την Ελλάδα 80Ευρώ/

MWh όταν στην υπόλοιπη Ευρώπη και ιδιαίτερα στους ανταγωνιστές της ελληνικής βιομηχανίας είναι κάτω από 40 / MWh!!! Το τρομακτικό αυτό ύψος οφείλεται όχι μόνο στην Γκάζπρον αλλά και στην ΔΕΗ. Αυτό το υψηλό κόστος σαμποτάρει περισσότερο από κάθε τι άλλο τις εξαγωγές χάλυβα που είναι η μόνη διέξοδος για τη σωτηρία της ελληνικής παραγωγής χάλυβα. Την τελευταία δεκαετία η τιμή του ρεύματος αυξήθηκε κατά 50% στην υψηλή τάση (δηλαδή στις ηλεκτροβόρες βιομηχανίες-χαλυβουργίες, νικέλιο, αλουμίνιο, τσιμέντα) και κατά 100% στη μέση τάση που αποτελεί και την πλειοψηφία των ελληνικών βιομηχανιών. Το υψηλό αυτό κόστος δεν οφείλεται μόνο στην υψηλή τιμή του φυσικού αερίου που καίει η ΔΕΗ. Οφείλεται επίσης και στο σαμποτάρισμα της διασύνδεσης των νησιών και της Κρήτης με το ηπειρωτικό σύστημα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, σαμποτάρισμα που γίνεται από τους δήθεν οικολόγους και το ΣΥΡΙΖΑ, και που επιβαρύνει τη ΔΕΗ με 700 εκ ευρώ το χρόνο και το οποίο μετακυλά στους καταναλωτές. Οφείλεται και στην υψηλή εισφορά για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, που τις επιδότησε αρχικά η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου και έριξε το κόστος επιδότησης στις τιμές του ρεύματος. Όταν αυτό το είδος σαμποτάζ απέδωσε η κυβέρνηση σταμάτησε ξαφνικά την επιδότηση και ρήμαξε τα εγκατεστημένα η προς εγκατάσταση φωτοβολταϊκά.

Το κόστος της αγοράς ρύπων

Θα μπορούσε η κυβέρνηση να προχωρήσει σε μέτρα όπως είναι ο μηχανισμός αντιστάθμισης του κόστους αγοράς δικαιομάτων ρύπων με το οποίο επιβαρύνθηκαν από 1/1/2013 οι επιχειρήσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και οι οποίες στη συνέχεια το μετακύλισαν στην κατανάλωση, ανεβάζοντας σημαντικά το κόστος ρεύματος για τις ενεργοβόρες βιομηχανίες. Τον μηχανισμό αυτό υιοθέτησε η Ε.Ε. για τη διάσωση της ανταγωνιστικότητας των ευρωπαϊκών ενεργοβόρων κλάδων μέσω της Οδηγίας 2009/29. Η Οδηγία δίνει εθελοντικά τη δυνατότητα στα κράτη-μέλη να καταρτίσουν μηχανισμό αντιστάθμισης. Η μέγιστη ενίσχυση ως ποσοστού του επιλέξιμου κόστους μπορεί να φτάσει έως το 85% κατά τα έτη 2013 έως 2015, το 80% κατά τα έτη 2016 έως 2018 και το 75% το 2019 και το 2020. Η κυβέρνηση αντί να ενισχύσει τις βιομηχανίες της που έχουν ρύπους, όπως σε όλη την ΕΕ τις αφήνει να κλείσουν. Σύμφωνα με εκτιμήσεις η λεγόμενη “διαρροή άνθρακα” οδηγεί στην μετεγκατάσταση πολλών βιομηχανιών σε γειτονικές χώρες που δεν έχουν δεσμεύσεις με τις εκπομπές ρύπων, με αποτέλεσμα να χάνονται θέσεις εργασίας, να υποκαθίσταται η εγχώρια παραγωγή με εισαγωγές, να μειώνονται οι εξαγωγές, να αυξάνεται το έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών και να ελαττώνεται το ΑΕΠ. Αυτή η αρνητική επίδραση εκτιμάται ότι

αντιστοιχεί σε 5500 λιγότερες θέσεις εργασίας. Μια αύξηση της τιμής των δικαιομάτων οδηγεί σε σημαντική αύξηση της αρνητικής επίδρασης. Με τιμή στα 15ευρώ/tCO₂, η αρνητική επίδραση στο ΑΕΠ εκτιμάται ότι υπερβαίνει το 1,1 δις. ευρώ (0,5% του ΑΕΠ), ενώ οι απώλειες θέσεων εργασίας εκτιμάται ότι υπερβαίνουν τις 16.300. Αν η τιμή των δικαιομάτων αυξηθεί στα 30 ευρώ/tCO₂, η επίπτωση στο ΑΕΠ αυξάνεται σε περισσότερο από 2,2 δις. ευρώ (1,1% του ΑΕΠ), ενώ σε όρους απασχόλησης περισσότερες από 32.700 θέσεις εργασίας χάνονται ως αποτέλεσμα της διαρροής άνθρακα. Είναι έγκλημα όχι μόνο από την κυβέρνηση αλλά και από όλα τα κόμματα να μην βάζουν αυτό το τόσο απλό να λυθεί ζήτημα. Είναι και αυτός ένας δείκτης της ξενοδοχείας τους.

Το κόστος των επιπλέον ειδικών φόρων

Αυτοί αφορούν συνολικά 16,7Ευρώ/MWh πάνω στην τιμή του φυσικού αερίου (!), ενώ οι αντίστοιχοι στην ΕΕ είναι 3Ευρώ/MWh. Είναι φόροι που το κράτος με τη σύμφωνη γνώμη όλων των κομμάτων έβαλε στη βιομηχανία πάνω στην κρίση. Αντίθετα από άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Ιρλανδία, που παίρνουν μέτρα ενίσχυσης της βιομηχανίας τους, στην χώρα μας παίρνονται εγκληματικά μέτρα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Βλέπουμε λοιπόν ότι το τεράστιο κόστος της ενέργειας στη χώρα μας οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στις πολιτικές επιλογές κυβέρνησης και αντιπολίτευσης. Μάλιστα οι μέχρι σήμερα κυβερνήσεις δεσμεύτηκαν πριν χρόνια σκόπιμα στην ΕΕ, με πρόσχημα την πράσινη ανάπτυξη, ότι δεν θα κατασκεύαζαν μέχρι το 2010 κανένα εργοστάσιο λιγνίτη, και πλειοδότησαν ότι στην Ελλάδα οι πανάκριβες ανανεώσιμες πηγές (ΑΠΕ) θα έχουν πάνω από το 20% της κατανάλωσης, δηλαδή του ποσοστού που θα έχουν οι ΑΠΕ στην υπόλοιπη ΕΕ, μέχρι το 2020, και έτσι ακύρωσαν κάθε νέο λιγνιτικό και λιθάνθρακικό εργοστάσιο του προγράμματος 2009-2014 της ΔΕΗ! Όλοι αυτοί έκριναν ακατάλληλο το εθνικό φτηνό καύσιμο, τον λιγνίτη, από το 1987 που παρέδιδαν την τροφοδοσία της χώρας στη Ρωσία, ως ρυπογόνο τάχα και σκόπιμα δεν επένδυναν σε τεχνολογίες απορρύπανσης. Μιλούσαν για αντικατάσταση του λιγνίτη όταν η αντικατάσταση αυτή θα επιβάρυνε με 4,3 δις ευρώ ετησίως το ισοζύγιο πληρωμών της χώρας και αυτό με μια ΔΕΗ με τζίρο κοντά στο ποσό αυτό! Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι ο Φωτόπουλος, ο πρώην πρόεδρος της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ και αγαπημένο παιδί του ΣΥΡΙΖΑ, ήταν ο μόνος που αντέδρασε και μάλιστα με απειλές για μηνύσεις, στη γενική συνέλευση των μετόχων της ΔΕΗ η οποία πρόσφατα και κάτω από το βάρος του οριστικού κλει-

συνέχεια στη σελ. 12

Ο “ΗΓΕΤΗΣ”, ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΗ ΤΟΥΣ

Δεν υπάρχει πιο γλαφυρή απόδειξη της αποσύνθεσης της ελληνικής πολιτικής ζωής από την απήχηση, που έστω και σε πρώτη φάση έστω και με σπρώξιμο από τα ΜΜΕ φαίνεται πως έχει το “ποτάμι” του Θεοδωράκη. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη της μαζικής απελπισίας που έχει καταλάβει τη μικροαστική τάξη και μάλιστα ένα απελπισμένο προοδευτικό, δημοκρατικό κομμάτι της από το ότι αυτό αναζητάει μια διέξοδο ακολουθώντας όχι πια ένα κόμμα, αλλά έναν άνθρωπο που με απίστευτη έπαρση δηλώνει ηγέτης*.

Αυτόν τον ηγέτη κανένα συλλογικό σώμα δεν τον έχει εκλέξει, ούτε τον έχει ορίσει με οποιοδήποτε τρόπο σ’ αυτή τη θέση. Αυτός ο ηγέτης δεν έχει δοκιμαστεί ούτε στιγμή προηγούμενα σαν τέτοιος, δεν έχει απολογηθεί σε κανέναν και ποτέ για την πολιτική του δράση αφού σε αυτήν ξαφνικά εμφανίστηκε και μάλιστα απότομα στη θέση του ηγέτη. Μερικοί από τους οπαδούς του που έχουν ακόμα κάποιες δημοκρατικές ενοχές για την επιλογή τους παρηγορούνται γιατί μαζί με το δικό του όνομα ο Ηγέτης έριξε και μερικά ακόμα ονόματα στον αμφορέα του “ποταμιού” του, όπως του Δήμου και του Τέλλου, και καμιά εικοσάδα άγνωστων άλλων που φαίνονται σαν να αποτελούν κάποιο άτυπο συλλογικό σώμα που, αν και επίσημα δεν έχει εκλέξει, τουλάχιστον συναποφασίζει με τον ηγέτη. Όμως ο ηγέτης δηλώνει ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι κάποιοι με τους οποίους απλά “συνομιλεί”, δηλαδή το πολύ τους συμβουλευεται. Ο ηγέτης είναι φανερό ότι ακούει, αλλά δεν απολογείται σε καμιά συλλογικότητα, τουλάχιστον από την αρχή. Μάλιστα δεν δεσμεύεται από την αρχή από κανένα πρόγραμμα. Πρόγραμμα και θέσεις, θα έρχονται στο δρόμο, όσο το ποτάμι κυλά στην πεδιάδα.

Σε άλλες εποχές ένας τέτοιος τύπος θα αντιμετωπιζόταν με μεγάλη ειρωνεία. Τώρα είναι αρκετά σεβαστός και πολλοί τον αγαπάνε όχι παρά τα παραπάνω ελαττώματά του αλλά εξαιτίας τους. Η αθλιότητα της εποχής έγκειται στο ότι το Ποτάμι έχει απήχηση κυρίως γιατί δεν είναι ένα συνηθισμένο κόμμα με συνέδρια, με αντιπροσωπευτικά όργανα, με εκλεγμένους μηχανισμούς, με μόνιμα εκλεγμένα στελέχη κλπ δηλαδή με όρους στοιχειωδώς δημοκρατικούς. Τέρμα όλα αυτά τα κόμματα που φτιάχνει ο παλιός πολιτικός κόσμος. Ο αρχηγός του ποταμιού είναι λοιπόν ο πρώτος ηγέτης που μαζί με όλο το φασιστικό βόρβορο της χώρας, μαζί με όλους τους αγανακτισμένους που μούτζωναν τη Βουλή το 2011, μαζί με όλο το πολιτικό σύστημα δεξιό και “αριστερό” που ξέρεε καλά μόνο μία πολιτική, αυτή της εκκαθάρισης των πολιτικών αντιπάλων του μέσω της ηθικής τους απαξίωσης και από εκεί της ηθικής απαξίωσης των κομμάτων τους, διατυμπανίζει το “κάτω οι πολιτικοί και τα κόμματά τους”. Αντί δηλαδή κάποιοι τίμιοι άνθρωποι, κάποιοι αριστοί δημοκράτες, να επιδιώξουν να ιδρύσουν ένα κόμμα που θα έχει αυτή τη φορά κάποια ισχυρά στοιχεία δημοκρατικού ελέγχου και διαφάνειας, έρχεται ο Ηγέτης και οι συνεργάτες του και καταργούν την ιδέα του οργανωμένου κόμματος όπως ακριβώς θα ήθελαν οι φασίστες.

Βέβαια ο Ηγέτης μας δεν θα δεχτεί ποτέ τέτοιους συσχετισμούς για τον εαυτό του. Γιατί ξέρεει ότι αυτά είναι φασιστικά πράγματα για το μέσο κοινό του, και για αυτό άλλωστε ο ίδιος δηλώνει ότι είναι αριστερός, και μάλιστα ένα παιδί του λα-

ού, ένας εργαζόμενος και όχι ένα προϊόν του κομματικού σωλήνα. Ένας τέτοιος ηγέτης οφείλει κάθε στιγμή να διακηρύσσει, και αυτό κάνει, ότι αντί να έχει ένα κόμμα-μηχανισμό πίσω του έχει τον ίδιο το λαό, του οποίου ακούει απευθείας την εμπειρία, τους πόθους και τα αιτήματα, όπως ακούει και τους συνεργάτες του. Αυτά που ακούει από το λαό ο ηγέτης μας τα κάνει πρόγραμμα και πράξη χωρίς να μεσολαβεί ένα κόμμα των επιτήδειων. Δηλαδή ο λαός είναι το αληθινό ποτάμι, ενώ ο Ηγέτης είναι απλά ο δίαυλος του λαού, η κοίτη του ποταμού, ο δρόμος του λαού προς τη δικιά του ουσιαστικά εξουσία. Γι αυτό ο Ηγέτης σε κάθε περιοδεία του πρώτα απ όλα ακούει το λαό.

Το να είναι δίαυλος του λαού είναι μια δουλειά που την ξέρει καλά ο Ηγέτης από τότε που ήταν απλά ένας περιπλανητής με το σακίδιο στην πλάτη. Από τότε ήξερε να κρύβει το συνεργείο με τους πραγματικούς απλούς εργαζόμενους μπούμαν και οπερατέρ του πιο πλούσιου καθεστωτικού καναλιού της χώρας, όταν αυτός έδινε το λόγο στους απλούς ανθρώπους του λαού. Είναι άλλωστε αυτό το γεμάτο ψύχραιμη κατανόηση ύφος του εξομολογητή που είχε κάνει τον Θεοδωράκη συμπαθή στον πολύ κόσμο που δεν ήξερε αρκετή πολιτική για να καταλαβαίνει ότι και η επιλογή του συγκεκριμένου εξομολογούμενου και η κάθε μονταρισμένη εξομολόγηση έβγαζε τελικά μια πολιτική γραμμή αρχικά ΣΥΡΙΖΑ και μετά ΔΗΜΑΡ και εν μέρει εκσυγχρονιστικού ΠΑΣΟΚ, δηλαδή τη βαθειά καθεστωτική γραμμή σε όλα τα ζητήματα.

Ο Ηγέτης και οι εθελοντές του

Η πιο δύσκολη δουλειά του αριστερού Ηγέτη είναι να πείσει τους γενικά προοδευτικούς ψηφοφόρους του ότι το ποτάμι του και η πολιτική λασπουριά που αυτό κατεβάζει είναι ο ίδιος ο λαός εν δράσει, δηλαδή ότι το ποτάμι είναι λαϊκό όχι μόνο σαν ιδέες αλλά και σαν πράξη. Η απάντηση του Ηγέτη μας στο αίτημα των αριστερών μαζών να δρουν και αυτές και όχι μόνο εκείνος είναι ο εθελοντισμός. Οι εθελοντές υποτίθεται ότι καταργούν το παλιό κόμμα των επαγγελματικών στελεχών, των ρουσφετολόγων πελατών γενικά το γνωστό κομματικό επαγγελματικό μηχανισμό των προνομιούχων, των ανήθικων. Οι εθελοντές είναι υποτίθεται ανιδιοτελείς ως μη μόνιμοι, ως μη επαγγελματίες και σε μεγάλο βαθμό ως ανώνυμοι. Οι εθελοντές περιφρονούν και το χρήμα και τη δόξα, αν και ο Ηγέτης δεν φαίνεται να περιφρονεί τουλάχιστον το δεύτερο.

Ο ηγέτης έκανε ήδη μια επίδειξη εθελοντισμού με το να κάνει μια περιοδεία στην Κρήτη σε όλους τους νομούς που κράτησε 5 μέρες με 5 εθελοντές και ένα βανάκι και η οποία σύμφωνα με την Καθημερινή στοίχησε 5000 Ευρώ οπότε πε-

ρίσσειαν και 200 Ευρώ ρέστα. Το ίδιο ανακοίνωσε ότι θα κάνει το ποτάμι και στην Ήπειρο. Υπολογίζουμε ότι με 50000 Ευρώ και λίγες δεκάδες εθελοντές μπορεί το Ποτάμι να γυρίσει όλη την Ελλάδα και στο τέλος από Κηφισός να γίνει Νείλος και να ανεβεί στη εξουσία. Φαίνεται τέλειαν αν πετύχει. Φαίνεται, σαν αληθινή επανάσταση από τα κάτω.

Τι απάτη! Αν αυτά τα ΜΜΕ ήθελαν μπορούσαν να πνίξουν την περιοδεία και πριν από αυτήν να κρύψουν την ίδρυση του κόμματος και τη μαζική παν-ΜΜΕ συνέντευξη τύπου του Θεοδωράκη. Και τότε ελάχιστοι θα σχολιάζανε τις θέσεις του κόμματος ακόμα και την ύπαρξη του. Και αν μάλιστα τις ειρωνεύονταν με δυο δηλητηριώδη λογάκια τα περισσότερα ΜΜΕ τότε δεν θα έμπαινε κανένα ποτάμι σε κανένα γκάλοπ, και σε κάθε περίπτωση κανένα 10% δεν θα έβγαине προς τα έξω. Μόνο για να πληρώσει κάποιο μικρό κόμμα για να διαφημίσει με αφίσες την εξόρμηση του στις πόλεις και τα χωριά της Κρήτης, ή ακόμα περισσότερο για να τη διαφημίσει στην τηλεόραση σε ώρα μεγάλης ακροαματικότητας, ο ηγέτης και οι εθελοντές του θα έπρεπε να έχουν δώσει εκατοντάδες χιλιάδες Ευρώ. Αλλά οποιαδήποτε ποσά δεν θα φτάνανε για να πάρει περίοπτη θέση σε όλα τα δελτία ειδήσεων, και η περιοδεία και προηγούμενα η πρωθυπουργικού όγκου συνέντευξη τύπου. Ούτε θα μπορούσε να έχει τον ύμνο από την έγκριτη Καθημερινή. Αυτή έγραψε ένα μικρό ύμνο για την περιοδεία όπου ανέφερε το “λαϊκό” ηγέτη με τα μικρά του όνομα Σταύρο όπως και τους εθελοντές του μόνο που όλοι ήξεραν το επίθετο του Σταύρου και κανείς το δικό τους.

Στην ουσία ο τέτοιος εθελοντισμός, ιδιαίτερα ο προεκλογικός, είναι η απάντηση της μεγαλοαστικής τάξης στην καταστροφή των πραγματικών δημοκρατικών ή και λαϊκών κομμάτων που η ίδια τα σάπισε και τα διέλυσε μπαίνοντας μέσα τους. Αυτόν τον εθελοντισμό στο καθαρά κοινωνικό επίπεδο, σε εκείνο της “φιλοanthropίας”, επειδή οι μαζικοί φορείς λαϊκής αλληλεγγύης έχουν διαλυθεί τον κινούν σήμερα στη χώρα μας αντιδραστικοί θεσμοί ιδιαίτερα η φασιστική εκκλησία, ή τα πιο αντιδραστικά κανάλια, ή το κεφάλαιο των Σουπερμάρκετ που στην Ελλάδα σήμερα παίζει σε μεγάλο βαθμό απομυζητικό, αντιβιομηχανικό ρόλο. Στο καθαρά πολιτικό επίπεδο ο εθελοντισμός σήμερα σημαίνει η αστική τάξη ή μια φράξια της να ορίζει για τους εθελοντές έναν υποψήφιο ηγέτη καθώς και την πολιτική γραμμή και τους τακτικούς στόχους του αγώνα τους και τα περισσότερα έξοδα, και οι εθελοντές να βάζουν την καθημερινή δουλειά πειθούς ή αλλιώς να κάνουν το μαζικό πολιτικό κίνημα χωρίς να αποφασίζουν, ούτε για τους στόχους, ούτε για την πολιτική γραμμή και τις θέσεις του κινήματος. Αυτόν τον εθελοντισμό τον έχει τελειοποιήσει στο πολιτικό επίπεδο η αμερικάνικη μεγαλοαστική τάξη που βγάζει στο δρόμο προεκλογικά τους εθελοντές ενώ από πίσω μοιραία κινείται ένας πελώριος μηχανισμός μόνιμων στελεχών και οι βαθύπλοτοι σπόνσορες. Όμως εκεί τουλάχιστον συνεχίζουν να υπάρχουν τα μισοδημοκρατικά κλασικά κόμματα και

ο όποιος ηγέτης εκλέγεται τελικά μετά από έναν παρατεταμένο πολιτικό εμφύλιο μέσα και σε αυτά και ανάμεσα σε αυτά στη διάρκεια του οποίου οι υποψήφιοι ηγέτες αλληλοσπαράσσονται. Όμως ο Θεοδωράκης δεν έχει βγει από καμιά τέτοια σύγκρουση. Στην ουσία έχει διοριστεί από την πιο κυρίαρχη στη χώρα μας φράξια της αστικής τάξης και μάλιστα του ιμπεριαλισμού, όχι για να ανταγωνιστεί τους άλλους ηγέτες και τα άλλα κόμματα, αλλά για να τους συμπληρώσει, δηλαδή για να συμπληρώσει το ελληνικό πολιτικό σκηνικό με έναν ακόμα απαραίτητο ρόλο. Αυτό γίνεται κυρίως για εξωτερική ευρωπαϊκή κατανάλωση αλλά και για να μη βγει τίποτα πραγματικά προοδευτικό από την αποσύνθεση του παλιού πολιτικού κόσμου στη βασανισμένη χώρα μας.

Το ποια είναι η φράξια της αστικής τάξης ή μάλλον του ιμπεριαλισμού που έχει ορίσει τον Θεοδωράκη για αρχηγό μπορεί κανείς να το ανακαλύψει και από την αρχηγική-αντικομματική ιδεολογία του και τις πολιτικές αν και επίτηδες θολές θέσεις που βγάζει με το σταγονόμετρο.

Σαμποταριστική, αντιβιομηχανική πλατφόρμα σε όλη τη γραμμή

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τις πιο βασικές πολιτικές θέσεις του ποταμιού – αυτές για την οικονομία και για την εξωτερική πολιτική, θα δει ότι είναι στην ουσία, αν και καλυμμένα, οι πιο αντιδραστικές όλου του φαιο-“κόκκινου” καθεστώτος. Πρόκειται στην ουσία για τις αντιβιομηχανικές, αντιπαραγωγικές και τελικά φιλορώσικες θέσεις της ΔΗΜΑΡ και του ΣΥΡΙΖΑ πασπαλισμένες για ξεκάθαρο με τον κούφιο αντικρατισμό δήθεν εκσυγχρονισμό των καθεστωτικών φιλελεύθερων, που όψιμα εκφράζονται από τη ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Το παραδέχεται άλλωστε και ο ίδιος και μάλιστα με καμάρι ότι έχει “κλέψει” ιδέες και από την αριστερά και από τους φιλελεύθερους. Έτσι φαίνεται ότι είναι ανοιχτόμυαλος, και μη δογματικός, αλλά στην ουσία αυτό είναι ένα δωράκι και για τη μικροαστική μάζα που έχει κουραστεί από τις κούφιας και πολωτικές αντιπαραθέσεις των δήθεν “άκρων” και θέλει στο βάθος την “ενότητα τους και τελικά την ενότητα όλων των άξιών για το καλό του τόπου”. Αυτή είναι μια νέα και υπερδεξιού τύπου μορφή ένωσης και ισοπέδωσης όλων των ιδεών και των ιδεολογιών.

Ο ηγέτης λέει για παράδειγμα ότι η κρίση οφείλεται κύρια στα διεφθαρμένα κυβερνητικά κόμματα, βασικά το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, όπως το λένε και οι φαιο“κόκκινοι”. Όμως λέει ότι οφείλεται και στις πελατιακές σχέσεις και στο γραφειοκρατικό παρασιτισμό του κράτους, όπως λένε οι φιλελεύθεροι. Αλλά και οι δύο αυτές είναι δευτερεύουσες αιτίες της κρίσης και τις μηρυκάζει το βαθύ καθεστώς και στο εξωτερικό και κυρίως στο εξωτερικό. Το βασικό είναι ότι ως τώρα πουθενά δεν λέει ούτε καν υπονοεί ο Ηγέτης ότι η κρίση οφείλεται κύρια στη βιομηχανική αποεπένδυση και γενικότερα στην καταστροφή της σύγχρονης μεγάλης κλίμακας παραγωγής. Η λέξη βιομηχανία δεν υπάρχει καν στο λεξιλόγιο του. Αντίθετα αυτός προτείνει για τη σωτηρία της χώ-

ρας ένα τρίπτυχο οικονομικής ανάπτυξης με τρεις λέξεις: Χώμα, Ήλιος, Θάλασσα. Από τον 17ο αιώνα ο πιο βασικός όρος της παραγωγής είναι το κεφάλαιο, υλικοτεχνικό και γνωστικό ανθρώπινο και όχι οι τοπικοί φυσικοί πόροι. Αυτή η προϊστορική αναφορά στους τοπικούς και φυσικούς όρους της υλικής παραγωγής υπονοεί το ακριβώς αντίθετο της βιομηχανικής και γενικά της μεγάλης κλίμακας παραγωγικής ανάπτυξης. Μιλώντας για Χώμα και Θάλασσα το Ποτάμι ξεκαθαρίζει ότι μιλάει για τη γεωργία και την αλιεία, και μάλιστα όχι για τη μεγάλη κλίμακας σύγχρονη γεωργία, ή τη σύγχρονη επιστημονική αγροτική υποδομή, πχ τα μεγάλα αρδευτικά έργα, τους αυτοματισμούς, τη μεγάλη μηχανική χερσαία και υδάτινη καλλιέργεια. Ακριβώς το αντίθετο. Όπως κάνουν οι φασίστες και οι ψευτοαριστεροί σοσιαλφασίστες η πρόταση του Ποταμιού είναι μικρή παραγωγή με τοπικά και ποιοτικά βιολογικά χαρακτηριστικά. Στο κείμενο του για τις ευρωεκλογές, όπου αναφέρεται στις 5 προγραμματικές προτεραιότητες του, το Ποτάμι μιλάει πάλι αποκλειστικά για **αγροτικά προϊόντα** και συγκεκριμένα αναφέρει:

*“Είναι ανάγκη να δημιουργήσουμε Προϊόντα Ονομασίας Προέλευσης (ΠΟΠ) και Προϊόντα Γεωγραφικής Ένδειξης (ΠΓΕ) σε όλες τις περιοχές της χώρας. Παράλληλα όμως πρέπει και να ενισχύσουμε τα Εγγυημένα Παραδοσιακά Ιδιότυπα Προϊόντα (ΕΙΠΠ) που προβλέπονται από την ΕΕ, στα οποία κατοχυρώνουμε τη συνταγή. Κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει με το ελληνικό γιαούρτι αλλά και **το παστέλι, τον χαλβά Φαρσάλων, την μπουγάτσα και πολλά άλλα** (οι υπογραμμίσεις δικές μας). Επιπλέον, οι χαρακτηρισμοί Ορεινά και Νησιωτικά που μπορούμε να έχουμε για μια σειρά προϊόντων, προϋποθέτουν εφαρμοστικούς νόμους που δεν έχουν θεσπιστεί ακόμα, στερώντας από δεκάδες περιοχές της χώρας τη δυνατότητα να δημιουργήσουν το δικό τους brand”.*

Η χώρα μας καταρρέει παραγωγικά και μια πρωτοφανής ιστορική οπισθοδρόμηση και εξαθλίωση έρχεται και ο Ηγέτης προτείνει σαν αντιστάθμισμα μπουγάτσες ποιότητας.

Είναι χαρακτηριστικό επίσης ότι στο κεφάλαιο Θάλασσα το Π. δεν περιλαμβάνει τη γιγαντιαία ποντοπόρα ναυτιλία ούτε τη ρημαγμένη ναυπηγική και επισκευαστική βιομηχανία, ενώ απαιτεί το χτύπημα της μόνης βιομηχανικού επιπέδου ιχθυοπαραγωγής, των ιχθυοκαλλιέργειών για τις οποίες ζητεί περισσότερους περιβαλλοντικούς περιορισμούς. Όσο για την καθαυτό αλιεία, το πρόγραμμα για τις ευρωεκλογές γράφει:

“Πρέπει να περιορίσουμε την αλιευτική βιομηχανία των μεγαθηρίων που καταστρέφουν τις θάλασσες και να ενισχύσουμε την παράκτια αλιεία με σκάφη μικρότερα των 12 μέτρων, σε συνδυασμό με τον αλιευτικό τουρισμό”. Η υπεραλίευση είναι πολύ κακό πράγμα, όπως και η υπερενατική γεωργία αλλά η απάντηση δεν είναι η μικρή κλίμακα της παραγωγής, αλλά η επιστημονική φροντίδα και η άρτια παύση της θαλάσσιας πανίδας και χλωρίδας.

Ο Ήλιος, το τρίτο συγκριτικό πλεονέκτημα, είναι ο τουρισμός, αλλά πουθενά το πρόγραμμα του Π. δεν μιλάει για το πιο βασικό που είναι η απελευθέρωση της τουριστικής γης για τις μπλοκαρισμένες μεγάλης κλίμακας τουριστικές επενδύσεις δηλαδή για τα νέα τουριστικά χωροταξι-

κά κλπ. Δηλαδή και εδώ ο Ποταμός είναι δια της αποσιώπησης αντικειμενικά με τους σαμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ. Μόνο ένα πράγμα νοιάζει τον ηγέτη σχετικά με τον τουρισμό “*να στηρίξουμε τις ελληνικές τουριστικές επιχειρήσεις στο ευρωκοινοβούλιο αξιόνοώντας την απογραφειοκρατικοποίηση της Visa Schengen για τουριστικούς λόγους που αποτελεί σοβαρό ανασταλτικό παράγοντα για την επίσκεψη στην Ελλάδα πολιτών από τρίτες χώρες”.*

Τι σημαίνει αυτό πρακτικά; Σημαίνει κατάργηση βίζας για να δυναμώσει ο ραγδαία αυξανόμενος τουρισμός από τη Ρωσία, δηλαδή να εξαρτηθεί και τουριστικά η Ελλάδα από αυτήν την εκβιαστική υπερδύναμη, όταν είναι ήδη εξαρτημένη ενεργειακά.

Το Ουκρανικό είναι η λυδία λίθος απέναντι στη Ρωσία. Η οικονομική διάσπαση της ΕΖ στο κέντρο της πλατφόρμας του “Ποταμιού”

Ο Θεοδωράκης είναι το άκρον άωτο της πολιτικής θολούρας. Ποτέ δεν λέει κάτι με το όνομά του αλλά προτιμάει να το λέει περιφραστικά ή, κυρίως, δια της αποσιώπησης. Το πόσο έντονα είναι με τη Ρωσία του Πούτιν το ανακαλύπτει κανείς μέσα από μια φρασούλα των θέσεων για τις ευρωεκλογές, που είναι η μόνη προγραμματική αναφορά του ποταμιού για το μεγαλύτερο γεωπολιτικό γεγονός μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, την εισβολή και το διαμελισμό της Ουκρανίας από τη φασιστική υπερδύναμη. Γράφεται εκεί: “*Το διεθνές περιβάλλον παραμένει ρευστό και αβέβαιο, νέοι παίκτες αναδύονται και παλιό γνώριμο αλλάζουν την τακτική τους. Πολλές φορές, όπως στην περίπτωση της ουκρανικής κρίσης, η ΕΕ εμφανίζεται αμήχανη και διστακτική, προχωρώντας σε καθυστερημένες και φτωχά μελετημένες κινήσεις ή παραμένοντας θεατής των εξελίξεων”.* Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι ο Ηγέτης κατηγορεί την ΕΕ για αμηχανία, δισταγμό, φτωχά μελετημένες κινήσεις κλπ, αλλά δεν βρίσκει να πει ούτε μια λέξη για να κατηγορήσει τη Ρωσία, (τον παλιό γνώριμο που άλλαξε απλά την τακτική του), **για το βασικό που είναι η φασιστική εισβολή του στην σχεδόν άοπλη Ουκρανία.**

Αλλά ποιον να κατηγορήσει το Ποτάμι; Όλο το κείμενο του για τα ευρωπαϊκά ζητήματα και κυρίως για τις σχέσεις ΕΕ - Ελλάδας και Βορρά της ΕΕ- Νότου της ΕΕ, όλες ανεξαιρέτα είναι οι συνασπισμένες, ύπουλα φιλο-ρώσικες θέσεις, που συνοψίζονται σε έναν εκβιασμό: Ο πλούσιος Βορράς να πληρώνει το Νότο και πάνω απ' όλα την Ελλάδα μέσω ενοποίησης του χρέους (ευρωμόλογο), μέσω συνεγγύησης των τραπεζικών καταθέσεων, μέσω ενίσχυσης της ΕΚΤ, μέσω μεγαλύτερης δανειοδότησης για την ανακεφαλαιοποίηση των Τραπεζών του Νότου, μέσω ενίσχυσης της δανειοδότησης από την Ευρ. Τράπεζα Επενδύσεων, μέσω ενίσχυσης της κοινής κοινωνικής πολιτικής, (δηλαδή επιδόματα ανεργίας και ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για τις φτωχές χώρες), μέσω ενίσχυσης των διαρθρωτικών ταμείων. Αν δεν γίνουν αυτά ο Νότος θα χρεωκοπήσει και όχι μόνο θα πάρει στο λαιμό του το Βορρά, αλλά και η ΕΕ θα διασπαστεί. Η αλήθεια είναι αντίθετα ότι όσο η ΕΖ υποκύπτει σε αυτόν το εκβιασμό τόσο πιο πολύ διασπείται.

Απλά ο Ηγέτης του Ποταμιού είναι πιο προσεχτικός από τους άλλους αντιευρωπαϊούς της χώρας και της ΕΕ και χτυπάει την ΕΕ, βασικά τη Γερμανία, πιο γαλήνικα, πιο ΔΗΜΑΡίτικα. Για παράδειγμα δεν ζητάει χάρισμα όλου του χρέους τώρα και με το άγριο, αλλά αύριο και με το γλυκό, αφού πρώτα αποδείξουμε ότι είμαστε μια αξιοπρεπής και πιο παραγωγική χώρα. Ο Ηγέτης είναι ένας μοντέρνος, ένας ρεαλιστής ζήτοχλας που ξέρεi ότι είναι καλύτερο να ζητάει 20 λεπτά κάθε τόσο παρά 20 Ευρώ μονομιάς. Για παράδειγμα θέλει τις γερμανικές αποζημιώσεις αλλά όχι τα τρελά λεφτά που μονοκοπανιάς ζητάνε οι άλλοι. Αυτό το τακτ δεν εμποδίζει τον Ηγέτη-ζήτοχλα να στηρίζει την ανάπτυξη της ελληνικής περιφέρειας στα ευρωπαϊκά λεφτά, δηλαδή στο ΕΣΠΑ. Όπως Γράφει το πρόγραμμα:

“Την εξαετία 2014-2020 θα πρέπει να αξιοποιήσουμε τους πόρους του νέου ΕΣΠΑ όχι μόνο προσθέτοντας ευκαιρικά νέες θέσεις εργασίας αλλά δημιουργώντας προστιθέμενη αξία σε ό,τι παράγει η χώρα. Σημαντικό ρόλο θα διαδραματίσουν οι περιφέρειες της χώρας καθώς θα διαχειρίζονται τα περισσότερα κονδύλια. Θα πρέπει να αποφύγουμε τις “λύσεις της τελευταίας στιγμής” και θα πρέπει να εκπονήσουμε μια εθνικά μελετημένη περιφερειακή στρατηγική. Οι πόροι, περίπου 15 δις, θα πρέπει να μετασχηματίσουν τις τοπικές οικονομίες εστιάζοντας σε μια ανάπτυξη βασισμένη στη γνώση, στη καινοτομία και στα δυνατά σημεία της κάθε περιοχής. Παράλληλα θα πρέπει να εξασφαλίσουμε διαφάνεια και δημοκρατικό έλεγχο έτσι ώστε να εμπλακούν οι υγιείς δημιουργικές δυνάμεις κάθε τόπου και όχι οι παρασιτικοί μηχανισμοί. Η χώρα σήμερα βρίσκεται ήδη έναν χρόνο πίσω, γιατί οι γραφειοκρατικές δομές των υπουργείων κινούνται με απελπιστικά αργούς ρυθμούς”.

Ενώ αλλού απαιτεί λεφτά από την ΕΕ για τους κρατικο-ολιγάρχες εργολάβους, που είναι φυσικό να αγαπάνε το παλληκάρι με το σακίδιο: “*Δημόσιες επενδύσεις, με τη σύμπραξη και συμμετοχή ιδιωτικών κεφαλαίων και management σε δίκτυα, μεταφορές, έρευνα και τεχνολογία. Για όσες χώρες αδυνατούν να χρηματοδοτήσουν τέτοια έργα, η ΕΕ θα πρέπει να σταθεί αρωγός, παρέχοντας όχι δάνεια αλλά απευθείας χρηματοδότηση, λόγω χάρι μέσω της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων”.*

Πιθανολογούνται από τώρα γερές αρπαχτές γιατί κανείς δεν πρέπει να έχει εμπιστοσύνη σε κανέναν ουρανοκατέβητο ηγέτη ότι θα εμπλέξει αυτός ή οι εθελοντές του ή ακόμα χειρότερα οι μηχανισμοί που τον ανέβασαν ξαφνικά, “*τις υγιείς δημιουργικές δυνάμεις κάθε τόπου” και όχι τα χειρότερα λαμόγια. Ξέρουμε ότι όπως πάντα και παντού και πιο πολύ στη χώρα μας όταν δίνεται δωρεάν χρήμα και δεν υπάρχει μια επαναστατική και δημοκρατική εξουσία, περασμένη δια πυρός και σιδήρου με ένα λαό ανήσυχο και ξεσηκωμένο από πάνω της να την επιτηρεί, αυτό το χρήμα το τρώει το κατακάθι της κοινωνίας και πρώτοι-πρώτοι οι κρατικο-ολιγάρχες και οι όλο και πιο διεφθαρμένοι κρατικοί-κομματικοί γραφειοκράτες.*

Το Ποτάμι έχει χωρίς αμφιβολία ένα πολύ βρώμικο μέλλον ακόμα και αν δεν έχει προς το παρόν το χειρότερο παρόν. Όλο το άρωμα που αποπνέουν οι θέσεις του, ο αρχηγισμός του, ο λαϊκισμός του, η μικροαστική του θολούρα, αλλά κυρίως ο έντονος αντιπαραγωγισμός και αντιβιο-

μηχανισμός του, όλα αυτά θυμίζουν Α. Παπανδρέου μεταφερόμενο στις νέες συνθήκες παρακμής. Ο Α. Παπανδρέου, που καμωνόταν πως έκφραζε απευθείας το λαό, έβαλε τον εαυτό του, άτυπα πάνω από το κόμμα του το ΠΑΣΟΚ, και το κόμμα πάνω από τις Κυβερνήσεις του. Ο Σημίτης και ο Γ. Παπανδρέου εκσυγχρόνισαν αυτήν τη υφαρπαγή εξουσίας κι ουσιαστικά διέλυσαν το κόμμα ΠΑΣΟΚ αποφασίζοντας ο ηγέτης να μην εκλέγεται από αυτό, αλλά από τους αυτοαναγορευόμενους φίλους του κόμματος αν όχι από όλους τους πολίτες. Τώρα ο Θεοδωράκης ξεπερνάει όλα αυτά τα αχρείαστα στάδια και αυτοδιορίζεται ηγέτης χωρίς να υπάρχει καν κόμμα.

Βέβαια όσοι ξέρουν λίγη ιστορία, ξέρουν ότι τέτοιοι “Ηγέτες” σαν τον δεν υπήρξαν ποτέ. Οι αληθινοί ηγέτες, ακόμα και αυτοί των πιο αντιδραστικών τάξεων, έχουν την ικανότητα να ξεσηκώνουν τις τάξεις και τις ξεσηκώνουν αφού για καιρό αποτύχουν σε αυτό ώσπου να αποσπάσουν πολιτική πείρα μέσα από τις ήττες τους. Αντίθετα “Ηγέτες” σαν τον Θ. υπήρξαν μόνο διορισμένα παιδιά βαθύτερων ήδη εγκατεστημένων μηχανισμών εξουσίας, που έψαχναν για ένα νέο πρόσωπο για να μεταμφιεστούν και να γλυτώσουν τη φθορά τους προς τα μέσα η προς τα έξω.

Γιατί ο Θεοδωράκης και γιατί τώρα; Μια άποψη

Αν υπάρχει κάποιο αληθινό πολιτικό ερώτημα είναι γιατί επελέγη ο Θεοδωράκης και γιατί τώρα. Ποιο νέο πρόσωπο ζητάει η βαθύτερη πολιτική εξουσία στην Ελλάδα, που από την εποχή της ανόδου του Καραμανλή του Β' στην ηγεσία της ΝΔ, είναι στην κορυφή της διακομματικά ρωσόφιλη; Ή έστω ποιο πολιτικό κενό εκπροσώπησης θέλει να καλύψει; Ή αλλιώς ποια θέση άδειασε στο διακομματικό σκηνικό;

Νομίζουμε ότι σε γενικές γραμμές άδειασε η σπουδαία θέση του σέντερ μπακ, κυρίως η θέση του Κουβέλη του οποίου το μεγάλο κοινό επίτευγμα μαζί με το γεροπράκτορα Κύρκο, η ΔΗΜΑΡ, αργοπεθαίνει. Ο ρόλος της ΔΗΜΑΡ όπως έχουμε ξαναπεί ήταν να είναι ο ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση της πείνας, χωρίς να εκτίθεται δηλαδή να είναι ο ΣΥΡΙΖΑ μνημονιακός και ευρωπαίος. Η ΔΗΜΑΡ ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που δεν τρώαζε την ΕΖ. Αυτή όμως η θέση στην κυβέρνηση σκότωσε τη ΔΗΜΑΡ αφού πρώτα τη διέσπασε, όμως της επέτρεψε **πρώτον** να προστατέψει γα έναν ολόκληρο χρόνο την αριστερή φάτσα του ΣΥΡΙΖΑ και να γίνει ΠΑΣΟΚ στη θέση του ΠΑΣΟΚ (και μάλιστα αποκαθαμένο “ρώσικο” ΠΑΟΚ) και δεύτερον να χάσει μέσα στο κράτος σε θέσεις της διοίκησης και ειδικά **σε ηγετικά δικαστικά πόστα** μέσω της υπουργίας Ρουπακιάτη ανθρώπους του ΣΥΡΙΖΑ ευρωπαϊκά ανακυκλωμένους. Με το τέλος της ΔΗΜΑΡ το βαθύ καθεστώς προσπάθησε να φτιάξει μια Ελιά με το παλιό ΠΑΣΟΚ στο περιθώριο, αλλά εκεί κέρδισε το παλιό ΠΑΣΟΚ και οι 58 διαλύθηκαν και μαζί τους διασπάστηκε και διαλύθηκε σχεδόν ολοκληρωτικά η ΔΗΜΑΡ.

Τώρα χωρίς κάποια ΔΗΜΑΡ και κάποια Ελιά, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι εντελώς απροστάτευτος. Μια επόμενη αυτοδύναμη κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είναι κάτι το πολύ

ΚΑΤΩ Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

και των ηγεσιών άλλων κομμάτων ιδιαίτερα των λεγόμενων αριστερών και σοσιαλδημοκρατικών.

Πάντως είναι κυρίως η κατευναστική πολιτική των δυτικών ιμπεριαλιστών που επιτρέπει στον αχιτραπεύκο σφαγέα και κατά συρροή δολοφόνο των πολιτικών του αντιπάλων Βλαντιμίρ Πούτιν να προχωράει ανενόχλητος και να δυναμώνει το πολιτικό του κύρος στο ρώσικο πληθυσμό όπως ο Χίτλερ στο γερμανικό και να παραπλανά προπαγανδιστικά όλη την υφήλιο.

Ιδιαίτερα στη χώρα μας η ρώσικη νεοχιτλερική προπαγάνδα οργιάζει και δηλητηριάζει τον ελληνικό λαό γιατί η ελληνική αστική τάξη όντας γενικά δίχως χαρακτήρα και μετά από 30 χρόνια πολιτικών εκκαθαρίσεων έχει σε μεγάλο βαθμό υποταχθεί στο ρώσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Τώρα κυριαρχεί μια νέα ρωσόδουλη κρατική ολιγαρχία και μια κρατικογραφειοκρατική ψευτοαριστερά. Αυτή πρώτη έχει στην ηγεσία της υποστεί εκκαθαρίσεις από τους ρώσους προδότες του κομμουνισμού στην εποχή των Χρυστσόφ - Μπρέζνιεφ και έχει τώρα διαφθαρεί απόλυτα και έχει μετατραπεί από ταξική και εθνική πρωτοπορία στο πιο δουλικό πολιτικό απόσπασμα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στη χώρα και για αυτό στο πιο αντιβιομηχανικό και πιο αντεργατικό κομμάτι του συνόλου της κομπραδόρικης αστικής τάξης.

Επειδή σε αυτή τη χώρα τα ρώσικα ψέμματα γίνονται επίσημη κρατική και διακομματική προπαγάνδα, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου στους έλληνες δημοκράτες και διεθνιστές να απαντήσουν με σαφήνεια σε αυτά και σε ότι αφορά την προσάρτηση της Κριμαίας.

Τα “επιχειρήματα” της προσάρτησης

Καταρχήν η ρώσικη νεοχιτλερική προπαγάνδα επικαλείται για την προσάρτηση της Κριμαίας τα ίδια επιχειρήματα που επικαλείται κάθε επιθετισμός και σοβινισμός, και βέβαια ο κάθε χιτλερικού τύπου ιμπεριαλισμός, όταν κάνουν προσάρτηση εδάφους μιας άλλης χώρας. Επικαλούνται “το δικαίωμα” του λαού που κατοικεί σε αυτό το έδαφος να κάνει απόσχιση “αν το θελήσει” και να το προσαρτήσει σε μια άλλη χώρα, ειδικά αν το θελήσει επειδή αισθάνεται ότι απειλείται. Αλλά τέτοιο δικαίωμα δεν υπάρχει γιατί αν υπήρχε τότε ο πλανήτης θα βυθιζόταν στη βαρβαρότητα καθώς η κάθε χώρα θα έτρωγε κομμάτια της διπλανής της επειδή σε αυτά κατοικούν εθνικά συγγενείς πληθυσμοί που αποφάσισαν την ένωση με τη “μητέρα πατρίδα”. Γι αυτό ειδικά μετά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο καθιερώθηκε το απαραβίαστο των συνόρων για όλα τα κράτη εκτός από τα ομοσπονδιακά πολυεθνικά που είχαν συμφωνήσει στο δικαίωμα του μονομερούς αποχωρισμού της κάθε εθνικής συνιστώσας τους (πχ Γιουγκοσλα-

βία, ΕΣΣΔ). Με αυτήν την κανιβαλική πολιτική είναι διαμελισμένη και η Κύπρος. Όχι τυχαία και στην Κύπρο, που ο ελληνικός σοβινισμός έκανε πραγματικές βαρβαρότητες ενάντια στην τουρκική μειονότητα, ήταν η Ρωσία του Μπρέζνιεφ, σαν ΕΣΣΔ, που έβαλε τη βάση του διαμελισμού με τη γραμμή της διζωνικής ομοσπονδίας που έριξε το 1965. Επίσης ήταν αυτή που έσπρωξε την Τουρκία στην εισβολή του 1974, όταν τη χαιρέτισε μέσω του πραχτορείου ΤΑΣ σαν μέσο τάχα για την “αποκατάσταση της συνταγματικής ομαλότητας στο νησί”.

Η πουτινική προπαγάνδα επικαλείται το γεγονός ότι η Κριμαία ήταν ρώσικο έδαφος που η Ρωσία το παραχώρησε μετά το 1954 στην Ουκρανία στα πλαίσια της ενιαίας τότε ΕΣΣΔ με απόφαση του ανωτάτου Σοβιέτ, και συμπραίνει ότι τώρα μπορεί να το ξαναπάρει πίσω. Όμως εκείνη η αλλαγή συνόρων έγινε με τη συμφωνία και των δύο κρατών δηλαδή και της Ουκρανί-

ας που απόκτησε την κυριαρχία της Κριμαίας, και της Ρωσίας που την παραχώρησε. Μια τέτοια αμοιβαία αποδεκτή, δηλαδή με εθελοντικό και για αυτό ειρηνικό τρόπο αλλαγή συνόρων μεταξύ δύο γειτονικών κρατών επιτρέπεται και είναι επίσης λογικό που επιτρέπεται, γιατί είναι στη φύση της κυριαρχίας ενός κράτους πάνω στο δικό του έδαφος να έχει νόημα μόνο όταν αυτό τη θέλει και δεν την έχει ρητά αποποιηθεί. Η αποποίηση του 1954 δεν σήμαινε ωστόσο ότι το έδαφος της Κριμαίας ήταν μια μπάλα που την έστελνε αυθαίρετα η μια χώρα στην άλλη. Το ότι η απόφαση του 1954 δεν ξεσήκωσε ισχυρές αντιδράσεις από τον πληθυσμό καμιάς πλευράς, ούτε τότε ούτε για πολλές δεκαετίες μετά, αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι υπήρξε μια ισχυρή, μια αντικειμενική, υλική βάση στην ενοποίηση της Κριμαίας με την Ουκρανία, η οποία αναφέρεται στο σκεπτικό της απόφασης της ΕΣΣΔ και της Ρώσικης Ομοσπονδίας του 1954. Αυτή ήταν ότι η οικονομική ζωή της Κριμαίας στα 1954 ήταν πλέον πολύ πιο δεμένη με αυτήν της Ουκρανίας από όσο ήταν με εκείνη της Ρωσίας. Αυτή η υλική βάση δεν έχει αδυνατίσει από τότε ως τα σήμερα αλλά έχει ενισχυθεί. Γι αυτό δεν υπήρξε ποτέ κανένα πλειο-

ψηφικό κίνημα επιστροφής της Κριμαίας από τον πληθυσμό της Κριμαίας. Πρώτα δηλαδή εισέβαλε παράνομα και φασιστικά ο ρώσικος στρατός στην Κριμαία και την κατέλαβε και μετά υποτίθεται ότι η Κριμαία αποφάσισε να τον καλέσει σε “βοήθεια”. Λέμε υποτίθεται γιατί το τοπικό κοινοβούλιο της Κριμαίας αποφάσισε να ζητήσει την επέμβαση της Ρωσίας για προστασία **αφού πρώτα ο ρώσικος στρατός εισβολής** είχε καταλάβει το κτίριο του κοινοβουλίου. Τότε οι βουλευτές του αποφάσισαν να διώξουν ξαφνικά τον ως τότε προφανώς ειρηνόφιλο πρόεδρο που είχε εκλεγεί από αυτό το κοινοβούλιο και να βγάλουν πρόεδρο έναν άλλο που κάλεσε το ρώσικο στρατό. Ήταν ένας Αξιόνωφ που στις προηγούμενες προεμβολής εκλογές είχε πάρει το 4% των ψήφων του πληθυσμού της Κριμαίας.

Για να κρύψει αυτήν την αλήθεια ο Πούτιν, δηλαδή ότι πρώτα ήρθε η εισβολή και μετά το κάλεσμα για “προστασία”, αυτός σκαρφίστηκε την ιστορία ότι δεν κατέλαβαν ρώσοι στρατιώ-

λοναζιστές στην κυβέρνηση στο Κίεβο. Πράγματι ήρθαν, αντίθετα από όσα λένε οι παχύδερμοι δυτικοί προστάτες τους. Και μάλιστα τέτοιος είναι ο ίδιος ο πρωθυπουργός Γιάτσενιουκ. Αυτός, όπως και η αρχηγός του κόμματός του, η ύπουλη ρωσόφιλη Τιμοσένκο, (που διέσπασε την πραγματική δημοκρατική εξέγερση του 2004 και μετά παρέδωσε τη χώρα τζάμπα στην Γκάζπρομ), όπως και ο ψευτοευρωπαίος φιλοφασίστας Κλίτσκο έχουν συμπήξει εδώ και δυο χρόνια στενό συμμαχικό μέτωπο με το φιλοναζιστικό κόμμα Σβόμποντα με αρχηγό τον Τιάνιμπκο. Η απόδειξη του φιλοναζισμού των Γιάτσενιουκ-Τιμοσένκο βρίσκεται στο ότι έκαναν επικεφαλής του πανίσχυρου Εθνικού Συμβουλίου Ασφάλειας και Άμυνας της νέας κυβέρνησης, δηλαδή αρχηγό των ως τώρα φιλο-καγκεμπίτικων μυστικών υπηρεσιών της Ουκρανίας τον Παρουμπί. Αυτός ήταν συνιδρυτής το 2004 του Σβόμποντα ενώ στη Μαϊντάν ήταν αρχηγός όλων των “ταγμάτων εφόδου” και ταυτόχρονα βουλευτής του κόμματός της Τιμοσένκο. Την ίδια στιγμή ο Γιάτσενιουκ έκανε τον Γιάρος, αρχηγό του ακόμα πιο φιλοναζιστικού “Δεξιού Τομέα”, που ήταν η ραχοκοκαλιά των “ταγμάτων εφόδου”, αναπληρωτή γραμματέα του Εθνικού Συμβουλίου Ασφάλειας και Άμυνας. Επίσης διόρισε υπουργό Άμυνας τον Ιχόρ Τένιουκ, μέλος του Σβόμποντα.

Το μεγάλο ψέμμα της ρώσικης προπαγάνδας είναι άλλο, και είναι διπλό:

Είναι πρώτο ότι οι φασίστες στην κυβέρνηση έχουν πραγματική ιδεολογική ισχύ μέσα στην πελώρια μάζα που γέμιζε την πλατεία Μαϊντάν η οποία είχε εθνοανεξαρτησιακές και δημοκρατικές διαθέσεις, και **δεύτερο**, και το κυριότερο, ότι είναι αντιρώσοι, ενώ είναι πολύ καλοί φίλοι του Πούτιν.

Φασίστες στην κυβέρνηση αλλά όχι ακόμα ο φασισμός στην εξουσία

Όλα δείχνουν ότι φασίστες ήταν ένα λεπτό ηγετικό στρώμα του κινήματος της Μαϊντάν υπό τους Γιάτσενιουκ-Κλίτσκο και Τιάνιμπκο. Αυτό το ηγετικό στρώμα οργάνωσε και καθοδήγησε ως συμπαγές πολιτικό μέτωπο, **από την πρώτη στιγμή** την κατασκήνωση της πλατείας χρησιμοποιώντας σαν πολιορκητικό κριό τα τάγματα εφόδου των Παρουμπί-Γιάρος, απλά μοιράζοντας ρόλους με αυτά. Οι Γιάτσενιουκ-Τιάνιμπκο-Κλίτσκο κάναν τους φιλειρηνικούς ηγέτες, ενώ οι Παρουμπί-Γιάρος παριστάνανε τους “μαχητικούς ριζοσπάστες και επαναστάτες” της βάσης. Το μέτωπο αυτό βγήκε στη αρχή με φιλοευρωπαϊκή δημοκρατική γραμμή για να αποσπάσει την έγκριση και του ουκρανικού λαού και της Δύσης. Στη συνέχεια την τεράστια μαζικοποίηση του ενός εκατομμυρίου της πλατείας (αυτό που φάνηκε σαν αυθόρμητη λαϊκή επανάσταση), την προκάλεσε ο προβοκάτορας Γιανουκόβιτς που επιτέθηκε αναίτια με τα ΜΑΤ στις 30

του Νοέμβρη και μάτωσε και συνέλαβε εκατοντάδες διαδηλωτές. Τότε οι διοργανωτές άρχισαν να αλλάζουν το φιλοευρωπαϊκό χαρακτήρα του κινήματος και να το μετατρέπουν σε στενά αντι-Γιανουκόβιτς, και, όπως πάντα θέλουν οι φασίστες σε κίνημα κατά της διαφθοράς. Ταυτόχρονα τα τάγματα εφόδου με τις κουκούλες, τα ρόπαλα, τις ασπίδες και τις μολότωφ άρχισαν τις επιθέσεις στην αστυνομία ενώ ο Γιανουκόβιτς ανταπαντούσε με ελεύθερους σκοπευτές που πυροβολούσαν τον κόσμο που ακολουθούσε τα τάγματα εφόδου και τα ηρωοποιούσαν στον πλατύ κόσμο. Τα τάγματα εφόδου έκρυβαν τη φασιστική γραμμή τους εμφανίζοντας την απλά σαν εθνικιστική. Ταυτόχρονα ο Γιανουκόβιτς υποχωρούσε διαρκώς μόνο όταν οι φασίστες χτυπούσαν και ποτέ όταν οι διαδηλώσεις ήταν μαζικές και ειρηνικές. Έτσι δυνάμωσε τις φασιστικές γραμμές με νέους εθελοντές ενώ ο πολύς κόσμος σκόρπισε και έφυγε από τη σκηνοθετημένα φλεγόμενη (αλλά ελληνικό Σύνταγμα) πλατεία. **Τότε ξαφνικά μια ηγετική φράξια από το ίδιο το κόμμα του ε-υτελώς φθαρμένου Γιανουκόβιτς τον έριξε, και έφερε στην κυβέρνηση τον Γιάτσενιουκ και τους φασίστες της πλατείας. Επρόκειτο για ένα πραξικόπημα που εμφανίστηκε σαν επανάσταση** όπως έγινε και με την πλατεία Ταχρίρ που έφερε στην εξουσία σε δύο φάσεις την πιο φιλορώσικη και γι αυτό πιο φασιστική τάση του στρατού υπό τον Σίσι. **Ειδικά στη Μαϊντάν ήταν ακόμα πιο μειοψηφικοί οι φασίστες που σφετερίστηκαν την εξουσία πατώντας σε μάζες που ουσιαστικά τους ήταν ξέ-νες.** Φασιστική είναι μια εξουσία μόνο όταν έχει εξασφαλίσει στήριξη από τεράστια τμήματα μαζών και μεσαίων στελεχών που να τα έχει διαμορφώσει κατ εικόνα της. Αυτό δεν έχει συμβεί καθόλου, τουλάχιστον ακόμα στην Ουκρανία. Γι αυτό, ο ρώσικος και ρωσόφωνος πληθυσμός δεν ένιωσε κανένα ιδιαίτερο κίνδυνο πέρα από την προπαγάνδα από τα ρώσικα ΜΜΕ που έφτιαξαν σε χρόνο μηδέν τη φασιστοφοβία απέναντι στο Κίεβο την ώρα που ο αληθινός, μαζικός και εγκαθιδρυμένος φασισμός είναι στην ίδια τη Ρωσία.

Οι φασίστες του Κίεβου δεν είναι με τη Δύση αλλά με τον Πούτιν

Στην ουσία η ΚαΓκεΜπε (FSB) έχει σκηνοθετήσει στην Ουκρανία ένα είδος επανάληψης του β' παγκόσμιου πολέμου κατά τον οποίο οι δυτικοί ιμπεριαλιστές με εργαλείο τους ουκρανούς φιλοχιτλερικούς εφορμούν τάχα ξανά εναντίον της Ρωσίας, μόνο που αυτή τη φορά ο "πονηρός" Πούτιν τους προλαβαίνει τάχα και επιτίθεται πρώτος. Όμως οι αληθινοί έρωτες δεν κρύβονται. Οι φασίστες της κυβέρνησης του Κίεβου δεν είναι αντιρώσοι ουκρανοί εθνικιστές, που τάχα υποκινούνται από τη Δύση. **Είναι με τον Πούτιν, όπως κάθε χρυσαυγίτης και κάθε άλλος νεοναζί στον κόσμο.** Και είναι καταρχήν στην πράξη, τώρα δα, πάνω στο πιο κεντρικό ευρωπαϊκό και παγκόσμιο ζήτημα, που είναι η προσάρτη-

ση της Κριμαίας. Δεν προσφέρει τεράστια πολιτική υπηρεσία η κυβέρνηση των "πατριωτών" του Κίεβου στη Ρωσία όταν όλοι τους διατάζουν τον ουκρανικό στρατό στην Κριμαία να μη ρίξει ούτε μια σφαίρα στους εισβολείς, έστω για την τιμή των όπλων, έστω για εθνική παρακαταθήκη, έστω για προπαγανδιστικούς λόγους και να παραδί-δει αμέσως τα όπλα του στον εισβολέα, για να του δώσει το πλεονέκτημα της αναίμακτης εισβολής, δηλαδή του εθελοντικού αυτοακρωτηριασμού; Κυρίως σημαίνει ή δεν σημαίνει ανοιχτή παράδοση της Κριμαίας στη Ρωσία η δήλωση των Γιάτσενιουκ και Τιμοσένκο από την πρώτη στιγμή της εισβολής ότι θα υπάρξει πόλεμος **μόνο αν η Ρωσία μπει και στην υπόλοιπη Ουκρανία πλην της Κριμαίας πράγμα που βέβαια ο Πούτιν δεν έκανε;** Μήπως αυτό δε είναι και το νόημα της φράσης του Πούτιν πάνω στην εισβολή ότι ο ρώσικος στρατός εισβολής και ο ουκρανικός "βρίσκονται στην ίδια πλευρά του οδοφράγματος";

Η φιλορωσική στρατηγική των φασιστοειδών του Κίεβου είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά όταν το πελώριο γενικά πατριωτικό και δημοκρατικό πλήθος της Μαϊντάν σπρώχτηκε από τους κρυφοφασίστες διοργανωτές να κατεβάσει σταδιακά την ευρωπαϊκή σημαία που ήταν δίπλα στην ουκρανική και άρχισε να σηκώνεται η σημαία των πολιτικών απογόνων των συνεργατών του Χίτλερ στον β' παγκόσμιο. Τελικά οι διοργανωτές της πλατείας αφού διαλύσανε το μεγάλο πλήθος με σύστημα μέσα στους καπνούς και στις φωτιές των ταγμάτων εφόδου του "Δεξιού Τομέα", γρήγορα έριξαν την ύπουλα φιλορώσικη γραμμή, "ούτε με τη Ρωσία ούτε με την Ευρώπη, είμαστε με την Ουκρανία". Ήδη οι μεγαλύτεροι, οι πιο ρωσόδουλοι κρατικο-ολιγάρχες της Ουκρανίας είχαν κάνει την πρωτοφανή κίνηση, κίνηση που δεν την είχαν κάνει στην αληθινή δημοκρατική πορτοκαλί εξέγερση του 2004, να περάσουν ορμητικά με το αντι-Γιανουκόβιτς κίνημα, που σήμαινε ότι ο Γιανουκόβιτς ήταν πια για πέταμα από τα ρώσικα αφεντικά του. Τότε λειτούργησε, προφανώς κατ εντολήν τους, σαν προβοκάτορας και έκανε πολιτικά πανίσχυρους τους φασίστες με το να μην υποχωρεί ούτε τόσο δα στα εκατομμύρια των ειρηνικά συγκεντρωμένων Ουκρανών αλλά μόνο στους ροπαλοφόρους τους που ταυτόχρονα τους πυροβολούσε και τους ηρωοποιούσε. Μάλιστα τους εμφάνισε και σαν τους τελικούς απελευθερωτές του λαού αφού σε αυτούς παρέδωσε τα δημόσια κτίρια, ενώ στους προστάτες τους της επίσημης αντιπολίτευσης παρέδωσε τη Βουλή και το ίδιο το κόμμα του πριν καταφύγει στα αφεντικά του. **Αυτή την παραχώρηση δεν θα την έκανε ποτέ μια υπερδύναμη στους εχθρούς της.**

Τελικά η διεθνής κοινή γνώμη, πιθανά και ο ίδιος ο ουκρανικός λαός, έμαθε μόνο μετά την άνοδο αυτών των φασιστών στην εξουσία ότι όχι απλά δεν θεωρούν την Ευρώπη καλύτερη από τη Ρωσία αλλά στην ουσία τη θεωρούν πολύ χειρότερη. Γιατί υιοθετούν και αυτοί, όπως κάθε φασίστας φαιός ή "κόκκινος" στον κόσμο τη λεγόμενη ευρασια-

τική στρατηγική των Πούτιν-Ντούγκιν, σύμφωνα με την οποία οι μεγαλύτεροι εχθροί των λαών είναι ο δυτικός τύπος φιλελεύθερος καπιταλισμός, η Ευρώπη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της ειρηνικής ενοποίησης των κρατών, και ο αστικός διαφωτισμός σαν εχθρός κάθε καθυστερημένης ή αντιδραστικής κουλτούρας ιδιαίτερα της ορθόδοξης χριστιανικής θρησκείας. Στο βάθος αυτής της ιδεολογίας βρίσκεται ο γενοκτονικός αντισημιτισμός. Γι αυτό οι φασίστες του Κίεβου ενώ δεν κάνουν σήμερα την Ουκρανία μια φασιστική χώρα, αν δεν γκρεμιστούν από την εξουσία θα την κάνουν και όχι αργά. Ήδη περιμένουν να ξεράσουν το αντιευρωπαϊκό τους μένος όταν σε λίγο θα αρχίσουν οι δήθεν φιλοευρωπαϊκές συνιστώσες τους να τους ρίχνουν στα μέτρα πείνας για τα οποία αλά Ελλάδα θα ενοχοποιούν εύκολα τους δυτικούς δανειστές και θα ελαφρώνουν τους κατακτητές.

Θέλει πάντως απύθμενο, γκεμπελίστικο θράσος και αισχρή αντιστροφή της αλήθειας για να χρεώνονται σήμερα οι ουκρανοί φασίστες στην αστοδημοκρατική Ευρώπη και όχι στο διεθνές κέντρο αναβίωσης κάθε είδους φασισμού και σοβινισμού που είναι η ποτινική Ρωσία την οποία στηρίζει στην εισβολή της στην Κριμαία η φασιστική Κίνα.

Μόνο από τον άξονα Ρωσίας-Κίνας μπορεί να βγει ένας νέος Χίτλερ

Η ρώσικη προπαγάνδα ιδιαίτερα στη χώρα μας δουλεύει τη θεωρία ότι οι σημερινοί χίτλερ είναι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Όμως Χίτλερ δεν μπορεί να είναι κάποιος από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές που στην πραγματικότητα υποχωρούν ασταμάτητα μπροστά στη προέλασή του Πούτιν. Αυτοί είναι πολιτικοί εκπρόσωποι του σήμερα **οικονομικά** πιο κυρίαρχου στον κόσμο αλλά στρατηγικά κατερχόμενου δυτικού χρηματιστικού μονοπωλιακού κεφάλαιου. Τους Χίτλερ μπορεί να τους αναδείξει μόνο το πιο αδύναμο χρηματιστικά αλλά ανερχόμενο και πανίσχυρο διπλωματικά, στρατιωτικά, ενεργειακά υπερσυγκεντρωμένο ρώσικο και κινέζικο κρατικοφασιστικό μονοπώλιο. Αυτό το κεφάλαιο μόνο με έναν πόλεμο μπορεί να κάνει μια ανακατανομή ισχύος στον ιμπεριαλιστικό κόσμο και να αποσπάσει τελικά με την ωμή και κτηνώδη πολεμική κατοχή την κυριαρχία στην Ευρώπη, και μετά να αποσπάσει την παγκόσμια ηγεμονία σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ. Αντίθετα το δυτικό κεφάλαιο θέλει να διατηρήσει το διεθνές στάτους κβο, δηλαδή μια ιμπεριαλιστική ειρήνη, πράγμα που υποθέτει κατευνασμό του ρωσοκινεζικού νεοναζιστικού άξονα με παράδοση σε αυτόν των λαών και χωρών ολόκληρων. Αυτό το κεφάλαιο βγάζει κατευναστές των Χίτλερ, τύπου Τσάμπερλεν και Νταλαντιέ, δηλαδή με σύγχρονους όρους εχθρούς των λαών Ομπάμα-Μέρκελ-Ολάντ, αλλά όχι Χίτλερ.

Ενώ λοιπόν κάθε δημοκρατικός άνθρωπος και κυβέρνηση πρέπει να καταδικάζουν κάθε φασιστική πολιτική τάση και πρόσωπο στην ουκρανική κυβέρνηση το κύριο είναι ότι η πρακτική πολιτική αυτής της κυβέρνησης **αποτελεί ένα εσωτερικό ζήτημα της Ουκρανίας που θα αντιμετωπιστεί από τον ίδιο τον Ου-**

κρανικό λαό και πάντως όχι με εισβολή και προσάρτηση, από μια ξένη δύναμη που έχει κάνει και άλλες εισβολές και προσαρτήσεις και έχει διαπράξει κτηνώδεις γενοκτονίες σαν αυτή του τσετσένικου έθνους. Η ουκρανική κυβέρνηση θα έπρεπε να επισύρει εναντίον της διεθνή μέτρα μόνο αν ποτέ θα έκανε η ίδια επιθετικές κινήσεις σε βάρος τρίτων χωρών ή αν πραγματοποιούσε γενοκτονικές εθνοεκκαθαριστικές επιχειρήσεις σε βάρος δικών της πολιτών. Αλλά κάτι τέτοιο θα μπορούσε να το κάνει πρακτικά μόνο σε συμμαχία με τον κατακτητή-διαμελιστή της ή να το κάνει προβοκατόρικά για να τον διευκολύνει. Σε κάθε περίπτωση δεν το έχει κάνει, και δεν είναι εύκολο να το κάνει λόγω της δημοκρατικότητας και του πατριωτισμού του ουκρανικού λαού. Απλά οι δημοκρατικές χώρες και λαοί δεν πρέπει να δώσουν καμιά εμπιστοσύνη σε αυτήν την κυβέρνηση, ούτε να την εντάξουν σε συλλογικούς ευρωπαϊκούς θεσμούς όσο έχει μέλη της που είναι διακηρυγμένοι νοσταλγοί φιλοναζιστικών κινήσεων ή έχουν πολιτικούς ιδεολογικούς δεσμούς με φασιστικές ομάδες.

Όμως το μεγάλο ζήτημα, το κεντρικό ζήτημα για την Ευρώπη και όλο τον κόσμο είναι ότι αυτή η νεοχιτλερική ωμά επεκτατική υπερδύναμη πρέπει να βρει σήμερα μπροστά της ένα παγκόσμιο μέτωπο των λαών αλλά και των κρατών που δεν θα καταδικάσουν μόνο στα λόγια τις απανωτές προσαρτήσεις της, αλλά θα της κόψουν κάθε δυνατότητα να τις συνεχίσει. Δεν θα πρέπει λοιπόν να τις επιτρέψουν να συμμετέχει όπως πριν σαν κανονικός εταίρος σε οποιαδήποτε διεθνή συλλογικά όργανα, τόσο διπλωματικά όσο οικονομικά και πολιτιστικά. Μάλιστα θα πρέπει να της επιβληθεί άμεσα οικονομικό εμπάργκο, και το βασικότερο θα πρέπει να εξοπλιστούν και να καλυφθούν άμεσα από επίθεση όλες οι χώρες του κόσμου, ιδιαίτερα αυτές που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό από αυτόν τον κανίβαλο με τα πιο εξεζητημένα όπλα και την καλύτερη διπλωματία στον κόσμο. Μόνο έτσι αντιμετωπίζονται οι νέοι Χίτλερ του Κρεμλίνου, αν και ήδη η ανθρωπότητα έχει αργήσει πολύ. Γιατί ήσυχα και αδιόρατα αυτοί παριστάνοντας τον ψόφιο κορίο σε συμμαχία με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και μέσω αυτών, ιδίως με τις ΗΠΑ των ρωσόφιλων Ομπάμα και Κλίντον, έχουν επιτεθεί στον Τρίτο κόσμο και έχουν αποκτήσει σε αυτόν πελώριες πολιτικές και εν μέρει στρατιωτικές βάσεις. Τα δυτικά κατευναστικά παχύδερμα δεν έχουν καν υποπτευθεί πόσο αυτές οι βάσεις περικυκλώνουν την Ευρώπη. Γιατί οι ρώσοι Χίτλερ δεν θέλουν να επαναλάβουν το λάθος των παλιών, δηλαδή να επιτεθούν στην Ευρώπη χωρίς προηγούμενα να την έχουν περικυκλώσει. Το ρώσικο κρατικοφασιστικό μονοπώλιο έχει δράσει με ορίζοντα μισού αιώνα, ενώ το γερμανικό με ορίζοντα δεκαετίας. Αν οι λαοί δεν τον αποτρέψουν, ο Δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος θα αποδειχτεί σε σχέση με τον Τρίτο έργο ερασιτεχνών Χίτλερ.

Αθήνα, 13 Μάρτη 2014

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΗΣ ΒΑΡΕΙΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

σίματος των χαλυβουργιών και τη γενική κατακραυγή αποφάσισε, με εισήγηση του βασικού μετόχου που είναι το κράτος, ορισμένα μέτρα μείωσης του κόστους της ηλεκτρικής ενέργειας.

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΝΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Πρώτοι σε αυτό το μακάβριο χορό της καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων βρίσκονται, αντίθετα από ότι θα περίμενε κανείς, τα κόμματα που μιλούν στο όνομα του λαού και της εργατικής τάξης. Δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ και η εξωκοινοβουλευτική ουρά τους. Αυτοί όμως δεν υπηρετούν την εργατική τάξη αλλά τη Ρωσία του Πούτιν, όπως το απέδειξε και η λυσσασμένη υποστήριξη που έδειξαν στην εισβολή του αφεντικού τους στην Κριμαία. Αυτοί για χρόνια τώρα σαμποτάρουν κάθε εκσυγχρονισμό οποιαδήποτε εργοστασίου, όπως έκαναν παλιότερα με την Πετρόλα ή με τον ταινιόδρομο που ματαίωσαν **πάνω στην κρίση** στον Ασπρόπυργο της Ελληνικής Χαλυβουργίας, ενώ δεν αφήνουν καμιά νέα επένδυση να γίνει. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι τα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική ή το γήπεδο του ΠΑΟ και το εμπορικό κέντρο που ματαίωσαν στο Βοτανικό. Αυτοί οργανώνουν δήθεν κινήματα πολιτών με πρόσχημα την μόλυνση ή την προστασία των αρχαίων και στη συνέχεια κάνουν προσφυγή με αυτά στο Συμβούλιο της Επικρατείας το οποίο ή ακυρώνει την επένδυση ή την καθυστερεί τόσο πολύ που στο τέλος πάλι ακυρώνεται. Άλλες φορές κάνουν με δήθεν ταξικά προσχήματα απεργίες, χωρίς να παίρνουν υπόψη τους την οικονομική κατάσταση στο δοσμένο εργοστάσιο, πράγμα το οποίο ιδιαίτερα πάνω στην κρίση οδηγεί πάλι στο κλείσιμο του εργοστασίου, όπως έγινε με το εργοστάσιο της Ελληνικής Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο ή με την Πιρέλι στην Πάτρα ή την AEG παλιότερα ή όπως έκαναν στη Ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα που έκαναν απεργία όποτε έρχονταν ένα καράβι για επισκευή και μάλιστα το δέσμευαν. Παλιότερα ήταν οι σφαίρες της 17 Νοέμβρη που σκοτώνοντας τον Αγγελόπουλο οδήγησαν στο κλείσιμο την υψικάμινο της Χαλυβουργικής, σκοτώνοντας τον Μποδοσάκη οδήγησαν στο κλείσιμο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, σκοτώνοντας τον Περαιτικό ακύρωσαν την κατασκευή πλοίων στην Ελευσίνα. Προηγούμενα όλους αυτούς ο Α. Παπανδρέου και η ψευτοαριστερά τους είχαν υπονομεύσει πολιτικά έτσι ώστε η δολοφονία τους να μη δημιουργήσει καμιά σοβαρή αντίσταση ούτε από την αστική τάξη, ούτε από το λαό. Αυτό που οι δήθεν φίλοι των εργατών υπονομεύουν ή σκοτώνουν δεν είναι όλη η αστική τάξη, αλλά το κομμάτι της εκείνο που είναι δεμένο με το διεθνή ανταγωνισμό και τη Δύση. Αντίθετα δεν πειράζουν

τους αστούς εκείνους που έχουν δεμένα τα συμφέροντά τους με την Ανατολή και είναι κυρίως αυτοί που έχουν γιγαντωθεί μέσα από τις κρατικές προμήθειες και εργολαβίες. Τέτοιοι είναι ο Κόκκαλης τον οποίο κανείς δεν κατηγορήσε για το σκάνδαλο της Siemens αν και όλες τις δουλειές μαζί της έπαιρναν, ο Μπόμπολας για τον οποίο δεν έχει γίνει ούτε μια διαμαρτυρία στα κάτεργα των εργοταξίων τους και τα πανάκριβα διόδια, ο Μυτιληναίος που η ΔΕΗ του χαρίζει εκατομμύρια, ο Κοπελούζος που είναι ο συνεταιίρος της Gazprom και που όταν απόλυσε τους μισούς εργάτες του σε ένα εργοστάσιό του στην Πάτρα κανείς δεν έκανε κίνημα ούτε και θόρυβο γιαυτό, ο Γερμανός που του αγόρασαν χρυσάφι τα μαγαζάκια, ο Βγενόπουλος που του χάρισαν εκατομμύρια με τον ΟΤΕ και του έδωσαν τσάμπα την Ολυμπιακή. Δεν έκαναν κανένα κίνημα εναντίον της όταν η κινεζική Cosco αγόρασε το μισό λιμάνι του Πειραιά, ούτε και μετά όταν την μετέτρεψε σε κάτεργο.

Σήμερα κάνουν ανώδυνες ερωτήσεις στη Βουλή ή καλούν τους εργάτες να “μην σηκώνουν ξένες σημαίες”, δηλαδή να σώνουν τα εργοστάσια στα οποία δουλεύουν. Έτσι προσπαθούν να εμποδίσουν οποιοδήποτε εργατικό κίνημα που μπορεί να αναπτυχθεί και να σώσει τη βιομηχανία και τη χώρα. Οποιαδήποτε πάλη για τη σωτηρία της βιομηχανίας την συκοφαντούν ότι υπηρετεί τα κέρδη των βιομηχάνων και στα συμφέροντά τους. Αλλά αυτή είναι η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι το εργοστάσιο παράγει το μισθό του εργάτη και την ίδια την εργατική τάξη. Ότι το εργοστάσιο είναι το πεδίο της ταξικής πάλης. Το εργοστάσιο είναι το σχολείο στο οποίο η εργατική τάξη μαθαίνει συνδικαλισμό και πολιτική, είναι ο χώρος στον οποίο μπορεί να συνειδητοποιηθεί σαν τάξη έτσι ώστε να μπορέσει κάποια στιγμή να αλλάξει και την ίδια την κοινωνία προς όφελος της. Το εργοστάσιο είναι η προϋπόθεση του σοσιαλισμού, αυτή είναι η πιο βασική θέση του μαρξισμού. Ο συνειδητός εργάτης διατηρεί το εργοστάσιο για να το πάρει κάποια στιγμή με επανάσταση από τον αστό ιδιοκτήτη του. Η θέση ότι η σημερινή κρίση είναι κρίση του κεφάλαιου και δεν αφορά τους εργάτες οδηγεί κατευθείαν στην καταστροφή των εργατών όχι μόνο σαν τάξης αλλά και σαν φυσικών προσώπων. Στην απέραντη σημερινή αποβιομηχάνιση ένας άνεργος είναι σαν τον ναυαγό στο βόρειο παγωμένο ωκεανό. Η κυβέρνηση, η ψευτοαριστερά και οι ναζί “συμπαραστάτες τους” (δες Χαλυβουργία Ελλάδας) που κλείνουν εργοστάσια σήμερα, ιδιαίτερα εργοστάσια βαρείας βιομηχανίας, είναι οι μεγαλύτεροι κατά συρροή δολοφόνοι σήμερα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

συνέχεια από σελ. 4

καταλάβουν; Μία πραγματικά αντιφασιστική πολιτική δύναμη θα είχε μία βασική κριτική να κάνει σε αυτό το δικαστικό χειρισμό, τη μεγάλη καθυστέρηση και όχι τη μεθόδευση.

Αντίθετα ο ΣΥΡΙΖΑ υπερασπίζεται με πάθος τους ναζιστές και διαμορφώνει δραστήρια το πολιτικό έδαφος για την αθώωση τους. Φροντίζει επίσης να διασώσει το κύρος τους σαν δικώκωμων θυμάτων, αφού οι “ήρωες” των ναζιστών έχουν αρχίσει να το βάζουν στα πόδια. Δύο βουλευτές της “ΧΑ” αποχώρησαν αμέσως μόλις οι ανακριτρίες ζήτησαν την άρση της ασυλίας!!!

Από την πρώτη στιγμή της ανακοίνωσης των νέων διώξεων ο ΣΥΡΙΖΑ μέσω του γραμματέα της κοινοβουλευτικής του ομάδας Βούτση κατάγγειλε τη δικαστική διαδικασία της δίωξης κατά όλης της κοινοβουλευτικής ομάδας της “ΧΑ” υπερασπίζοντας τους ναζιστές. Σε ομιλία του στη Βουλή είπε: *“Είναι πολιτικό κλείσιμο του ματιού προς την άκρα δεξιά και προς την εκλογική πελατεία της Χρυσής Αυγής. Εν παρρησίε λέω ότι και εκεί γίνεται μία μεθόδευση, απ’ ότι φαίνεται, για να τεθεί εκτός νόμου αυτό το κόμμα”* (news247.gr, 27/2/2014). Η τοποθέτηση αυτή σημαίνει ότι **πρώτον** ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλει τις διώξεις και **δεύτερο** ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έμμεσα αναγνωρίζει τη “ΧΑ” σα μία αντικυβερνητική, αντιμνημονιακή δύναμη, που μάλιστα ενοχλεί την κυβέρνηση τόσο πολύ ώστε θέλει να την εξοντώσει με παράνομες και άδικες δικαστικές διώξεις για να πάρει τις ψήφους της. Αυτή την τοποθέτηση τη χαιρέτισε η “Χρυσή Αυγή” στην ιστοσελίδα της.

Ο Βούτσης υποστήριξε τη φιλοναζιστική θεωρία του συνασπισμαίου Δ. Μπελαντή για το ότι η “ΧΑ” *“είναι διφυές μόρφωμα, δηλαδή ταυτόχρονα νόμιμο πολιτικό κόμμα με καταγεγραμμένη ισχυρή επιρροή αλλά και εγκληματική οργάνωση με πλήθος επιθέσεων, με θύματα εκατοντάδες πολίτες -ιδιαιτέρα μετανάστες- και με συστηματική διασπορά ενός επιπλέον φόβου μέσα σε μια ήδη τρομοκρατημένη κοινωνία. Όταν έγιναν οι πρώτες συλλήψεις, μιλήσαμε ανοιχτά για το ότι η Χ.Α. πρέπει να βρεθεί ενώπιον του νόμου, όχι όμως εκτός νόμου. Οι απόψεις που υπάρχουν, πολιτικών της Ν.Δ. αλλά και δημοσιολογούντων νομικών, για το σχεδιασμό που θα οδηγήσει σε απαγόρευση της Χ.Α. με αυτή ή οποιαδήποτε άλλη ονομασία είναι άκρως αντισυνταγματική ενέργεια”* (Αυγή, 9/3). Αυτή η πρωτοφανής θεωρία του ΣΥΡΙΖΑ περί νόμιμου πολιτικού κόμματος που είναι ταυτόχρονα και εγκληματική οργάνωση δεν είναι παρά ένα εργαλείο εξαπάτησης της βάσης του και της κοινής γνώμης για να νομιμοποιήσει τη δολοφονική συμμορία (δες σχετικό άρθρο *Νέας Ανατολής*, www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/285). Γι’ αυτό και ο Μπελαντής πήρε επίσης τους επαίνους της “ΧΑ” στην ιστοσελίδα της και τα εύσημα του “αριστερού συνταγματολόγου” που ξέρει “ακριβώς τι ισχύει”.

Λίγες μέρες αργότερα στη συνεδρίαση της Πολιτικής Γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ συζητήθηκε τι θα ψηφίσει ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ολομέλεια της Βουλής για την άρση της ασυλίας όλων των βουλευτών της “ΧΑ”. Υπήρχαν πολλές ενστάσεις και η απόφαση υπέρ της άρσης της ασυλίας λήφθηκε κατά πλειοψηφία, και αυτή αμφισβητήθηκε αμέσως μετά επισήμως από τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ! Σε ανακοίνωση του γραφείου τύπου έγινε η διευκρίνιση ότι *“η Π.Γ. θεωρεί πως η συγκεκριμένη στάση κατά την ψηφοφορία στη Βουλή δεν σχετίζεται με το θέμα, που έχει ανοίξει από διάφορες πλευρές,*

της απαγόρευσης της Χρυσής Αυγής. Ο ΣΥΡΙΖΑ, από την πρώτη στιγμή, είχε υποστηρίξει πως η Χρυσή Αυγή θα πρέπει να τεθεί ενώπιον του νόμου” (Αυγή, 5/3). Επίσης, σύμφωνα με την Αυγή, ο ίδιος ο Τσίπρας στη συνεδρίαση στηλίτευσε κυβερνητικές μεθοδεύσεις για να τεθεί η “ΧΑ” εκτός νόμου!

Ο Παπαδημούλης μιλώντας στο Σκάϊ διευκρίνισε ότι είναι υπέρ της άρσης ασυλίας των βουλευτών της “ΧΑ” όπως και οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι θα έπρεπε να ζητούν την άρση της ασυλίας τους προκειμένου να αποδείξουν την αθωότητά τους!!! (Αυγή, 4/3) Ο Παπαδημούλης είπε ακόμα ότι οι βουλευτές της “ΧΑ” διώκονται για εγκληματικές ενέργειες κι όχι για τις ιδέες τους και πρέπει να βρεθούν ενώπιον του νόμου κι όχι εκτός νόμου.

Η Ζώη Κωνσταντοπούλου διαφώνησε ανοιχτά με την άρση της ασυλίας *“θέτοντας ζητήματα Δημοκρατίας, Συντάγματος, κράτους δικαίου και θεμελιωδών αρχών του ποινικού δικαίου”*. Η “ΧΑ” επιδοκίμασε αυτή την τοποθέτηση στην ιστοσελίδα της. Επιφυλάξεις έκφρασαν επίσης οι Π. Κουρουπλής και Κ. Χρυσόγονος. Στη συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ που ακολούθησε τη συνεδρίαση της Πολιτικής Γραμματείας οι ενστάσεις ήταν περισσότερες. Στον κατάλογο των διαφωνούντων με βασικό επιχείρημα την αντίθεσή τους στην έμμεση μέσω των διώξεων απαγόρευση της “ΧΑ” προστέθηκαν οι Λαφαζάνης, Μητρόπουλος, Γλέζος.

Μεταξύ αυτών που διαφώνησαν ανοιχτά με την άρση της ασυλίας για όλους τους ναζιστές βουλευτές ήταν ο Μιχελογιαννάκης ο οποίος δήλωσε ότι θα ψηφίσει παρών γιατί τρεις από αυτούς δεν ενέχονται σε συγκεκριμένα ποινικά αδικήματα σύμφωνα με τη δικογραφία! Δήλωσε επίσης την αντίθεσή του στο “εκτός νόμου” της ΧΑ γιατί, όπως είπε, είναι σα να θέτεις το ΠΑΣΟΚ εκτός νόμου λόγω της δοσοληψίας Τσουκάτου!!! Γι’ αυτό, είπε ο Μιχελογιαννάκης, το ΠΑΣΟΚ όπως και η “ΧΑ” πρέπει να κριθούν από τη λαϊκή ετυμηγορία (capital.gr, 5/3). Δηλαδή για το Μιχελογιαννάκη και το κόμμα του ΠΑΣΟΚ και “ΧΑ” μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι, και μάλιστα μάλλον το ΠΑΣΟΚ είναι κάπως χειρότερο.

Ο βουλευτής των ναζιστών Δ. Κουκούσης, στη συνεδρίαση της Βουλής που μίλησε ο Βούτσης είπε: *“Παρασάγκας είναι οι ιδεολογικές διαφορές που μας χωρίζουν με την Αριστερά. Με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ μας χωρίζουν δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά”* (Βήμα, 28/2). Δεν έχει μεγάλη διαφορά ο ναζιστής με την ψευτοαριστερά. Η μεγάλη του διαφορά είναι με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, και μετριέται με δισεκατομμύρια...

Σε αυτή την τοποθέτηση δεν απάντησε μέχρι σήμερα ούτε ο Βούτσης, ούτε ο Μιχελογιαννάκης, ούτε ο Τσίπρας. Κι αυτοί μετράνε τις διαφορές τους φαίνεται με δισεκατομμύρια, και όχι με σπασμένα κεφάλια, και αν είναι να τις μετρήσουν, τις μετράνε μόνο με τα σπασμένα κεφάλια που περιλαμβάνονται στις 33 δικογραφίες των ανακριτών Κλάτππα και Δημητροπούλου. Λες και όλη η βία της “ΧΑ” παγιδεύτηκε ξαφνικά στο μπουκάλι των Κλάτππα, Δημητροπούλου με τις 33 δικογραφίες τους, και μόνο αυτοί που έχουν σηκώσει χέρι σύμφωνα με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στις 33 δικογραφίες πρέπει να τιμωρηθούν ποινικά. Για τα αναρίθμητα θύματα της “ΧΑ” τα είκοσι πέντε σχεδόν χρόνια της δράσης της δεν ευθύνεται κανείς κατά το ΣΥΡΙΖΑ, και κυρίως δεν ευθύνεται η ηγεσία της και οι εκπρόσωποι της στη Βουλή.

Το πιο κάτω άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ (www.oakke.gr) στις 03/03/2014, αμέσως μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Κριμαία και είχε 500 like από τους αναγνώστες - χρήστες του facebook

ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ- ΑΠΟΣΧΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ Η ΚΡΙΜΑΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΩΡΟ ΤΩΝ ΝΕΟΝΑΖΙ ΟΥΚΡΑΝΩΝ ΨΕΥΤΟΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΤΟΥΣ ΠΟΥΤΙΝ

Μετά το διαμελισμό της Γεωργίας με την απόσχιση της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας το 2008 οι ρώσοι σοσιαλ-ιμπεριαλιστές προχωράνε σε ένα ακόμα μεγαλύτερο βήμα νεοχιτλερικού επεκτατισμού με τον ουσιαστικό διαμελισμό μιας ευρωπαϊκής χώρας, της Ουκρανίας, μέσα από τη ντεφάκτο απόσχιση της Κριμαίας.

Αυτό το δεύτερο βήμα, που αποτελεί μια πιο μεγάλη προειδοποίηση για το τι περιμένει την Ευρώπη σε λίγα χρόνια, πραγματοποιήθηκε από πολιτική άποψη με πολύ πιο εύκολο και ανώδυνο τρόπο από ότι το πρώτο.

Στη Γεωργία η Ρωσία χρειάστηκε να κάνει μια ωμή στρατιωτική εισβολή όχι μόνο στις δύο αυτόνομες δημοκρατίες που εποφθαλμιούσε, αλλά και στο κυρίως γεωργιανό έδαφος. Στην Ουκρανία χρησιμοποίησε κάποιες λίγες μονάδες από το ρώσικο έδαφος, όμως τη βασική δουλειά την έκανε με το να βγάλει έξω από τους στρατώνες του τον πολυάριθμο ρώσικο στρατό που από χρόνια στάθμευε στην εξαρτημένη από τη Ρωσία Κριμαία. Με αυτό το στρατό κατέλαβε το υπάρχον Κοινοβούλιο που καθάρισε τον υπάρχοντα και όρισε καινούργιο πρωθυπουργό και με αυτόν τελικά κατέλαβε όλη την Αυτόνομη Δημοκρατία της Κριμαίας, αποπλίζοντας τις εκεί μονάδες του ουκρανικού στρατού. Κυρίως όμως αυτό το δεύτερο βήμα ήταν πιο εύκολο επειδή ο λαός όχι μόνο της Κριμαίας που αποτελείται στην πλειοψηφία του από εθνικά ρώσους, αλλά ο λαός της ανατολικής Ουκρανίας, που είναι πλειοψηφικά ρωσόφωνος, είχε γίνει επιρρεπής τον τελευταίο καιρό στο να δει με ουδέτερο ή κατά περιοχές και με θετικό μάτι μια ρώσικη επέμβαση στα εσωτερικά της Ουκρανίας.

Αυτό συνέβη όταν στο Κίεβο αποδείχτηκε ότι το πάλιν χέρι το είχαν ακροδεξιό εθνικιστές, που μάλιστα στον πιο στενό και δραστήριο πυρήνα τους στην πλατεία Μαϊντάν ήταν χιτλερικοί, οπαδοί της ναζιστικής εισβολής στην Ουκρανία στα 1941, από τη οποία είχε ιδιαίτερα υποφέρει η πιο φιλοσοβιετική και βιομηχανική ανατολική Ουκρανία. Σε αυτό το φόβο έπαιξε πολύ τελευταία η ρώσικη προπαγάνδα, ενώ οι προβοκάτορες εθνικοφασίστες του Κίεβου - που συνειδητά δουλεύουν στην ηγεσία τους υπέρ του Κρεμλίνου- έκαναν ότι μπορούσαν για να στηρίξουν αυτήν την προπαγάνδα με το να νομοθετήσουν αμέσως μόλις ήρθαν στην εξουσία κατά της ισοδυναμίας της ρώσικης με την ουκρανική γλώσσα. Οι ίδιοι όμως αυτοί παλιάνθρωποι που ήρθαν στην εξουσία σηκώνοντας την πατριωτική αντρωσική σημαία, με πρώτο τον πρωθυπουργό Γιάτσενιουκ, τώρα που η Ρωσία προχώρησε στο ντεφάκτο διαμελισμό της Ουκρανίας κάνουν ότι μπορούν για να αποδεχτεί ο ουκρανικός λαός αυτή τη διαμελιστική και αποσχιστική επέμβαση της Ρωσίας στην Κριμαία. Σύμφωνα με τους *Financial Times* της 2 του Μάρτη ο Γιάτσενιουκ δήλωσε ότι "ήταν σε τηλεφωνική επαφή με το ρώσο ομόλογο του Ντμίτρι Μεντβέντεφ και ήταν πεισμένος ότι η Ρωσία δεν θα προχωρήσει με στρατιωτική επέμβαση στο έδαφος της Ουκρανίας...". Δηλαδή θεωρεί ότι η ως τώρα αποσχιστική δράση της Ρωσίας στην Κριμαία δεν αφορά το ουκρανικό έδαφος. Ουσιαστικά με αυτή τη δήλωσή του στη δοσμένη στιγμή ο Γιάτσενιουκ χαρίζει την Κριμαία στη

Ρωσία. Να γιατί εκτός από τον αντικομμουνισμό τους τα δυτικά παχύδερμα έκαναν τα στραβά μάτια όταν καταλάμβαναν την πλατεία του Κίεβου και το Κοινοβούλιο οι φιλο-ναζιστές ουκρανοί ψευτοεθνικιστές.

Στην ουσία υπήρχε αυτή τη φορά ένας εξωτερικός, ένας διεθνής λόγος που έκανε πιο εύκολη τη ρώσικη στρατιωτική επέμβαση-απόσχιση στην Ουκρανία σε σχέση με εκείνη στη Γεωργία: Είναι ότι η παγκόσμια θέση του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού έχει αφάνταστα ενισχυθεί από το 2008, κυρίως λόγω της φιλορώσικης πολιτικής Ομπάμα αλλά και της γουρουνίσιας οικονομίστικης υποταγής των ευρωπαϊκών μονοπωλιστών στα διεθνή κατώματα του ρωσοκινεζικού επιθετικού άξονα. Αυτή η υποταγή, που εκδηλώθηκε κυρίως στην ταχύτατη διπλωματική και οικονομική εγκατάλειψη της διαμελισμένης Γεωργίας από τη Δύση είχε σαν αποτέλεσμα να σταθεροποιηθεί η εξουσία του Πούτιν στη Ρωσία και ταυτόχρονα να γεμίσει ρώσους πράκτορες και υφισταμένους απέναντι στη Ρωσία το διπλωματικό аппарат της ΕΕ και της ΕΖ.

Οι ραγδαίες εξελίξεις έρχονται να επιβεβαιώσουν την ανάλυσή μας σχετικά με τη περίπλοκη ρωσική επεμβατική τακτική στην Ουκρανία. Στο άρθρο με τίτλο "Μεγάλα βάρσνα ετοιμάζουν για την Ουκρανία" που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του κόμματος στις 26/1 (βλ. Ν.Α., αρ. φ. 494) γράφαμε ότι: "Μια εκτίμηση που ίσως μπορούμε να ριψοκινδυνέψουμε σήμερα είναι ότι πάμε για έναν παρατεταμένο διχασμό στην Ουκρανία, όπου στη μια άκρη θα είναι οι σκληροί και ανοιχτοί ρωσόφιλοι φασίστες, στην άλλη άκρη σαν δήθεν εκπρόσωποι του ουκρανικού εθνικισμού θα είναι οι φασιστοναζιζδες τύπου Σβόμποντα, επίσης βαλτοί του Κρεμλίνου, ενώ στο κέντρο θα παίζει η πιο επίσημη Ρωσία με μορφή ευρωπαϊκή-συμφιλιοτική με τύπους σαν τον Κλίτσκο και τον Γιανουκόβιτς και με τη βοήθεια των ευρωπαϊκών παχύδερμων μονοπωλιστών που εύκολα διαβρώνονται από ρώσους πράκτορες-εισοδιστές". Είχαμε εξηγήσει τότε τους λόγους που "ο Πούτιν δεν έβαλε την Ουκρανία στην ευρασιατική κοινοπολιτεία του, όπως εκτιμούσαν οι περισσότεροι δυτικοί, γιατί αυτό που ήθελε περισσότερο ήταν να ελέγχει τους όρους μιας ειδικής σχέσης ή ακόμα και μιας ειδικής ένταξης της Ουκρανίας στην ΕΕ, για να μπορεί να επεμβαίνει απευθείας στα ευρωπαϊκά πράγματα. Ο Πούτιν θέλει μια συν-υιοθεσία της Ουκρανίας με την ΕΕ για να εξαρτήσει και να διασπάσει βαθύτερα και την πρώτη και, κυρίως, τη δεύτερη". Σήμερα η επέμβαση της ρωσικής υπερδύναμης στην Ουκρανία έχει υψωθεί στο επίπεδο της ανοιχτής στρατιωτικής επέμβασης και του ακήρυκτου εδαφικού διαμελισμού χωρίς ωστόσο να έχει αλλάξει η κύρια επιδιαιτητική επεμβατική πολιτική της στην Ουκρανία που κατά τη γνώμη μας εξακολουθεί να γίνεται από τα μέ-

σα.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΚΑΙ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ

Ήταν η ένοπλη κλιμάκωση της σύγκρουσης ανάμεσα στους φασιστοναζιζδες δήθεν ουκρανούς εθνικιστές και τους ανοιχτούς ρωσόφιλους φασίστες με τους 70 νεκρούς που οδήγησε στην εξωτερική μεσολάβηση της διαβρωμένης από τη ρώσικη διπλωματία ΕΕ για την "επίλυση" της κρίσης. Ενώ αυτή φάνηκε σα μια καθαρά ευρωπαϊκή επέμβαση στα εσωτερικά της Ουκρανίας, στην πραγματικότητα οι συσχετισμοί ήταν συντριπτικά υπέρ των Ρώσων σε επίπεδο πολιτικών ηγεσιών, πράγμα που οι παχύδερμοι δυτικοί μονοπωλιστές δεν θα αργήσουν να καταλάβουν. Από τους τέσσερις ευρωπαίους υπουργούς εξωτερικών που συμμετέχουν ως τώρα στις μεσολαβήσεις - βασικά το γερμανό Στάϊνμάρτ, το γάλλο Φαμπιούς, τον πολωνό Σικόρσκι και σε ένα άλλο επίπεδο την επίσημη υπουργό εξωτερικών της ΕΕ Άστον - μόνο ο γάλλος ΥΠΕΞ δεν είναι ρωσόφιλος. Η συμφωνία των 3 ΥΠΕΞ με την ουκρανική κυβέρνηση και αντιπολίτευση, οδήγησε στον περιορισμό των προεδρικών εξουσιών και στην αποφυλάκιση της διπρόσωπης ηγέτιδας του κόμματος "Πατρίδα", και όπως αποκαλύπτεται με νέα στοιχεία της ρωσόφιλης Γιούλια Τιμοσένκο, ενώ άνοιξε το δρόμο σε νέες βουλευτικές εκλογές το Μάη και προεδρικές το Δεκέμβρη. Αυτή η συμφωνία αμέσως παραβιάστηκε από τους δήθεν εθνικιστές της νέας κυβέρνησης με την έξωση του επίσης ρωσόφιλου Γιανουκόβιτς και με την κατάργηση της ρωσικής γλώσσας σαν επίσημης στις περιοχές όπου μιλιέται. Αυτή η παραβίαση της συμφωνίας με την ΕΕ έδωσε στον Πούτιν, τον πραγματικό αρχηγό του παγκόσμιου νεοναζισμού, την ευκαιρία να εμφανιστεί και σαν αντιναζιστής και σαν ευρωπαίος και να κάνει εισβολή στην Ουκρανία για τη δήθεν διάσωση της Κριμαίας "μετά από πρόσκληση του κοινοβουλίου της ίδιας". Αυτή η πρόσκληση πάτησε ακριβώς στην συνταγματική ανωμαλία που αποτελούσε η έξωση του Γιανουκόβιτς, αλλά και στις εθνοτικές συγκρούσεις που το δίχως άλλο οργάνωσε στην Κριμαία και στην ανατολική Ουκρανία τις προηγούμενες μέρες ο μεγαλύτερος προβοκάτορας όλων των εποχών.

Έτσι όλη η Ουκρανία παραμένει πολιτικά και εν μέρει θεσμικά κομμένη στα δύο με το αμοιβαίο μίσος να δυναμώνει. Από τη μια μεριά οι φιλοναζιστές ψευτοεθνικιστές στην εξουσία στο Κίεβο προκαλούν τον λαό της ανατολικής Ουκρανίας αλλά η δύναμή τους εντοπίζεται στο δυτικό τμήμα της χώρας. Από την άλλη ο Γιανουκόβιτς αρνείται να αναγνωρίσει τη νέα κυβέρνηση καλώντας ουσιαστικά το ανατολικό κομμάτι σε διαμελιστική εξέγερση και τη Ρωσία σε εισβολή. Η επίσημη Ρωσία παριστάνει πως αντιδρά σε όλες αυτές τις μεθοδεύσεις. Όμως αυτό που πραγματικά επιθυμεί είναι η διαιώνιση ενός μόνιμα ακήρυκτου διαχωρισμού που θα οδηγήσει σε μια διαρκή διεθνή διαμεσολάβηση (ΕΕ-ΗΠΑ-Ρωσίας) τελικά ευνοική μόνο για την ίδια. Όπως το δήλωσε ανοιχτά ο "μετριο-

παθής" απεσταλμένος της Μόσχας στην Ουκρανία, Βλ. Λούκιν, αν οι δύο πλευρές δυτική και ανατολική δεν τα βρουν μεταξύ τους, τότε "υπάρχει η πιθανότητα μιας διεθνούς συνεργασίας" (*Τάιμς Νέας Υόρκης*, 20/2).

Όμως γιατί λέμε ότι η διαμεσολάβηση θα είναι ευνοϊκή για τη Μόσχα; Γιατί το μεγάλο, το ανυπέβλητο διπλωματικό ατού του Κρεμλίνου σε σχέση με τις δυτικές καγκελαρίες είναι η ικανότητά του να επεμβαίνει από τα μέσα και σε βάθος χρόνου να κερδίζει τις ηγεσίες και εν μέρει τους λαούς και στους δυο πόλους μιας αντίθεσης που η ίδια έχει δημιουργήσει ή παροξύνει. Αυτό που πολλοί άνθρωποι αγνοούν στη χώρα μας είναι ότι η στρατηγική πλατφόρμα των ναζιστών του "Δεξιού Τομέα" και άλλων ψευτοεθνικιστικών ουκρανικών κρουσμάτων καθώς και του φιλοναζιστικού "Σβόμποντα" είναι στην πραγματικότητα στρατηγικά φιλορώσικη. Αυτοί βέβαια εμφανίζονται σαν ντούροι αντιρώσοι, αλλά είναι εχθροί της ευρωπαϊκής εθελοντικής ενότητας των λαών και εθνών, καθώς επιμένουν ανοιχτά και με πάθος σε μία πλατφόρμα με κύριο εχθρό το φιλελευθερισμό, την αστική παγκοσμιοποίηση, τους Εβραίους, τα ανθρώπινα δικαιώματα και το δυτικό διαφωτισμό. Αυτή η πλατφόρμα εξυπηρετεί πριν απ' όλα τα στρατηγικά σχέδια του ρωσικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού για την εισβολή και κατοχή της δυτικής Ευρώπης, επιδιώξεις που έχουν θεωρητικοποιηθεί από το στρατηγικό πολιτικό σύμβουλο του Πούτιν, Αλ. Ντούγκιν, στο υπεραντιδραστικό δόγμα του ευρασιατισμού. (Η "θεωρία" του Ντούγκιν, αποτυπώνεται διεξοδικά στο βιβλίο του : "Η τέταρτη πολιτική θεωρία" που κατά τη γνώμη μας είναι για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο ό,τι ήταν ο "Αγών μου" του Χίτλερ για το δεύτερο).

Εδώ βέβαια μπορεί κανείς να αναρωτηθεί: αφού οι ουκρανοί νεοναζί είναι φιλορώσοι τότε γιατί η Ευρώπη (και η Δύση γενικότερα) τους υποστηρίζει;

Η ΒΡΩΜΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

Η υποστήριξη που δίνουν οι ευρωπαίοι και αμερικανοί μονοπωλιστές σ' αυτά τα καθάρματα είναι ενδεικτική της ιδεολογικοπολιτικής αποσύνθεσης στην οποία βρίσκονται. Τυφλωμένοι από τον άκρατο και όλο και πιο υστερικό αντι-τριτοκοσμικό αντικομμουνισμό τους, που αποδεικνύει τη ζωτικότητα του τελευταίου παρά την ιστορικά προσωρινή ήττα του, δε διστάζουν να προδώσουν τα αντιφασιστικά μέτωπα που είχαν στήσει στο παρελθόν με τη σοσιαλιστική ΕΣΣΔ και να υποστηρίξουν τους συνεργάτες της τότε χιτλερικής κατοχής της Ουκρανίας επειδή αυτοί ήρθαν σε σύγκρουση με τη σοσιαλιστική ΕΣΣΔ και τον Στάλιν. Αυτόν τον κατασκεύασαν ως φασιστικό τέρας οι ρώσοι ρεβιζιονιστές στα 1956, μετά τον κατοχύρωσαν και τον διατυμπάνισαν σαν τέτοιοι οι δυτικοί φιλελεύθεροι αντικομμουνιστές, κυρίως οι αμερικανοί, και τελικά το ζωγράφισαν χειρότερο και από τον Χίτλερ οι γάλλοι αποστάτες του μαοϊσμού και του μαρξισμού με επικεφαλής τον Στεφάν Κουρτουά (Η μαύρη βίβλος του κομμουνισμού) και οι κρυφοχιτλερικοί αντικομμουνιστές "νέοι ι-

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΜΕΓΓΕΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΩ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ

Η προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία ολοκληρώθηκε και τώρα οι χιτλερικοί του Κρεμλίνου μεθοδεύουν τις επόμενες κινήσεις τους σε μια διπλωματική παρτίδα που μοιάζει να είναι για έναν μόνο παίκτη. Η πολιτική ηγεσία του Κιέβου, απ' τη μεριά της, κάνει ότι μπορεί για να αμβλύνει τις όποιες αντιστάσεις στον επιθετιστή, ενώ οι παρακαμασμένοι δυτικοί μονοπωλιστές αρκούνται στις διακηρύξεις καταδίκης χρησιμοποιώντας το μόνο μέσο "άμυνας" απέναντι στο Χίτλερ που τους επιτρέπει ο βαθμός εξαχρείωσής τους: τον κατευνασμό.

Όπως προηγούμενα πούλησαν τη Γεωργία και έκαναν γαργάρα το αίτημά της για ένταξη στο ΝΑΤΟ για να μην ενοχλήσουν τη Μόσχα - το αποτέλεσμα βέβαια ήταν ο άμεσος διαμελισμός της μικρής Γεωργίας - έτσι τα παχύδερμα αυτά παραδίδουν σήμερα την Ουκρανία στα νύχια του κανίβαλου, τον οποίο δε σταματούν να καλούν για να καθίσει στο τραπέζι των συνομιλιών. Πέρα, λοιπόν, από την καταδίκη στα λόγια των επεκτατικών-διαμελιστικών ενεργειών του Κρεμλίνου και σε κάποιες θολές προειδοποιήσεις, οι δυτικοί ηγέτες δεν έχουν ακόμα προβεί σε καμία ουσιαστική κύρωση, σε κανένα οικονομικό μέτρο που να κάνει τη ρωσική υπερδύναμη να το ξανασκεφτεί, σε κανένα συντονισμένο διπλωματικό εμπόλεμο. Το μόνο που έκαναν οι ΗΠΑ και η ΕΕ ήταν να επιβάλουν περιοριστικά μέτρα (πάγωμα περιουσιακών στοιχείων και απαγόρευση εισόδου) σε μια χούφτα πολιτικών και στρατιωτικών αξιωματούχων της Ρωσίας που δεν έχουν κεφάλαια στη Δύση - ελάχιστα εκ των οποίων ανήκουν στο στενό περιβάλλον του ρώσου προέδρου και κανένα από όσους στοχεύουν οι Ευρωπαίοι - και του καθεστώτος Γιανουκόβιτς που έχουν άμεσα εμπλακεί στα γεγονότα της Κριμαίας. Με τα πολλά η Γερμανία ανακοίνωσε λίγες μέρες αργότερα την αναστολή παράδοσης ενός προσομοιωτή μάχης που είχε ανατεθεί από τους Ρώσους στη γερμανική Rheinmetall.

Όμως κι αυτά τα ελάχιστα και για τα μάτια μέτρα θεωρήθηκαν πολλά για ορισμένες κυβερνήσεις της Ευρώπης. Σύμφωνα με το βρετανικό περιοδικό *The Economist* (17/3): "Μια αιτία της ευρωπαϊκής συγκράτησης, είπαν διπλωμάτες στις Βρυξέλλες, ήταν η εσωτερική διάσπαση ανάμεσα στα περισσότερα (μεταξύ άλλων η Ιταλία, η Ισπανία και η Κύπρος) και τα γεράκια (ιδιαίτερα η Βρετανία, η Πολωνία και τα βαλτικά κράτη). Μια άλλη ήταν η ανάγκη να έχουν μια νομικά βάσιμη λίστα που θα μπορούσε να σταθεί στο δικαστήριο. Μια τρίτη, σε Ευρώπη και Αμερική, ήταν η ανάγκη για μία λίστα που θα αφήνει χώρο για διάλογο με τους αξιωματούχους του κ. Πούτιν καθώς και χώρο για κλιμάκωση προσθέτοντας περισσότερα ονόματα αν χρειαστεί". Δηλαδή για να προσθέσουν το όνομα του Πούτιν στη λίστα θα πρέπει να έχει προηγηθεί παγκόσμιο πυρηνικό ολοκαύτωμα; Αλλά τι να περιμένει κανείς από μια Ευρώπη διαβρωμένη από τους πράκτορες της ρωσικής διπλωματίας, με πρώτους-πρώτους την υπουργό εξωτερικών Άστον και τον προεδρεύοντα Σαμαρά που ακόμα δεν έχει καταδικάσει ρητά τη Ρωσία σαν υπεύθυνη για το διαμελισμό της Ουκρανίας; Αυτοί εύκολα υπερισχύουν σε μια ένωση που διοικείται από παχύδερμους και μυωπικούς πολιτικά μονοπωλιστές και που εξαρτάται εμπορικά και ενεργειακά, αλλά σε ένα

βαθμό και κεφαλαικά σε μεγάλο βαθμό από τη Ρωσία; Αυτό που ενδιαφέρει πρωτίστως τα ευρωπαϊκά μονοπώλια δεν είναι η εδαφική ακεραιότητα και η εθνική κυριαρχία μιας χώρας που βρίσκεται στην πόρτα τους, αλλά η διατήρηση των αγορών τους προϊόντων και κεφαλαίων με τη Ρωσία, που είναι ο τρίτος εμπορικός εταίρος της ΕΕ και καλύπτει το 30% της ενεργειακής της επάρκειας.

Η απάντηση της πολιτικής ηγεσίας της Δύσης στα εγκλήματα των νέων χιτλερ απέχει παρασάγγες από μία πολιτική αρχών διεθνούς δημοκρατικού δικαίου, η οποία θα περιλάμβανε τη σφοδρή καταγγελία του επιθετιστή σε όλα τα διεθνή φόρα, τη διακοπή κάθε διπλωματικής και κάθε οικονομικής συνεργασίας μαζί του, την ενθάρρυνση λαϊκών διαμαρτυριών παντού και κυρίως τη στρατιωτική ενίσχυση του θύματος στην προσπάθειά του να αποκαταστήσει την εθνική του κυριαρχία και εδαφική ακεραιότητα. Το θέμα είναι ότι η ίδια η νέα πολιτική ηγεσία της Ουκρανίας εμφανίζεται σκανδαλωδώς ενδοτική απέναντι στο διαμελιστή της.

Αντί να ενισχύσει την αμυντική θωράκιση της χώρας, η κυβέρνηση Γιατσενιούκ την παρέλυσε πλήρως απαγορεύοντας στο στρατό να χρησιμοποιήσει όπλα ενάντια στους εισβολείς μέχρι τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος στην Κριμαία, αλλά και μετά από αυτό και μη δίνοντάς του σαφείς διαταγές. Έτσι οι ρωσικές δυνάμεις κατάφεραν αβίαστα να αφοπλίσουν πολλές βάσεις του ουκρανικού στρατού μέσα στη χερσόνησο, να την καταλάβουν αναίμακτα και στη συνέχεια να ισχυριστούν ότι όχι μόνο τοπικά ο λαός της Κριμαίας αποφάσισε την προσχώρηση στη Ρωσία, αλλά και ότι ο ουκρανικός λαός γενικά δεν θεωρούσε την Κριμαία κομμάτι της χώρας του γι' αυτό και την παρέδωσε αναίμακτα εντελώς (<http://www.nytimes.com/video/world/europe/10000002780196/russians-take-over-ukrainian-base.html?emc=eta1>). Οι νέες αρχές της Ουκρανίας με επικεφαλής τους προβοκάτορες της Γιάνιουκ-Τιάνιμπος είχαν καταργήσει προηγούμενα την ισοτιμία ρωσικής και ουκρανικής γλώσσας για να προκαλέσουν βαθιά διάσπαση μέσα στον ουκρανικό λαό όλων των εθνοτήτων και να δώσουν στη Μόσχα ένα επιπλέον πρόσχημα επέμβασης. Το μεγάλο σκάνδαλο έγκειται επίσης στο ότι ακόμα και μετά την απόσπαση της Κριμαίας το Κίεβο επιδιώκει "καλές σχέσεις" με τη Μόσχα, την οποία καλεί σε συνομιλίες.

Είναι πολύ χαρακτηριστική η άθλια στάση που κράτησε, στη σχετική συνεδρίαση του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ, ο πρωθυπουργός Γιατσενιούκ κάνοντας έκκληση στις "καλές προθέσεις" των διαμελιστών της Ουκρανίας και εκφράζοντας στον απεσταλμένο της Μόσχας, Τσούρκιν,

την πεποίθηση πως "οι Ρώσοι δε θέλουν πόλεμο. Ελπίζω ότι η ρωσική κυβέρνηση και ο ρώσος πρόεδρος θα εισακούσουν τις επιθυμίες του λαού τους κι ότι θα επιστρέψουμε αμέσως σε διάλογο και θα λύσουμε αυτή τη διαμάχη" (*Financial Times*, 13/3). Λες και το όλο ζήτημα οφείλεται σε παρεξήγηση την ώρα που η μεγάλη πλειοψηφία του ρώσικου λαού δουλεμένη από τη ρεβανσιστική και αντιδυτική προπαγάνδα δεκαετιών του Κρεμλίνου επιδοκιμάζει με πάθος την προσάρτηση της Κριμαίας! Λίγες μέρες νωρίτερα, ο ουκρανός υπουργός εξωτερικών, Αντρέι Ντεσάτσι, είχε ταχθεί υπέρ της σύστασης μιας ομάδας επαφής αποτελούμενης από ομολόγους του διαφόρων κρατών που θα διαμεσολαβήσει στην κρίση. Αυτή είναι, στην πραγματικότητα, και η πεμπουσία των ρωσικών νεοτσαρικών επιδιώξεων για το ουκρανικό ζήτημα, όπως έχουμε εκτιμήσει μέσα από την αρθρογραφία μας.

Η Μόσχα επιδιώκει πάνω απ' όλα μία διαμεσολάβηση της ουκρανικής κρίσης από την ΕΕ και την ίδια που θα οδηγήσει στη συν-υιοθεσία της Ουκρανίας από ΕΕ-Ρωσία, η οποία θα επιτρέπει στη Ρωσία να διασπά περισσότερο την Ουκρανία και ταυτόχρονα να επεμβαίνει και να διασπά περισσότερο την ΕΕ. Η ίδια η ιδέα της μεσολάβησης υπήρξε αντικείμενο συζήτησης μεταξύ του ουκρανού πρωθυπουργού και ευρωπαίων ηγετών. "Ο Ντεσάτσι είπε ότι έμαθε από τους μεσολαβητές πως η Ρωσία δεν έχει "κατηγορηματικά αρνηθεί την ιδέα να επιτραπεί σε μια ομάδα επαφής να βοηθήσει να τερματιστεί η διαμάχη. Οι Ρώσοι το σκέφτονται," είπε ο Ντεσάτσι, επομένως υπάρχει "λόγος να ελπίζουμε." Επέμεινε στο ότι η νέα ουκρανική κυβέρνηση κατανοεί πως είναι ζωτικό να καθιερωθούν καλές σχέσεις με όλους τους γείτονες, συμπεριλαμβανομένης της Ρωσίας" (*Associated Press*, 8/3).

Έτσι ξεσκεπάζονται οι "φιλοευρωπαίοι" κυβερνήτες του Κιέβου σαν ακόλουθοι της Μόσχας, κάτι που εξηγεί επίσης γιατί την ίδια ενωτική διάθεση μ' αυτούς επιδεικνύει και ο ψευτοπρωθυπουργός της Κριμαίας, δοσίλογος Αζιόνοφ, λέγοντας ότι οι ουκρανοί στρατιώτες "δεν είναι εχθροί μας", αλλά και ο ίδιος ο Πούτιν όταν τοποθετεί τις δύο χώρες "στην ίδια πλευρά του οδοφράγματος", υπονοώντας ότι στρατηγικά οι δύο λαοί θα συμμαχήσουν για να επιτεθούν στην πλούσια δυτική Ευρώπη.

Άλλωστε, τα πρόσωπα που βρίσκονται σήμερα στην κορυφή του κρατικού μηχανισμού πρόσκεινται, κυρίως, στο κόμμα μίας αδιάστακτης και πιστά αφοσιωμένης στο Κρεμλίνο πολιτικής απατεώνισσας, της πρώην πρωθυπουργού Γιούλια Τιμοσένκο, τόσο πολύ αφοσιωμένης ώστε να χαρακτηριστεί από τον ίδιο τον Πούτιν σαν "ο μόνος άντρας στην ουκρανική πολιτική". Έτσι, εκτός από τον πρωθυπουργό Αρσένι Γιατσενιούκ, υπό την καθοδήγησή της βρίσκονται επίσης ο πρόεδρος του κράτους Ολεξάντρ Τουρτσίνοφ, ο επικεφαλής του συμβουλίου εθνικής ασφαλείας και άμυνας - συνιδρυτής του φιλο-ναζιστικού "Σβόμποντα" - Αντρέι Παρούμπι, αλλά και ο πανίσχυρος υπουργός εσωτερικών, Αρσέν Αβάκοφ, που είναι κρατικοολιγάρχης.

Η ίδια η Τιμοσένκο ξεκίνησε την πολιτική-επιχειρηματική της καριέρα σαν κρατικο-ολιγάρχισσα, και συγκεκριμένα αναδείχθηκε οικονομικά από το μηδέν εξαιτίας των δεσμών της με το ρωσικό κράτος. Πολύ νωρίς, με τη διάλυση της ΕΣΣΔ, ενώ ήταν μια μικροαστή απέκτησε από τη μια στιγμή στην άλλη μεγάλη περιουσία ιδρύοντας τα "Ενωμένα Ενεργειακά Συστήματα της Ουκρανίας", μία εταιρεία μεσάζουσα για εισαγωγές ρωσικού φυσικού αερίου, που έδωσε στην ίδια τον τίτλο της "πριγκίπισσας του αερίου" (βλ. *New York Times*, 19/3). Σήμερα, αυτή και οι συνεργάτες της τοποθετούν σε όλη την ανατολική ρωσόφωνη Ουκρανία ως διοικητές επαρχιών πανίσχυρους ολιγάρχες που σίγουρα έχουν στενούς δεσμούς με τη ρωσική αγορά. Στην επαρχία Ντιεπροπετρόφσκ, για παράδειγμα, έχει διοριστεί ένας τραπέζιτης και ιδιοκτήτης ποδοσφαιρικής ομάδας ονόματι Ι. Κολομόισκι, ενώ στο Ντονιέτσκ κάποιος Σ. Ταρούτα, ολιγάρχης της μεταλλουργίας (στο ίδιο).

Να γιατί ο Γιατσενιούκ δηλώνει τώρα πως "δεν είναι στην ημερήσια διάταξη" η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, και ότι θα υπογράψει μόνο το πολιτικό σκέλος της συμφωνίας σύνδεσης με την ΕΕ αφήνοντας ανοιχτό το οικονομικό σκέλος για διαπραγματεύσεις. Ήδη ο Γιατσενιούκ έχει εξαγγείλει τη θέσπιση νέου συντάγματος που θα παρέχει διευρυμένες εξουσίες στις περιφέρειες (δηλ. ομοσπονδιακό μοντέλο διακυβέρνησης, που σε τέτοιες συνθήκες κατοχής διευκολύνει το διαμελισμό) ενώ διακήρυξε την ουδετερότητα της χώρας του απέναντι στο ΝΑΤΟ. Αυτοί οι δυο όροι - ομοσπονδία και ουδετερότητα - προτάθηκαν λίγο προηγούμενα από το ρωσικό υπ. Εξ. (βλ. *Ναυτεμπορική*, 17/3). Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, οι ουκρανικές δυνάμεις στην Κριμαία, που τόσο καιρό μάταια περίμεναν να πάρουν κάποιες σαφείς εντολές από το γενικό επιτελείο, ετοιμάζονται τώρα για αποχώρηση με εντολή του πανίσχυρου συμβουλίου εθνικής ασφαλείας και άμυνας που καθοδηγείται, όπως προείπαμε, από τον φιλο-ναζί (και πρώην συντονιστή της πλατείας) Παρούμπι. Αυτό έδωσε εντολή στην κυβέρνηση να προσφύγει στον ΟΗΕ για να κηρύξει την Κριμαία αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη και να οργανώσει την αποχώρηση του στρατού (βλ. *El Pais*, 19/3). Να γιατί διοργανώθηκε στη Μόσχα πληθής διαδήλωση "υπέρ" της Ουκρανίας από τον κρυφοναζί καγκεμπίτη Ναβάλνι με τα αμφιλεγόμενα συνθήματα "κάτω τα χέρια από την Ουκρανία" (ποιος, η Ρωσία ή η Δύση;) και "όχι στον πόλεμο", που σημαίνει στο βάθος ειρηνική επίλυση της κρίσης σε συνεργασία με τους διαμελιστές.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το ίδιο φιλορώσικο καθεστώς Γιανουκόβιτς βοήθησε στην ανάδειξη προσώπων όπως είναι οι δήθεν ευρωπαϊόφιλοι Γιατσενιούκ-Τιμοσένκο-Κλίτσκο σαν νικητών λαϊκών ηγετών καθώς και ο φιλοναζιστής Τιανιμπόκ, του Σβόμποντα το οποίο συμμετέχει στην κυβέρνηση. Είναι η ίδια κυβέρνηση Γιανουκόβιτς που υποχωρούσε πά-

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΓΕΝΑΡΗΣ-ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2014 ΑΡ. ΦΥΛ. 495 € 1,50

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ

ΚΑΤΩ Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ

Οι φιλοναζιστές στην ηγεσία της κυβέρνησης της Ουκρανίας παίζουν το ρόλο του μπαμπούλα του ρωσικού πληθυσμού για να δίνουν αήλοθοι στον Πούτιν, όμως είναι οι πιο στενοί του σύμμαχοι

Αυτή η εισβολή-προσάρτηση, αν δεν πάρει απάντηση από τους λαούς της Ευρώπης, θα μείνει στην ιστορία σαν ο μεγάλος προάγγελος μιας γενικότερης στρατιωτικής επίθεσης της σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής Ρωσίας με στόχο την καταβρόχθιση όλης της Ευρώπης.

Ο διαμελισμός της Ουκρανίας και η προσάρτηση της Κριμαίας ακολουθεί το διαμελισμό της Γεωργίας και τη ντεφάκτο προσάρτηση της Αμπχαζίας

και της Οσσετίας, και είναι αποτέλεσμα του σιχαμερού πνεύματος κατευνασμού τύπου Μονάχου, που ακολουθούν απέναντι στο νεο-χιτλερικό ά-

ξονα Ρωσίας-Κίνας οι ευρωπαίοι και οι αμερικάνοι μονοπωλιστές για να έχουν ενεργειακή τροφοδοσία από τη Ρωσία και φτηνή εργατική σάρκα από την Κίνα. Αυτοί είναι ακόμα πιο άθλιοι και ακόμα πιο προδότες των λαών τους από τους προπολεμικούς προγόνους τους Τσάμπερλεν και Νταλαντιέ. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στο χαρακτήρα

των αστικών τάξεων αυτών των χωρών αλλά και στο ότι η νεοχιτλερική Ρωσία έχει αξιοποιήσει την τσαρική της πείρα και πριν κάνει μια καθολική επίθεση έχει χάσει αφοσιωμένους πράκτορες της και στα ψηλότερα κλιμάκια των δυτικών καγκελαριών αλλά

συνέχεια στη σελ. 9

ΜΙΑ ΠΡΑΞΗ ΜΕ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΣΗΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΚΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 8 Μάρτη το μεσημέρι η ανακοινωμένη εκδήλωση διαμαρτυρίας της ΟΑΚΚΕ έξω από τη ρωσική πρεσβεία.

Συμμετείχαν σε αυτήν 35 άνθρωποι, όλοι σύντροφοι και συναγωνιστές της ΟΑΚΚΕ. Δεν είναι πολλοί για μια πόλη 3,5

εκατομμυρίων, αλλά τους ανήκει η τιμή ότι τόλμησαν μόνοι αυτοί να καταγγείλουν ανοιχτά τους νέους τσάρους- Χίτλερ

του Κρεμλίνου μέσα σε μια χώρα άντροτους, δηλαδή στην μοναδική στον κόσμο εθελόδουλη αποικία τους που λέγεται Ελλάδα, και να το κάνουν αυτό απέναντι στην πρεσβεία τους, εκεί όπου αυτοί εξυφανίζουν τις πλεκτάνες τους και απ όπου καθοδηγούν την πολυκομματική και πολύμορφη πολιτική τους εξουσία στη συγκεκριμένη χώρα.

Η μεγάλη δυσκολία στο να καταγγεληθούν έμπραχτα και ανοιχτά οι Χίτλερ του Κρεμλίνου στην Ελλάδα από περισσότερο κόσμο δεν είναι σε αυτή τη φάση ούτε ο όγκος ούτε και η ιδιαίτερη κτηνωδία του εχθρού, **αλλά το να πάει κανείς κόντρα στην ισχυρή επιρροή αυτού του εχθρού μέσα στον ελληνικό λαό,** δηλαδή να πάει κανείς κόντρα στον ασφυκτικό ιδεολογικό και πολιτικό κλοιό προστασίας που η εθελόδουλη και σιχαμερή ελληνική άρχουσα τάξη σε όλες εκφάνσεις της έχει υψώσει γύρω από τα νέα αυτά αφεντικά.

Σε πρώτο επίπεδο η σημασία της εκδήλωσης στις 8 του Μάρτη ήταν ότι έσωσε την τιμή της χώρας και όλου του ελληνι-

κού λαού από την προδοσία της ελληνικής αστικής τάξης να παραταχθεί ουσιαστικά σε όλα τα τμήματά της δηλαδή από

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Φτάνει πια με το σαμποτάζ της βαρείας βιομηχανίας, σ.5
- Ο "Ηγέτης", το Ποτάμι του και η χρήση τους, σ.6
- Ουκρανία: Το ελληνικό διακομματικό καθεστώς των λακέδων χειροκροτεί τους ρώσους χίτλερ, σ.10
- Ο ΣΥΡΙΖΑ ανοιχτά πια με τους ναζί, σ.4
- Διόρθωση της αρχικής μας τοποθέτησης για το φορολογικό για τους αγρότες, σ.11
- Όχι στο διαμελισμό της Ουκρανίας - απόσχιση της Κριμαίας από τους ρώσους νεοχιτλερικούς, σ.14
- Η εγκαταλελειμμένη Ουκρανία στη ρωσική μέγγενη από τα έξω και από τα μέσα, σ.16

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

τους ναζιφασίστες και τους ψευτοαριστερούς και ψευτοεπαναστάτες συμμάχους τους ως τους δήθεν ευρωπαίους σοσιαλδημοκράτες και τους δήθεν φιλελεύθερους, με τον νεο Χίτλερ στο μεγάλο του “σουδητικό” δηλαδή στο “κριμαϊκό” του άλμα στην Ουκρανία.

Όμως το πιο σπουδαίο στη διαμαρτυρία της 8 του Μάρτη από ιστορική και μάλιστα από παγκόσμια άποψη ήταν το σφυροδρέπανο της ΟΑΚΚΕ που υψώθηκε σε αυτήν. Πρέπει να ήταν ένα από τα ελάχιστα στην Ευρώπη και στον κόσμο την ώρα που τα πε-

ρισσότερα σφυροδρέπανα υψώνονται σε “πρωτοπόρες” συνιστώσες των νεοχιτλερικών και φαιο-“κόκκινων” στρατιών. Το σφυροδρέπανο της ΟΑΚΚΕ υπερασπίζει την τιμή του κομμουνισμού και αφήνει ανοιχτό το δρόμο της νέας εποχής σοσιαλιστικών επαναστάσεων μέσα από τον παγκόσμιο αντιφασιστικό αγώνα που έρχεται. Μάλιστα το σφυροδρέπανο της Ελλάδας ακυρώνει στο βάθος του τον ισχυρισμό των φιλελεύθερων αντικομμουνιστών σε όλο τον κόσμο ότι “οι κομμουνιστές και οι ναζί είναι εξίσου ενωμένοι ενάντια στη δημοκρατία”, γιατί αποδεικνύει ό-

τι στην πιο ρωσόδουλη χώρα της Ευρώπης υπάρχει μόνο μια κομμουνιστική οργάνωση και τουλάχιστον ως τώρα καμιά φιλελεύθερη που να αντιστέκεται και μάλιστα με απόλυτη συνέπεια στους ρωσο-ναζί.

Αν το σκεφτεί κανείς καλά είναι φυσικό ότι ειδικά στην Ελλάδα σηκώνεται ουσιαστικά μόνο το το σφυροδρέπανο ενάντια στους νεοχιτλερικούς. Γιατί πουθενά αλλού όσο εδώ και η ψευτική αριστερά και η κλασική αστική τάξη δεν πήγαν την ταξική και την εθνική προδοσία τους ως το τέλος συνεργαζόμενες με τον πιο φασιστικό ιμπεριαλισμό

, και έτσι πήγε στην άκρη της και αυτονομήθηκε εντελώς ιδεολογικοπολιτικά το πιο προωθημένο απόσπασμα του επαναστατικού προλεταριάτου δηλαδή η αληθινή κομμουνιστική πρωτοπορία. Στην πραγματικότητα αυτό συμβαίνει γιατί στην Ελλάδα ενώνεται με εντελώς χτυπητό τρόπο η άλωση και η διαφθορά της ηγεσίας της παγκόσμιας αριστεράς από τους ψευτοκομμουνιστές ηγέτες της ΕΣΣΔ μετά το 1956 με τη γενική αποσύνθεση των δυτικών ιμπεριαλιστών μονοπωλιστών που προδίδουν υπέρ της συνεργασίας με τους ρώσους και κινέζους ναζί τα στοιχειώδη

συμφέροντα των δημοκρατικών χωρών και λαών της Ευρώπης.

Με λίγα λόγια στην Ελλάδα ξαναζεί το δηλητηριασμένο από τους νεοχιτλερικούς πνεύμα του επαναστατικού κομμουνισμού επειδή εδώ ζει ίσως η πιο χαμερπής στον κόσμο, η πιο σκουληκιάρική αστική τάξη παλιού και νέου “αριστερού” τύπου. Είναι δηλαδή φυσικό αυτό που φέρνει την ατιμία της χώρας, να φέρνει σε απάντηση και την τιμή της. Αυτό είναι το νόημα της διαμαρτυρίας της ΟΑΚΚΕ και των 35 συντρόφων και των στενών φίλων της έξω από τη Ρώσικη πρεσβεία στις 8 του Μάρτη.

Η ομιλία του γραμματέα της Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ σ. Ηλία Ζαφειρόπουλου στην εκδήλωση διαμαρτυρίας έξω από τη ρώσικη πρεσβεία

Ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος μίλησε αρχικά για την ανάγκη απάντησης από τους λαούς της Ευρώπης στην εισβολή του ρώσικου στρατού στην Ουκρανία και την προσάρτηση της Κριμαίας γιατί αυτή αποτελεί προάγγελο μίας γενικότερης επίθεσης της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας ενάντια στην Ευρώπη. Στιγμάτισε τη στάση των ευρωπαίων και αμερικάνων μονοπωλιστών και τις εκκλήσεις τους για κατευνασμό τύπου Μονάχου. Αυτή η στάση, είπε, οφείλεται στο ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές για να διασφαλίσουν την ενεργειακή τους τροφοδοσία και για να έχουν φτηνή εργατική σάρκα, διατηρούν καλές σχέσεις οικονομικές με τη Ρωσία του Πούτιν και άριστες οικονομικές σχέσεις με τη σύμμαχό του Κίνα.

Ο σ. Η.Ζ. συνέχισε λέγοντας: “Όμως αυτοί οι δυο μεγάλοι φασισμοί (ο ρώσικος και ο κινέζικος) αποτελούν το προανάκρουσμα μιας επιθετικής συμμαχίας σαν κι αυτή του β' πόλεμου ανάμεσα στη Γερμανία και στην Ιαπωνία μόνο που τώρα έχουν αλλάξει ρόλους τα δύο στρατόπεδα. (Απέναντι) στο στρατόπεδο της ειρήνης, στο στρατόπεδο της τριτοδιεθνιστικής Ρωσίας και της Κίνας που έκανε τότε την απόπειρα της για μια μεγάλη δημοκρατική επανάσταση εμφανίστηκε το στρατόπεδο του πολέμου της χιτλερικής Γερμανίας και της Ιαπωνίας. Τώρα οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί και την επίθεση σχεδιάζει ο άξονας Ρωσίας-Κίνας ενάντια στην Ευρώπη από τη μία μεριά η Ρωσία και η Κίνα ενάντια στην Ιαπωνία. Είναι η αντιστροφή ρόλων, η αντιστροφή του που πήγε η φασιστική επιθετική κρατικοκαπιταλιστική αστική τάξη

Γι' αυτό οι λαοί δεν πρέπει να κάτσουν ήσυχοι και να ακούσουν τους Ομπάμα, Μέρκελ, Κάμερον και Ολάντ που καλούν σε ησυχία με το σύνθημα “Αφήστε την Κριμαία στους Ρώσους, αρκεί να μην πάρουν κι άλλο. Ας το λύσουμε ειρηνικά”, εννοώντας συμβιβασμούς σε βάρος του ουκρανικού λαού και των άλλων λαών της Ευρώπης, ενθαρρύνοντας παντού τους φασίστες

που σήμερα σε όλο τον κόσμο προσβλέπουν ιδιαίτερα στη Ρωσία σαν τον προστάτη τους και σαν αυτόν που θα τους βοηθήσει, τάχα μου για την ανεξαρτησία, στην πραγματικότητα για την επιβολή δικτατορίας στους λαούς τους.

Δυστυχώς και στην Ελλάδα, ζούμε την ιδιαιτερότητα, επειδή ο λαός αυτός έχει υποφέρει χρόνια από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, από τον γερμανικό ιμπεριαλισμό, από τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, να θεωρεί και να βλέπει στη Ρωσία μία ενδεχόμενη σύμμαχο ή για τους περισσότερους φασίστες και πρώτα απ' όλα για τη “Χρυσή Αυγή” τον μόνο πραγματικό σύμμαχο που πρέπει να έχει το έθνος. Το ίδιο κάνει και μια αριστερά που στη βάση της έχει αριστερά χαρακτηριστικά, αλλά στην ηγεσία της έχει ανθρώπους που προδώσανε το μαρξισμό και που γίνανε φίλοι των παλινορθωτών του καπιταλισμού στη Ρωσία, αρχίζοντας απ' τους Χρυσόστοφ και Μπρέζνιεφ και τώρα έχουν γίνει πιστοί υπηρέτες σαν ηγεσία στη Ρωσία του Πούτιν αλλά και στη σύμμαχό του Κίνα. Αυτοί όλα καλούν τώρα τον ελληνικό λαό να του πουν ότι δεν υπάρχει θέμα ρωσικής εισβολής στην Κριμαία, είναι απλώς η αυτοδιάθεση του Κριμαϊκού λαού ή η άμυνα του απέναντι στους ουκρανούς εθνικιστές και στους φασίστες που υπάρχουν μέσα στην κυβέρνηση αυτή. Έτσι αφήνουν την Ελλάδα ασύδοτη για να εμφανίζεται ένα μέτωπο φαιοκόκκινο, τάχα κόκκινο, ελλήνων φασιστών, ναζιστών και ψευτοαριστερών οι οποίοι στο βάθος ενώνονται στη στρατηγική υπεράσπισης της Ρωσίας και της Κίνας και παραδίδουν τη χώρα μας όποτε μπορούν στους ανατολικούς ολιγά-

χες, και στην ίδια την Κίνα και στην ίδια τη Ρωσία ενέργεια, λιμάνια και σιδηροδρόμους. Αυτοί θα καταστρέψουν τη χώρα.

Και δεν βαδίζουν μόνοι τους. Μαζί τους είναι και οι Σαμαράδες, και οι Βενιζέλοι και οι Καμμένιοι, όλοι αυτοί βλέπουν νέο προσανατολισμό προς τη φασιστική νεοχιτλερική Ρωσία του Πούτιν.

Αυτούς λοιπόν πρέπει όλους να τους καταδικάσουμε. Δεν χρειαζόμαστε προστάτες. Δεν χρειαζόμαστε τύπους που θα πούνε ότι δεν πρέπει να υπάρχει πολιτική αντιπολίτευση στην Ελλάδα γιατί τάχα μου αφού εναντιώνεται στη Ρωσία είναι φιλοδυτική.

Εμείς οι κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ και οι φίλοι της δηλώνουμε ότι δεν θέλουμε και δεν πρέπει ποτέ να δεχτούμε καμιά επιβολή καμίας υπερδύναμης. Αυτές γενικά σήμερα είναι ενωμένες ενάντια στον τρίτο κόσμο και τον καταπιέζουν. Δεν θέλουμε ούτε την αμερικάνικη, αλλά δεν θέλουμε ιδιαίτερα την ύπουλη ακόμα πιο επιθετική, πραγματικά χιτλερική Ρωσία του Πούτιν να καθορίζει το μέλλον της Ελλάδας και βέβαια το μέλλον της Ευρώπης. Γι' αυτό κάνουμε αυτή την εκδήλωση σήμερα. Ξέροντας ότι το πολιτικό καθεστώς στην Ελλάδα κάνει στο βάθος πολιτική υποστήριξης της εισβολής της Κριμαίας. Επίσημα κάνει πως λίγο την πείραξε, αλλά αφήνει τους ανθρώπους της, το καθεστώς ιδιαίτερα την ψευτοαριστερά, και ιδιαίτερα το ΣΥΡΙΖΑ να κάνει μια βρώμικη δουλειά υπεράσπισης αυτής της φασιστικής εισβολής.

Είμαστε εδώ για να υπερασπίσουμε την ανεξαρτησία και τη δημοκρατία της χώρας μας, αλλά να υπερασπίσουμε και την τιμή της αριστεράς και του κομμουνισμού από αυτούς που τη λερώνουν”.

Σε αυτό το σημείο φωνάχτηκε το σύνθημα “Έξω οι ρώσοι ναζιστές από την Ουκρανία”.

Ο σ. Η.Ζ. συνέχισε: “Πιστεύουμε στο ρωσικό λαό, στις μεγάλες δημοκρατικές και επαναστατικές του παραδόσεις όπως πιστεύουμε και στο λαό της Κίνας με τις δικές του αντίστοιχες σπουδαίες παρακαταθήκες στην πρόοδο της ανθρωπότητας. Αλλά αυτοί οι φασίστες που διοικούν τις δύο χώρες σήμερα είναι το ακριβώς αντίθετο από εκείνο για το οποίο αγαπήσαμε τη Σοβιετική Έ-

συνέχεια δίπλα

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, Τ.Κ. 10432

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2988)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ωση και την Κίνα, είναι οι αρνητές της δημοκρατίας, οι χειρότεροι αρνητές του σοσιαλισμού, οι χειρότεροι, βρωμερότεροι και επιθετικότεροι ολιγάρχες καπιταλιστές, τέτοιους που ο κόσμος ακόμα δεν έχει δει. Σε αυτούς λοιπόν ήρθαμε εδώ να αντισταθούμε, αυτούς να καταγγείλουμε, και να ενωθούμε με την πλειοψηφία του ελληνικού λαού και των λαών της Ευρώπης που νιώθουν πέρα από κρατικές προπαγάνδες και συμφέροντα, ότι κάτι άσχημο έχει ξεκινήσει με τη Ρωσία στο νότο του Καυκάσου, και στην άκρη της ανατολικής Ευρώπης. Αν αφήσουμε την Κριμαία να χαθεί, αν αφήσουμε την Ουκρανία να χαθεί, ή να πέσει στα χέρια μισοφασιστών και φασιστών που παριστάνουν τους θιγμένους αλλά παίζουν το παιχνίδι του Πούτιν, τότε όλη η ήπειρος θα χαθεί σε ένα νέο, πολύ μεγαλύτερο σκοτάδι. Γιατί ο Χίτλερ, ο κανονικός αδόλφος Χίτλερ θα αποδειχθεί ένας πολιτικός και στρατιωτικός νάνος μπροστά στο φασιστικό πολεμικό μέτωπο των Πούτιν και των ομόλογων του της Κίνας.

Καλούμε τους δημοκράτες να σχηματίσουν γνώμη δικιά τους για το ουκρανικό και για το τι σημαίνουν προσαρτήσεις και διχοτομήσεις χωρών στο πρόγραμμα του βοηθάμε μια μειονότητα. Η μειονότητα πρέπει να παλέψει για δημοκρατία, κάθε μειονότητα μέσα στη χώρα της. Να παλέψει να ενώσει το λαό, όλους τους καταπιεσμένους, γιατί οι φασίστες χτυπάνε όλους τους λαούς και όχι μόνο τις εθνικές μειονότητες. Γι' αυτό δεν κάνει μια μειονότητα να τρέχει στους ξένους ιμπεριαλισμούς και να ζητάει επεμβάσεις.

Κι αυτό το έχει ζήσει και η Ελλάδα. Αν η Ουκρανία παραδοθεί στο Χίτλερ, αν η Κριμαία προσαρτηθεί από το νέο Χίτλερ τότε να ξέρουν όλοι οι πατριώτες σε αυτή τη χώρα και οι πραγματικοί δημοκράτες ότι αυτή τη μοίρα θα έχει και ο κυπριακός λαός. Κι εκεί (υπήρχε) η τούρκικη μειονότητα που πραγματικά είχε καταπιεστεί από τους έλληνες σοβινιστές ιδιαίτερα από τους χουντικούς. Στην Κύπρο υπήρχε μια δημοκρατική κυβέρνηση που άλλαξε με κάποιους φασίστες, οι οποίοι όμως δεν μπορούσαν να κάνουν επεμβάσεις γενοκτονίας και εξόντωσης και κάλεσαν τον τούρκικο στρατό και βρέθηκε το νησί διχοτομημένο και οι ίδιοι στην ουσία κάτω από στρατιωτικό και αντιδημοκρατικό καθεστώς. Και στο τέλος η Κύπρος είναι διαμελισμένη για να παίζουν σαν μπάλα μαζί της οι ιμπεριαλιστές της ανατολής και της δύσης. Αυτός είναι ένας ιδιαίτερος ξεχωριστός λόγος για τον οποίο ο ελληνικός λαός πρέπει να είναι ενάντια στην προσάρτηση της Κριμαίας. Ιδιαίτερα δεν πρέπει να ξεχνάμε αυτό που μας κρύβουν συστηματικά οι ρωσόφιλες κυβερνήσεις στην Ελλάδα και τα τσιράκια τους σε όλα τα κόμματα: Ότι το σήμα για την επίθεση της Τουρκίας στην Κύπρο και την προσάρτηση το έδωσε η Σοβιετική Ένωση του Μπρέζνιεφ, όταν με το πρακτορείο ΤΑΣΣ χαιρέτιζε την είσοδο των τούρκικων στρατευμάτων με το επιχείρημα ότι μπήκαν για να αποκα-

ταστήσουν τη διαταραγμένη συνταγματική τάξη στην Κύπρο. Τα ίδια δηλαδή που επιχειρούν σήμερα να κάνουν οι Ρώσοι στην Ουκρανία. Βαφτίζουν φασιστική ολόκληρη την κυβέρνηση της Ουκρανίας, βαφτίζουν φασιστική μια χώρα που ο λαός της πολεμάει τόσο σκληρά για τη δημοκρατία και την ανεξαρτησία και ταυτόχρονα επιτίθενται και της κόβουν ένα κομμάτι".

Σε αυτό το σημείο φωνάχτηκαν συνθήματα: **"Νέοι χίτλερ δυνάστες των εθνών, το τέλος σας θα φέρει η πάλη των λαών", "Συμμαχία με την πουτινική Ρωσία, σημαίνει πείνα ανεργία και δουλοκτησία", "Εξω οι ρώσοι φασίστες από την Ουκρανία", "Πούτιν, φασίστα, δολοφόνε".**

Ο σ. Η.Ζ. συνεχίζοντας είπε: "Είναι δυνατόν αυτός ο άνθρωπος που σκο-

τώνει σε κάθε ευκαιρία με τραμπούκους του όλη του την πολιτική αντιπολίτευση που αξίζει τον κόπο να λέγεται αντιπολίτευση, όλους αυτούς τους θαρραλέους ανθρώπους που ζουν ανάμεσα σε ένα λαό που έχει υποστεί κυριολεκτική επίθεση προπαγανδιστική δεκαετιών για το εθνικό αλάθητο των ηγεσιών του; Είναι δυνατόν ο άνθρωπος, η χώρα, οι μυστικές υπηρεσίες, ο στρατός που πήγε

κι έκοψε δυο κομμάτια από μια μικρή χώρα σαν τη Γεωργία είναι δυνατόν αυτός ο κόσμος του σκοταδιού να υποστηριχθεί από σύσσωμο τον ελληνικό πολιτικό κόσμο; Δηλαδή κι απ' τους Σαμαρά και Βενιζέλο που παριστάνουν τους Ευρωπαίους μόνο για να διαπραγματεύονται κονδύλια για τις συμμορίες τους από την Ευρώπη αλλά από πίσω δουλεύουν με τη μεγαλύτερη αυ-

τοθυσία για το αφεντικό τους, Πούτιν. **Εδώ είναι τα αφεντικά, εδώ είναι η πρεσβεία των αφεντικών, ή μάλλον αυτών που ετοιμάζονται από κρυφά να γίνουν ανοιχτά αφεντικά της χώρας, αυτό εδώ είναι το κέντρο του φασισμού που έρχεται πάνω από την Ελλάδα. Εδώ είναι το κέντρο της "Χρυσής Αυγής", εδώ είναι το κέντρο της ψευτοαριστεράς".**

Στο σημείο αυτό φωνάχτηκαν μαχητικά και επανειλημμένα τα συνθήματα: **"Πούτιν κάτω τα χέρια από την Ελλάδα", και "Πούτιν, φασίστα, δολοφόνε", και "Οι λαοί δεν είναι Μέρκελ, Ομπάμα, Κάμερον και Ολάντ, το φασισμό του Πούτιν να προσκυνάν", "Νέοι χίτλερ δυνάστες των εθνών, το τέλος σας θα φέρει η πάλη των λαών".**

Ο σ. Η.Ζ. κλείνοντας την εκδήλωση είπε: "Αυτό που έπρεπε να πούμε, αυτό που έπρεπε να κάνουμε, αυτό που έπρεπε να δείξουμε με τις λίγες δυνάμεις μας είναι ότι υπάρχουν δημοκράτες, πατριώτες σε αυτή τη χώρα που δεν αφήνουν τους ξένους λαούς να βιάζονται, να καταστρέφονται και ο δικός μας λαός να μένει σιωπηλός, αμέτοχος ή στο βάθος συνένοχος αυτής της τραγωδίας".

Ο ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΑΞΟΝΑΣ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ ΕΥΡΩ

Μια ακόμα επιβεβαίωση της ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ πάνω στο ζήτημα του χρέους και του ευρώ ήρθε να προσφέρει το βιβλίο των ξένων ανταποκριτών στις Βρυξέλλες, Κέρστιν Γκάμελιν της "Suddeutsche Zeitung" και Ράιμοντ Λεβ της αυστριακής κρατικής τηλεόρασης ORF, που κυκλοφόρησε πρόσφατα με τίτλο "Αυτοί που κινούν τα νήματα στην Ευρώπη". Οι δύο συγγραφείς, εκτός από εκατοντάδες συνεντεύξεις που πήραν από ειδήμονες, είχαν πρόσβαση και στα πρωτόκολλα (δηλ. στα πρακτικά) των διπλωματών που κάθονται πίσω από τους αρχηγούς κρατών κατά τη διάρκεια των διαφόρων συνδιασκέψεων. Αναζητούν μεταξύ άλλων μέσα από τις σελίδες του βιβλίου τους τούς λόγους για τους οποίους το αρνητικό κλίμα για την παραμονή της Ελλάδας στη ζώνη του ευρώ αντιστράφηκε τον Οκτώβριο του 2012 με αποτέλεσμα η κρίση του ευρώ να διαιωνίζεται έως σήμερα.

Σύμφωνα με σχετικό άρθρο του Βήματος της Κυριακής, 23/2: "Οι δύο κυριότεροι από αυτούς τους λόγους: το ενδεχόμενο της διάλυσης συνολικά της ευρωζώνης στην περίπτωση της εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ, και δεύτερον, η απειλή των κινέζων ηγετών, ότι αν οι Βρυξέλλες δενβάλουν τάξη στα του οίκου τους κρατώντας την Ελλάδα στην ευρωζώνη, θα γυρίσουν κι αυτοί την πλάτη τους στην Ευρώπη και θα μετατρέψουν τα τρισεκατομμύρια ευρώ που κρατούσαν στα θησαυροφυλάκιά τους σε δολάρια".

Ο πρώτος λόγος είναι στην πραγματικότητα μια λανθασμένη εκτίμηση των σαπισμένων ευρωπαίων μονοπωλιστών, που στηρίζεται στην εξίσου λανθασμένη εκτίμηση ότι το ελληνικό χρέος είναι όπως όλα τα άλλα μέσα στην Ευρωζώνη. Είναι

πολύ δύσκολο γι' αυτά τα μυωπικά παχύδερμα να καταλάβουν τη στρατηγική και ταχτική ενός πιο συγκεντρωμένου και πιο επιθετικού μονοπωλίου όπως είναι το ρωσικό κρατικοφασιστικό, και εξίσου δύσκολη η παραδοχή του ότι μία κυβέρνηση που παρουσιάζεται σαν φιλοευρωπαϊκή θα μπορούσε συνειδητά να χτυπά το παραγωγικό κεφάλαιο, να διώχνει επενδύσεις και να οδηγεί το καράβι βαθιά μέσα στη χρεοκοπία όπως κάνουν οι ελληνικές κυβερνήσεις. Βέβαια εδώ οι τελευταίες ξεπλένονται κατά κάποιο τρόπο με την αρωγή της "αντιμνημονιακής" αντιπολίτευσης, η οποία συνήθως υπερθεματίζει σε αντιπαραγωγική βία και παριστάνει στους δυτικούς δανειστές πως κρατά όμηρο την κυβέρνηση.

Όπως οι ίδιοι οι συγγραφείς εξηγούν, οι Ευρωπαίοι "Κατ' αρχάς είχαν δώσει μια τεράστια προκαταβολή εμπιστοσύνης στον Παπανδρέου. Ύστερα από λίγους μήνες ανακάλυψαν όμως ότι δεν κρατούσε ποτέ τις υποσχέσεις του. Το αποτέλεσμα ήταν μια ισχυρή καχυποψία, που σφράγισε εναντίον ολόκληρου του πολιτικού κατεστημένου στην Ελλάδα. (...) Μπροστά στο δίλημμα Σαμαράς ή Τσίπρας, οι Ευρωπαίοι προτίμησαν τον Σαμαρά" σαν το μικρότερο κακό. Οι δύο ανταποκριτές αποκαλύπτουν επίσης ότι

οι πιέσεις για αποπομπή του διπρόσωπου Γ. Παπανδρέου από την πρωθυπουργία δεν ασκήθηκαν από την ΕΕ αλλά από τον επίσης διπρόσωπο Βενιζέλο, ακριβώς όταν το χαρτί αυτό κάρηκε πάνω στο δημοψήφισμα που εξήγγειλε.

Έτσι λοιπόν, ο πρώτος λόγος βαρύνει κυρίως τα ευρωπαϊκά μονοπώλια που είναι όχι μόνο παρηκμασμένα αλλά και αντιλαϊκά όταν θέλουν να διοικήσουν οικονομικά μία χρεοκοπημένη χώρα και να προσπογράψουν την πείνα του λαού της.

Ωστόσο, μέχρι τον Οκτώβριο του '12 ήταν πολύ ισχυρή η γραμμή που εκφραζόταν βασικά από τον Σόιμπλε και ήθελε τη χώρα εκτός Ευρωζώνης αφού δεν πληρούσε τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Πάνω εκεί χρειάστηκε να ασκηθεί ο ωμός ρωσοκινεζικός εκβιασμός για να συνεχιστεί η παραμονή της Ελλάδας στο ευρώ, δηλ. η διαίωσιση του καρκίνου μέσα στο σώμα του αρρώστου.

Είναι τα συμφέροντα του ρωσοκινεζικού άξονα και όχι τα ευρωπαϊκά που υπαγορεύουν την ταχτική της με κάθε μέσο παραμονή της χώρας μας στο ευρώ που ευαγγελίζονται οι Σαμαράς-Βενιζέλος. Αυτά που ενώνουν κυβέρνηση και αντιπολίτευση στην παραγωγική καταστροφή της χώρας και τον πιστωτικό εκβιασμό, οπότε και την οικονομικοπολιτική διάσπαση της Ευρώπης.

ΝΑ ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΕΒΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Καμπάνια οικονομικής ενίσχυσης

Όποιος φίλος θέλει να μπει στη μάχη για το κατέβασμα της ΟΑΚΚΕ στις ευρωεκλογές μπορεί να δώσει την ενίσχυση του με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό 160/76496229 στην Εθνική Τράπεζα, ή στην ταχυδρομική μας θυρίδα: Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 10210, Αθήνα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

Προστατεύουν ωμά τη "ΧΑ" για να στήσουν το φαιο"κόκκινο" μέτωπο υπέρ του Πούτιν

Ανοιχτά και απροκάλυπτα πια ο ΣΥΡΙΖΑ συμμαχεί με τους ναζιστές αφού τους υπερασπίζεται **πολιτικά** απέναντι στις ποινικές διώξεις που έχουν ξεκινήσει εναντίον τους. Αποφάσισε να ψηφίσει υπέρ της άρσης της ασυλίας των χρυσαυγικών βουλευτών μόνο προσχηματικά και για λόγους κάλυψης στην Ευρώπη. Αλλά όλα σχεδόν τα πρωτοκλασάτα στελέχη του, και ο ίδιος ο Τσίπρας, κατ'άγγειλαν **πολιτικά** τις διώξεις σαν τμήμα κυβερνητικής μεθόδευσης. Μάλιστα, ανακοίνωσαν ότι σκέφτονται να καταθέσουν πρόταση για να δοθεί στους προφυλακισμένους βουλευτές της "ΧΑ" το δικαίωμα της επιστολικής ψήφου, ώστε να μπορούν να συμμετέχουν στις ψηφοφορίες στη Βουλή γιατί αλλιώς θα αλλοιωθεί η κοινοβουλευτική πλειοψηφία!!!

Αποδεικνύεται τώρα αυτό που είχαμε εκτιμήσει όταν έγιναν οι συλλήψεις του Σεπτέμβρη, δηλαδή ότι η ομόθυμη υποτίθεται αντιναζιστική στάση που κράτησαν τα κοινοβουλευτικά κόμματα για τις ποινικές διώξεις κατά της ηγετικής ομάδας της "Χρυσής Αυγής", ήταν για να καθυστερήσουν την Ευρώπη απέναντι σε ενδεχόμενη είσοδο των ναζιστών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και κυρίως για να μπορέσει η Ελλάδα να αναλάβει την προεδρία της Ε-Ε. Τώρα που η ελληνική προεδρία επιτέλεσε το πιο κρίσιμο έργο της δηλαδή να αδρανοποιήσει, όσο ήταν δυνατό περισσότερο, την Ευρώπη απέναντι στην εισβο-

λή της Ρωσίας στην Ουκρανία, ο ΣΥΡΙΖΑ ξεκινάει εκστρατεία για να ακυρώσει **πολιτικά** αυτές τις διώξεις και να προστατέψει τη ρωσόδουλη ναζιστική συμμορία που τελευταία βγαίνει όλο και πιο πολύ με ρώσικη σημαία. Κατάγγειλε την κυβέρνηση μαζί με τον Τσίπρα για την επίσκεψη του στην Ουκρανία και στην ανακοίνωσή της κατηγορήσε το Βενιζέλο ότι υποκύπτει σε Ευρώπη, ΗΠΑ και "σιωνιστές" για να πλήξει τα συμφέροντα του Πούτιν!

Την ίδια στιγμή το κυβερνητικό στρατόπεδο και ιδιαίτερα ο Βενιζέλος ο οποίος υποτίθεται ήταν ο εμπνευστής της "σκληρής στάσης" απέναντι στους ναζιστές σιωπά.

Οι διώξεις κατά του συνόλου της κοινοβουλευτικής ομάδας της "ΧΑ" που ζήτησαν οι ανακρίτριες της υπόθεσης δεν πάνε βαθιά γιατί δεν συνδέονται με την εφαρμογή του αντιρατσιστικού νόμου, απλά καθυστερούν τις αντιδράσεις που συνεχίζονται ακόμα στην Ευρώπη όσο πλησιάζουν οι ευρωεκλογές και το ναζιστικό κόμμα παραμένει νόμιμο. Έτσι οι Σαμαράς-Βενιζέλος δίνουν την εντύπωση της απαγόρευσης στην πράξη της "ΧΑ", αλλά τις διώξεις αυτές μπορούν να τις πάρουν πίσω όποτε θέλουν, και η "ΧΑ" μπορεί να ξεγλιστρήσει αλώβητη τελικά από αυτές, ιδιαίτερα όσο κρατάνε επιμελώς στο ψυγείο το νομοσχέδιο του νέου αντιρατσιστικού νόμου, που θα μπορούσε να τους βγάλει πραγματικά εκτός νόμου. Οι ναζιστές έχουν ήδη εξασφαλίσει τη συμμετοχή τους στις δημοτι-

κές και περιφερειακές εκλογές του Μαΐου, ενώ η συμμετοχή τους στις ευρωεκλογές με αυτό ή άλλο όνομα θα κριθεί από την αντίδραση της ευρωπαϊκής και διεθνούς κοινής γνώμης, δηλαδή από το αν το ελληνικό κράτος απειληθεί με μία κατακραυγή για το ότι ανοίγει στους ναζιστές το δρόμο να μπουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ή όχι.

Με τις πλάτες του Κ. Παπούλια που σαν εκπρόσωπος του έθνους κήρυξε τον πόλεμο στους δανειστές, και μίας κυβέρνησης που εγκατέλειψε πολιτικά την αντιναζιστική εκστρατεία τόσο ξαφνικά όσο την ξεκίνησε, οι σοσιαλφασίστες του ΣΥΡΙΖΑ βγαίνουν άνετα να υπερασπιστούν πολιτικά τους ναζιστές σαν θύματα της "μνημονιακής" κυβέρνησης, και κατ' επέκταση των δανειστών της Δύσης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ υπερασπίζεται τους ναζιστές απέναντι στις ποινικές διώξεις

Η άρση της ασυλίας που ζήτησαν οι ανακρίτριες για το σύνολο της κοινοβουλευτικής ομάδας της "Χρυσής Αυγής" για ένταξη και διεύθυνση εγκληματικής συμμορίας, έβαλε το θέμα της προσωρινής τουλάχιστον απαγόρευσης στην πράξη της κοινοβουλευτικής ομάδας της "ΧΑ", αφού η κατηγορία δεν στηρίζεται κυρίως στη συμμετοχή σε κάποια από τα ποινικά αδικήματα για τα οποία κατηγορούνται αυτοί που συλλήφθηκαν αρχικά, αλ-

λά στο ότι η "ΧΑ" είναι μία εγκληματική οργάνωση και οι βουλευτές της ευθύνονται ποινικά για την εγκληματική της δράση. Η κατηγορία αυτή απευθύνεται στους εννιά από τους δεκαεπτά συνολικά βουλευτές της "ΧΑ" που δεν είχαν αντιμετωπίσει μέχρι τώρα καμία κατηγορία από τότε που ξεκίνησε η δικαστική έρευνα το Σεπτέμβρη.

Πέρασε μισός χρόνος για να γίνουν αυτές οι διώξεις, και μέχρι σήμερα κανένας από όσους συλλήφθηκαν το Σεπτέμβρη δεν έχει παραπεμφθεί σε δίκη. Αυτό δεν σημαίνει τίποτα άλλο από το ότι η δικαστική διαδικασία κλωσειεργεί. Ο χρόνος που μεσολάβησε και η προβοκατόρικη δολοφονία των δύο μελών της ναζιστικής συμμορίας άλλαξε το κλίμα στην κοινή γνώμη που είχε διαμορφωθεί μετά τη στυγνή και οργανωμένη δολοφονία του Π. Φύσσα.

Χάρη σε αυτή την κλωσειεργία και τις προβοκάτσιες μπορεί σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ να αναλαμβάνει ρόλο υπερασπιστή των ναζιστών. Αυτές οι διώξεις προωθούνται με αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Ήταν γνωστό από την πρώτη στιγμή και εδώ και πολλά χρόνια ότι η "ΧΑ" είναι εγκληματική συμμορία. Ακόμα και τα ελάχιστα συγκριτικά με τη δράση της στοιχεία που περιλαμβάνονται στις 33 δικογραφίες που έχουν στα χέρια τους οι ανακρίτριες Κλάππα και Δημητροπούλου το αποδεικνύουν. Πως λοιπόν τους πήρε έξι μήνες για να το

συνέχεια στη σελ. 12

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΜΠΛΟΓΚΕΡ

Ο διακομματικός νεο-μεσαίωνας καλύπτει ουσιαστικά την καταδίκη

Καθώς η εύθραυστη κρούστα δημοκρατισμού που αγωνίζεται να περιβάλει ακόμα το ελληνικό πολιτικό σύστημα ραγίζει καθημερινά ολοένα και περισσότερο και καθώς ο φαιοκόκκινος νεο-μεσαίωνας δεν φαντάζει πλέον για αυτή τη χώρα ένα τόσο μακρινό ενδεχόμενο, ήρθε και η πρώτη καταδίκη μπλόγκερ με την κατηγορία της "εξύβρισης θρησκευάτος". Αναφερόμαστε εδώ στην καταδίκη από το τριμελές πρωτοδικείο Αθηνών του δημιουργού της σελίδας κοινωνικής δικτύωσης με την επωνυμία "Γέροντας Παστίσιος", του 27χρονου Φίλιππου Λοΐζου, σε 10 μήνες φυλάκιση με αναστολή, το Γενάρη του 2014.

Ο Φ. Λοΐζος συνελήφθη το Σεπτέμβρη του 2012 ύστερα από επερώτηση στη βουλή που έκανε ο βουλευτής της ναζιστικής συμμορίας της "Χρ. Αυγής" (και σήμερα προφυλακισμένος για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης) Χ. Παππάς, που ανέφερε ότι ο διαχειριστής της σελίδας "υβρίζει, ειρωνεύεται και προσπαθεί να ευτελίσει την ιερή μορφή της Ελληνορθοδοξίας, τον Γέροντα Παΐσιο". Πολύ σύντομα οι αρχές προέβησαν σε άρση του απορρήτου των τηλεπικοινωνιών - κάτι παράνομο για πλημμεληματικού χαρακτήρα αδικήματα όπως αυτό της εξύβρισης - και τον συνέλαβαν.

Οι διώκτες φαίνεται να ενοχλήθηκαν από το χιουμοριστικό περιεχόμενο της συγκεκριμένης σελίδας που είναι εμπνευσμένη από την κίνηση του "πασταφarianισμού", μια παρωδία θρησκείας που ξεκίνησε το 2005 από τις ΗΠΑ σαν αντίδραση στην υποβάθμιση της διδασκαλίας της επιστημονικής θεωρίας της εξέλιξης από τα σχολεία της πολιτείας του Κάνσας. Η ποινή που επιβλήθηκε στηρίχθηκε σε μια αναχρονιστική διάταξη του ποινικού κώδικα (άρθρο 199/1951) που η Επιτροπή Αν-

θρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ έχει από το 2011 χαρακτηρίσει ασύμβατη με τα ανθρώπινα δικαιώματα με εξαίρεση την περίπτωση "επίκλησης εθνικού, φυλετικού ή θρησκευτικού μίσους που αποτελεί υποκίνηση διακρίσεων, εχθρότητας ή βίας" (βλ. International Covenant on Civil and Political Rights, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrc/docs/gc34.pdf>).

Όμως η Ελλάδα ολοένα και λιγότερο παριστάνει πως σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα. Γι' αυτό "ανέχεται" την είσοδο μιας χιτλερικής συμμορίας στη βουλή, γι' αυτό η ανώτατη δικαιοσύνη υιοθετεί σα βάσιμο το αντισημιτικό παραλήρημα του ναζί Πλευρή που προσπάθησε να υποκινήσει σε ένα νέο Ολοκαύτωμα. Έτσι το πολιτικό καθεστώς επικαλείται την "ελευθερία έκφρασης" όταν πρόκειται για ναζιστές κατηγορούμενους, ενώ απαγορεύει θεατρικές παραστάσεις (βλ. πρεμιέρα Corpus Christi) και διώκει καλλιτέχνες (ναζιστική μήνυση στον σκηνοθέτη του ντοκιμαντέρ "The Cleaners", Κ. Γεωργίου) που τους ενοχλούν. Μάταια ο Φ. Λοΐζος εξηγούσε στους δικαστές ότι δεν ήταν στις προθέσεις του να χλευάσει τον ορθόδοξο μοναχό Παΐσιο αλλά την εκμετάλλευση του ονόματός του από διάφορους κύκλους - εκκλησιαστικούς, των ΜΜΕ κτλ. - που μετά το θάνατό του άρχισαν να του αποδίδουν "προφητείες" και "θαύματα". Στην εκστρατεία αυτή αποβλάκωσης του πιο καθυστερημένου ιδεολογικά κομματιού του ελληνικού λαού δε θα μπορούσε να λείπει και η χιτλερική φυλλάδα Ελευθερη Ώρα που έφτασε να αναδημοσιεύσει σε πρωτοσέλιδο της (10/8/12) ένα υποτιθέμενο θάμα του Παΐσιου, το οποίο όμως είχε αρχικά αναρτηθεί σε φάρσα στο εν λόγω μπλογκ. "Ήταν από την αρχή φανερό ότι το δικαστήριο δεν ήταν πρόθυμο να πειστεί από τα επιχειρήματά μου", αποκάλυψε το θύμα της διώξης στην Καθημερινή (20/1).

"Οι δικαστές ήταν πολύ επιθετικοί, έδειχναν να μη θέλουν να καταλάβουν το νόημα της σελίδας. Το χαρακτήρισαν εμμονικό, προσβλητικό", και τελικά επέβαλαν ποινή που ήταν βαρύτερη από εκείνη που πρότεινε ο εισαγγελέας. Θα έλεγε κανείς πως οι συγκεκριμένοι κρατικοί αξιωματούχοι δέχονται εντολές από κάποιον Αγιατολάχ ή ότι πήραν το δίπλωμά τους από κάποιο πανεπιστήμιο της Τεχεράνης. Τόσο προκλητική ήταν η απόφαση του δικαστηρίου που ακόμα και εκπρόσωποι ενός αντιδραστικού θεσμού όπως είναι η εκκλησία, και συγκεκριμένα ο μητροπολίτης Άνθιμος, τάχθηκαν εναντίον της!

Όπως παρατήρησε με ανακοίνωσή της η Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, που έκανε εκδήλωση στις 16/10/13 με θέμα "ο Θεός δεν έχει ανάγκη εισαγγελέα", η καταδίκη "αποκτά εμβληματικό εκτόπισμα. Η πρώτη, μετά από δεκαετίες, αναβίωση της διάταξης που ποινικοποιεί την "καθύβριση θρησκευάτος" εγγράφεται στην πρόσφατη σειρά φαινομένων παλινόρθωσης των πιο σκοτεινών σελίδων της ιστορίας των δικαιωμάτων στην Ελλάδα.

"Ενώ τα στελέχη της Χρυσής Αυγής οδεύουν με βαρύτατες κατηγορίες στη φυλακή, οι κινητοποιήσεις και οι συμμαχίες της ήδη πίνουν τόπο καθώς οι ιδεολογικές της επιλογές έχουν διαχυθεί σε θεσμούς που υποτίθεται ότι υπάρχουν για να προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα".

Για να συνεχίσει: "Έχοντας αγωνιστεί σε άυποπτο χρόνο για την ελευθερία του λόγου και της τέχνης καθώς και για τον απεγκλωβισμό του κράτους και του δικαίου από το βραχνά της θεοκρατίας, η Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου διακατέχεται όχι πια από απλή ανησυχία, αλλά δυστυχώς από βεβαιότητα για μια θεσμική και ιδεολογική οπισθο-

δρόμηση που δεν φαίνεται να έχει τέλος.

As αναλογιστούν τις συνέπειες της αδράνειας τους όσοι νόμιζαν πως οι παρωχημένοι νόμοι δεν χρειάζεται να καταργηθούν αφού δήθεν έχουν απενεργοποιηθεί στην πράξη. As αναλογιστούν τις συνέπειες της αφέλειάς τους όσοι εμπιστεύονται στη διακριτική εξουσία της ελληνικής δικαιοσύνης, ως έχει, αποκλειστικές αρμοδιότητες για την ανάταξη της πολιτείας και την προκοπή της κοινωνίας.

"Η σημερινή απόφαση δείχνει ότι η ελευθερία του λόγου, θεμελιώδης πυλώνας της κοινωνικής συμβίωσης σε ένα δημοκρατικό κράτος δικαίου, τελεί υπό αμφισβήτηση όχι μόνο από τους καταστατικούς εχθρούς της δημοκρατίας αλλά από τους πολιτικά εντεταλμένους προστάτες της" (Τα Νέα, 17/1).

Εκτός απ' αυτή την εκδήλωση συμπαράστασης, η Ένωση Άθρων προσφέρθηκε να καλύψει τα δικαστικά έξοδα του μπλόγκερ και προκάλεσε κινητοποίηση στα κοινωνικά δίκτυα. Το πιο ανησυχητικό ωστόσο από όλα τα κακά είναι η απουσία του κοινοβουλευτικού πολιτικού κόσμου, καθώς οι κομματικές ηγεσίες των κομμάτων που αυτοπροσδιορίζονται σαν "δημοκρατικά" και "αριστερά", παρά τις ανακοινώσεις που αναγκάστηκαν να βγάλουν, αποφάσισαν να μην κινητοποιήσουν τους τεράστιους πολιτικούς στρατούς που διαθέτουν για να αντιμετωπίσουν ένα τόσο σημαντικό για τη δημοκρατία ζήτημα όπως αυτό της ελεύθερης δημοκρατικής έκφρασης και της επιβολής του θεοκρατικού σκοταδισμού πάνω στη χώρα. Είναι φανερό ότι πρόκειται για συνειδητή επιλογή, δηλαδή ότι τελικά όλες οι κομματικές ηγεσίες επιδιώκουν την εγκαθίδρυση του φαιοκόκκινου νεο-μεσαίωνα στη χώρα.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΗΣ ΒΑΡΕΙΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΣΑΣ

Η βιομηχανία της χώρας και ιδιαίτερα η χαλυβουργία αρχίζει να σωριάζεται σε ερείπια. Η βαρεία βιομηχανία που είναι η βάση για μια σύγχρονη παραγωγή, για μια ανεξάρτητη χώρα και για ένα λαό με ανεπτυγμένο βιοτικό και πολιτιστικό επίπεδο, έχει μείνει ελάχιστα στην Ελλάδα. Από αυτήν την άποψη η χώρα μας έχει απομακρυνθεί από τις σύγχρονες ευρωπαϊκές χώρες και αρχίζει να μοιάζει περισσότερο με τις πιο καθυστερημένες τριτοκοσμικές χώρες. Αυτά είναι το αποτέλεσμα του μακροχρόνιου παραγωγικού σαμποτάζ που διεξάγεται εδώ και τρεις δεκαετίες από τις φιλορώσικες δυνάμεις μέσα σε όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα. Πριν από μερικά χρόνια η βιομηχανία αντιστοιχούσε στο 25% του ΑΕΠ και τώρα έχει υποχωρήσει κάτω από 10%. Με την κατάρρευση της βιομηχανίας, που τώρα μπροστά στα μάτια μας κορυφώνεται, το ΑΕΠ της χώρας θα συρρικνωθεί ακόμη περισσότερο, και η εξαθλίωση του λαού θα μεγαλώσει. Αυτή είναι η αλήθεια που κρύβει η κυβέρνηση των απατεώνων αλλά και οι ευρωπαίοι πιστωτές που θέλουν να διατηρήσουν αυτήν την κυβέρνηση την εξουσία, νομίζοντας ότι είναι φιλική τους και γι αυτό υιοθετούν τα ψέμματά της.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΥΨΗΛΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η συρρίκνωση όλης της βαριάς βιομηχανίας και ιδιαίτερα της χαλυβουργίας δεν οφείλεται τόσο στην κάθετη πτώση της εσωτερικής ζήτησης στην οικοδομή, όσο στο ότι αυτή η πτώση δεν αντισταθμίστηκε από την αύξηση των εξαγωγών. Αυτό δεν έγινε γιατί το κόστος της παραγωγής παρόλη τη δραστική μείωση των μισθών όχι μόνο δεν έπεσε, αλλά ανέβηκε. Το κόστος της εργασίας μειώθηκε, σύμφωνα με τα στοιχεία, κατά 40% περίπου μέχρι το 2012-ενώ σήμερα είναι ακόμη μεγαλύτερη η μείωση- αλλά αντίθετα το κόστος της ενέργειας αυξήθηκε πάνω από 50%. Αλλά επειδή το κόστος της ενέργειας στην βαρεία βιομηχανία, ειδικά στην χαλυβουργία μπαίνει σε μεγαλύτερο ποσοστό στα κόστη παραγωγής από όσο το κόστος της εργατικής δύναμης, οι εξαγωγές βυθίστηκαν όσο και η εσωτερική κατανάλωση. Ότι δηλαδή έχασαν οι εργάτες στην πραγματικότητα πήγε στο μονοπώλιο του φυσικού αερίου της Gazprom, στην ακριβή ηλεκτρική ενέργεια της κρατικής ΔΕΗ, στην αύξηση των φόρων του πετρελαίου και ακόμα παραπάνω.

Το κόστος του φυσικού αερίου

Η Ελλάδα πληρώνει το ακριβότερο φυσικό αέριο από όλες τις χώρες της ΕΕ. Ενώ το μέσο κόστος για βιομηχανικούς καταναλωτές στη ΕΕ-28 είναι 41Ευρώ/MWh η Ελλάδα πληρώνει 53Ευρώ/MWh. Την εισαγωγή του φυσικού αερίου την έχει κατά αποκλειστικότητα το κράτος μέσω της ΔΕΠΑ της οποίας το κέρδος που είναι σε ποσοστό 15% είναι το υψηλότερο σε σχέση με την υπόλοιπη ΕΕ. Η συμφωνία του κράτους με τη ρωσική Gazprom ήταν μέχρι πρόσφατα κρυφή και μόλις τελευταία με τη κατάρρευση της χαλυβουργίας και μετά την επαναδιαπραγμάτευση της τιμής πώλησης με τη Gazprom από την υπόλοιπη Ευρωπαϊκή Ένωση, η κυβέρνηση ξεκίνησε συνομιλίες για την τιμή, όχι όμως σαν ένα ανεξάρτητο και περήφανο κράτος, αλλά σαν ένας υποταγμένος των νέων τσάρων του Κρεμλίνου. Ο Σαμαράς, αντί δηλαδή να κάνει προσφυγή στη δια-

τήσια, όπως έκαναν άλλοι κρατικοί και ιδιωτικοί φορείς στην ΕΕ, παρακαλούσε τον Πούτιν για μια μείωση της τιμής επικαλούμενος τη φιλία τους! Μετά τις διαπραγματεύσεις το ρωσικό μονοπώλιο έκανε έκπτωση 15% στην τιμή και αυτό οι ρωσόδουλοι της κυβέρνησης το θεώρησαν μεγάλη επιτυχία τους και “δώρο” του φίλου τους Πούτιν. Παρόλα αυτά όμως η τιμή αυτή εξακολουθεί να είναι η ακριβότερη στην Ευρώπη, αλλά και η αναδρομική ισχύς της που αρχίζει από την 1η Ιουλίου είναι η μικρότερη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε αντίθεση με τη Γερμανία που πέτυχε αναδρομική ισχύ από το 2010. Η πρόσφατη ανακοίνωση της κυβέρνησης για το “άνοιγμα” της αγοράς φυσικού αερίου, μετά από πιέσεις της Ευρωπαϊκής επιτροπής ενέργειας για να πέσουν οι τιμές, με περίπου 10 “επιλέγοντες” πελάτες με υψηλές καταναλώσεις αφορά μόνο το υδροποιημένο φυσικό αέριο της Ρεβυθούσας, που εισάγεται από την Αλγερία, που φτάνει μόνο για έναν από τους 10 “τυχερούς” λόγω έλλειψης χώρων αποθήκευσης! Οι υπόλοιπες βιομηχανίες για τα επόμενα 10 χρόνια δεν έχουν τη δυνατότητα επιλογής προμηθευτή και κατά συνέπεια θα έχουν όχι μόνο υψηλό κόστος παραγωγής, αλλά θα είναι και κάτω από την απειλή “του κλεισίματος της στρόφιγγας” παροχής ενέργειας όποτε η Gazprom θεωρήσει ότι πρέπει να το κάνει.

Μια ανεξάρτητη ενεργειακή πολιτική ιδιαίτερα πάνω στην κρίση, θα στηριζόταν καταρχήν στο εθνικό καύσιμο που είναι ο φτηνός λιγνίτης και μετά ο λιθάνθρακας, και ύστερα θα αναζητούσε εναλλακτικούς παρόχους φυσικού αερίου από τρίτες χώρες όπως η Αλγερία και όχι μονοπωλιακή εξάρτηση της ελληνικής βιομηχανίας από το πανάκριβο ρωσικό μονοπώλιο. Είναι χαρακτηριστικό πως η κατασκευή νέων εργοστασίων λιγνίτη ή λιθάνθρακα που θα αντιστάθμιζε το ακριβό φυσικό αέριο και την ενεργειακή εξάρτηση, όπως στο Αλιβέρι, εμποδίζονταν από δήθεν οικολογικά κινήματα που έχουν επικεφαλής τους το ψευτοΚΚΕ και κυρίως το ΣΥΡΙΖΑ.

Το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας

Αυτό είναι για την Ελλάδα 80Ευρώ/

MWh όταν στην υπόλοιπη Ευρώπη και ιδιαίτερα στους ανταγωνιστές της ελληνικής βιομηχανίας είναι κάτω από 40 / MWh!!! Το τρομακτικό αυτό ύψος οφείλεται όχι μόνο στην Γκάζπρον αλλά και στην ΔΕΗ. Αυτό το υψηλό κόστος σαμποτάρει περισσότερο από κάθε τι άλλο τις εξαγωγές χάλυβα που είναι η μόνη διέξοδος για τη σωτηρία της ελληνικής παραγωγής χάλυβα. Την τελευταία δεκαετία η τιμή του ρεύματος αυξήθηκε κατά 50% στην υψηλή τάση (δηλαδή στις ηλεκτροβόρες βιομηχανίες-χαλυβουργίες, νικέλιο, αλουμίνιο, τσιμέντα) και κατά 100% στη μέση τάση που αποτελεί και την πλειοψηφία των ελληνικών βιομηχανιών. Το υψηλό αυτό κόστος δεν οφείλεται μόνο στην υψηλή τιμή του φυσικού αερίου που καίει η ΔΕΗ. Οφείλεται επίσης και στο σαμποτάρισμα της διασύνδεσης των νησιών και της Κρήτης με το ηπειρωτικό σύστημα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, σαμποτάρισμα που γίνεται από τους δήθεν οικολόγους και το ΣΥΡΙΖΑ, και που επιβαρύνει τη ΔΕΗ με 700 εκ ευρώ το χρόνο και το οποίο μετακυλά στους καταναλωτές. Οφείλεται και στην υψηλή εισφορά για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, που τις επιδότησε αρχικά η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου και έριξε το κόστος επιδότησης στις τιμές του ρεύματος. Όταν αυτό το είδος σαμποτάζ απέδωσε η κυβέρνηση σταμάτησε ξαφνικά την επιδότηση και ρήμαξε τα εγκατεστημένα η προς εγκατάσταση φωτοβολταϊκά.

Το κόστος της αγοράς ρύπων

Θα μπορούσε η κυβέρνηση να προχωρήσει σε μέτρα όπως είναι ο μηχανισμός αντιστάθμισης του κόστους αγοράς δικαιομάτων ρύπων με το οποίο επιβαρύνθηκαν από 1/1/2013 οι επιχειρήσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και οι οποίες στη συνέχεια το μετακύλισαν στην κατανάλωση, ανεβάζοντας σημαντικά το κόστος ρεύματος για τις ενεργοβόρες βιομηχανίες. Τον μηχανισμό αυτό υιοθέτησε η Ε.Ε. για τη διάσωση της ανταγωνιστικότητας των ευρωπαϊκών ενεργοβόρων κλάδων μέσω της Οδηγίας 2009/29. Η Οδηγία δίνει εθελοντικά τη δυνατότητα στα κράτη-μέλη να καταρτίσουν μηχανισμό αντιστάθμισης. Η μέγιστη ενίσχυση ως ποσοστού του επιλέξιμου κόστους μπορεί να φτάσει έως το 85% κατά τα έτη 2013 έως 2015, το 80% κατά τα έτη 2016 έως 2018 και το 75% το 2019 και το 2020. Η κυβέρνηση αντί να ενισχύσει τις βιομηχανίες της που έχουν ρύπους, όπως σε όλη την ΕΕ τις αφήνει να κλείσουν. Σύμφωνα με εκτιμήσεις η λεγόμενη “διαρροή άνθρακα” οδηγεί στην μετεγκατάσταση πολλών βιομηχανιών σε γειτονικές χώρες που δεν έχουν δεσμεύσεις με τις εκπομπές ρύπων, με αποτέλεσμα να χάνονται θέσεις εργασίας, να υποκαθίσταται η εγχώρια παραγωγή με εισαγωγές, να μειώνονται οι εξαγωγές, να αυξάνεται το έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών και να ελαττώνεται το ΑΕΠ. Αυτή η αρνητική επίδραση εκτιμάται ότι

αντιστοιχεί σε 5500 λιγότερες θέσεις εργασίας. Μια αύξηση της τιμής των δικαιομάτων οδηγεί σε σημαντική αύξηση της αρνητικής επίδρασης. Με τιμή στα 15ευρώ/tCO₂, η αρνητική επίδραση στο ΑΕΠ εκτιμάται ότι υπερβαίνει το 1,1 δις. ευρώ (0,5% του ΑΕΠ), ενώ οι απώλειες θέσεων εργασίας εκτιμάται ότι υπερβαίνουν τις 16.300. Αν η τιμή των δικαιομάτων αυξηθεί στα 30 ευρώ/tCO₂, η επίπτωση στο ΑΕΠ αυξάνεται σε περισσότερο από 2,2 δις. ευρώ (1,1% του ΑΕΠ), ενώ σε όρους απασχόλησης περισσότερες από 32.700 θέσεις εργασίας χάνονται ως αποτέλεσμα της διαρροής άνθρακα. Είναι έγκλημα όχι μόνο από την κυβέρνηση αλλά και από όλα τα κόμματα να μην βάζουν αυτό το τόσο απλό να λυθεί ζήτημα. Είναι και αυτός ένας δείκτης της ξενοδοχείας τους.

Το κόστος των επιπλέον ειδικών φόρων

Αυτοί αφορούν συνολικά 16,7Ευρώ/MWh πάνω στην τιμή του φυσικού αερίου (!), ενώ οι αντίστοιχοι στην ΕΕ είναι 3Ευρώ/MWh. Είναι φόροι που το κράτος με τη σύμφωνη γνώμη όλων των κομμάτων έβαλε στη βιομηχανία πάνω στην κρίση. Αντίθετα από άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Ιρλανδία, που παίρνουν μέτρα ενίσχυσης της βιομηχανίας τους, στην χώρα μας παίρνονται εγκληματικά μέτρα προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Βλέπουμε λοιπόν ότι το τεράστιο κόστος της ενέργειας στη χώρα μας οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στις πολιτικές επιλογές κυβέρνησης και αντιπολίτευσης. Μάλιστα οι μέχρι σήμερα κυβερνήσεις δεσμεύτηκαν πριν χρόνια σκόπιμα στην ΕΕ, με πρόσχημα την πράσινη ανάπτυξη, ότι δεν θα κατασκεύαζαν μέχρι το 2010 κανένα εργοστάσιο λιγνίτη, και πλειοδότησαν ότι στην Ελλάδα οι πανάκριβες ανανεώσιμες πηγές (ΑΠΕ) θα έχουν πάνω από το 20% της κατανάλωσης, δηλαδή του ποσοστού που θα έχουν οι ΑΠΕ στην υπόλοιπη ΕΕ, μέχρι το 2020, και έτσι ακύρωσαν κάθε νέο λιγνιτικό και λιθάνθρακικό εργοστάσιο του προγράμματος 2009-2014 της ΔΕΗ! Όλοι αυτοί έκριναν ακατάλληλο το εθνικό φτηνό καύσιμο, τον λιγνίτη, από το 1987 που παρέδιδαν την τροφοδοσία της χώρας στη Ρωσία, ως ρυπογόνο τάχα και σκόπιμα δεν επένδυναν σε τεχνολογίες απορρύπανσης. Μιλούσαν για αντικατάσταση του λιγνίτη όταν η αντικατάσταση αυτή θα επιβάρυνε με 4,3 δις ευρώ ετησίως το ισοζύγιο πληρωμών της χώρας και αυτό με μια ΔΕΗ με τζίρο κοντά στο ποσό αυτό! Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι ο Φωτόπουλος, ο πρώην πρόεδρος της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ και αγαπημένο παιδί του ΣΥΡΙΖΑ, ήταν ο μόνος που αντέδρασε και μάλιστα με απειλές για μηνύσεις, στη γενική συνέλευση των μετόχων της ΔΕΗ η οποία πρόσφατα και κάτω από το βάρος του οριστικού κλει-

συνέχεια στη σελ. 12

Ο “ΗΓΕΤΗΣ”, ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΗ ΤΟΥΣ

Δεν υπάρχει πιο γλαφυρή απόδειξη της αποσύνθεσης της ελληνικής πολιτικής ζωής από την απήχηση, που έστω και σε πρώτη φάση έστω και με σπρώξιμο από τα ΜΜΕ φαίνεται πως έχει το “ποτάμι” του Θεοδωράκη. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη της μαζικής απελπισίας που έχει καταλάβει τη μικροαστική τάξη και μάλιστα ένα κατά τεκμήριο προοδευτικό, δημοκρατικό κομμάτι της από το ότι αυτό αναζητάει μια διέξοδο ακολουθώντας όχι πια ένα κόμμα, αλλά έναν άνθρωπο που με απίστευτη έπαρση δηλώνει ηγέτης*.

Αυτόν τον ηγέτη κανένα συλλογικό σώμα δεν τον έχει εκλέξει, ούτε τον έχει ορίσει με οποιοδήποτε τρόπο σ’ αυτή τη θέση. Αυτός ο ηγέτης δεν έχει δοκιμαστεί ούτε στιγμή προηγούμενα σαν τέτοιος, δεν έχει απολογηθεί σε κανέναν και ποτέ για την πολιτική του δράση αφού σε αυτήν ξαφνικά εμφανίστηκε και μάλιστα απότομα στη θέση του ηγέτη. Μερικοί από τους οπαδούς του που έχουν ακόμα κάποιες δημοκρατικές ενοχές για την επιλογή τους παρηγορούνται γιατί μαζί με το δικό του όνομα ο Ηγέτης έριξε και μερικά ακόμα ονόματα στον αμφορέα του “ποταμιού” του, όπως του Δήμου και του Τέλλου, και καμιά εικοσάδα άγνωστων άλλων που φαίνονται σαν να αποτελούν κάποιο άτυπο συλλογικό σώμα που, αν και επίσημα δεν έχει εκλέξει, τουλάχιστον συναποφασίζει με τον ηγέτη. Όμως ο ηγέτης δηλώνει ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι κάποιοι με τους οποίους απλά “συνομιλεί”, δηλαδή το πολύ τους συμβουλευεται. Ο ηγέτης είναι φανερό ότι ακούει, αλλά δεν απολογείται σε καμιά συλλογικότητα, τουλάχιστον από την αρχή. Μάλιστα δεν δεσμεύεται από την αρχή από κανένα πρόγραμμα. Πρόγραμμα και θέσεις, θα έρχονται στο δρόμο, όσο το ποτάμι κυλά στην πεδιάδα.

Σε άλλες εποχές ένας τέτοιος τύπος θα αντιμετωπιζόταν με μεγάλη ειρωνεία. Τώρα είναι αρκετά σεβαστός και πολλοί τον αγαπάνε όχι παρά τα παραπάνω ελαττώματά του αλλά εξαιτίας τους. Η αθλιότητα της εποχής έγκειται στο ότι το Ποτάμι έχει απήχηση κυρίως γιατί δεν είναι ένα συνηθισμένο κόμμα με συνέδρια, με αντιπροσωπευτικά όργανα, με εκλεγμένους μηχανισμούς, με μόνιμα εκλεγμένα στελέχη κλπ δηλαδή με όρους στοιχειωδώς δημοκρατικούς. Τέρμα όλα αυτά τα κόμματα που φτιάχνει ο παλιός πολιτικός κόσμος. Ο αρχηγός του ποταμιού είναι λοιπόν ο πρώτος ηγέτης που μαζί με όλο το φασιστικό βόρβορο της χώρας, μαζί με όλους τους αγανακτισμένους που μούτζωναν τη Βουλή το 2011, μαζί με όλο το πολιτικό σύστημα δεξιό και “αριστερό” που ξέρεε καλά μόνο μία πολιτική, αυτή της εκκαθάρισης των πολιτικών αντιπάλων του μέσω της ηθικής τους απαξίωσης και από εκεί της ηθικής απαξίωσης των κομμάτων τους, διατυμπανίζει το “κάτω οι πολιτικοί και τα κόμματά τους”. Αντί δηλαδή κάποιοι τίμιοι άνθρωποι, κάποιοι αριστοί δημοκράτες, να επιδιώξουν να ιδρύσουν ένα κόμμα που θα έχει αυτή τη φορά κάποια ισχυρά στοιχεία δημοκρατικού ελέγχου και διαφάνειας, έρχεται ο Ηγέτης και οι συνεργάτες του και καταργούν την ιδέα του οργανωμένου κόμματος όπως ακριβώς θα ήθελαν οι φασίστες.

Βέβαια ο Ηγέτης μας δεν θα δεχτεί ποτέ τέτοιους συσχετισμούς για τον εαυτό του. Γιατί ξέρεει ότι αυτά είναι φασιστικά πράγματα για το μέσο κοινό του, και για αυτό άλλωστε ο ίδιος δηλώνει ότι είναι αριστερός, και μάλιστα ένα παιδί του λα-

ού, ένας εργαζόμενος και όχι ένα προϊόν του κομματικού σωλήνα. Ένας τέτοιος ηγέτης οφείλει κάθε στιγμή να διακηρύσσει, και αυτό κάνει, ότι αντί να έχει ένα κόμμα-μηχανισμό πίσω του έχει τον ίδιο το λαό, του οποίου ακούει απευθείας την εμπειρία, τους πόθους και τα αιτήματα, όπως ακούει και τους συνεργάτες του. Αυτά που ακούει από το λαό ο ηγέτης μας τα κάνει πρόγραμμα και πράξη χωρίς να μεσολαβεί ένα κόμμα των επιτήδειων. Δηλαδή ο λαός είναι το αληθινό ποτάμι, ενώ ο Ηγέτης είναι απλά ο δίαυλος του λαού, η κοίτη του ποταμού, ο δρόμος του λαού προς τη δικιά του ουσιαστικά εξουσία. Γι αυτό ο Ηγέτης σε κάθε περιοδεία του πρώτα απ όλα ακούει το λαό.

Το να είναι δίαυλος του λαού είναι μια δουλειά που την ξέρει καλά ο Ηγέτης από τότε που ήταν απλά ένας περιπλανητής με το σακίδιο στην πλάτη. Από τότε ήξερε να κρύβει το συνεργείο με τους πραγματικούς απλούς εργαζόμενους μπούμαν και οπερατέρ του πιο πλούσιου καθεστωτικού καναλιού της χώρας, όταν αυτός έδινε το λόγο στους απλούς ανθρώπους του λαού. Είναι άλλωστε αυτό το γεμάτο ψύχραιμη κατανόηση ύφος του εξομολογητή που είχε κάνει τον Θεοδωράκη συμπαθή στον πολύ κόσμο που δεν ήξερε αρκετή πολιτική για να καταλαβαίνει ότι και η επιλογή του συγκεκριμένου εξομολογούμενου και η κάθε μονταρισμένη εξομολόγηση έβγαζε τελικά μια πολιτική γραμμή αρχικά ΣΥΡΙΖΑ και μετά ΔΗΜΑΡ και εν μέρει εκσυγχρονιστικού ΠΑΣΟΚ, δηλαδή τη βαθειά καθεστωτική γραμμή σε όλα τα ζητήματα.

Ο Ηγέτης και οι εθελοντές του

Η πιο δύσκολη δουλειά του αριστερού Ηγέτη είναι να πείσει τους γενικά προοδευτικούς ψηφοφόρους του ότι το ποτάμι του και η πολιτική λασπουριά που αυτό κατεβάζει είναι ο ίδιος ο λαός εν δράσει, δηλαδή ότι το ποτάμι είναι λαϊκό όχι μόνο σαν ιδέες αλλά και σαν πράξη. Η απάντηση του Ηγέτη μας στο αίτημα των αριστερών μαζών να δρουν και αυτές και όχι μόνο εκείνος είναι ο εθελοντισμός. Οι εθελοντές υποτίθεται ότι καταργούν το παλιό κόμμα των επαγγελματικών στελεχών, των ρουσφετολόγων πελατών γενικά το γνωστό κομματικό επαγγελματικό μηχανισμό των προνομιάτων, των ανήθικων. Οι εθελοντές είναι υποτίθεται ανιδιοτελείς ως μη μόνιμοι, ως μη επαγγελματίες και σε μεγάλο βαθμό ως ανώνυμοι. Οι εθελοντές περιφρονούν και το χρήμα και τη δόξα, αν και ο Ηγέτης δεν φαίνεται να περιφρονεί τουλάχιστον το δεύτερο.

Ο ηγέτης έκανε ήδη μια επίδειξη εθελοντισμού με το να κάνει μια περιοδεία στην Κρήτη σε όλους τους νομούς που κράτησε 5 μέρες με 5 εθελοντές και ένα βανάκι και η οποία σύμφωνα με την Καθημερινή στοίχισε 5000 Ευρώ οπότε πε-

ρίσσειαν και 200 Ευρώ ρέστα. Το ίδιο ανακοίνωσε ότι θα κάνει το ποτάμι και στην Ήπειρο. Υπολογίζουμε ότι με 50000 Ευρώ και λίγες δεκάδες εθελοντές μπορεί το Ποτάμι να γυρίσει όλη την Ελλάδα και στο τέλος από Κηφισός να γίνει Νείλος και να ανεβεί στη εξουσία. Φαίνεται τέλειαν αν πετύχει. Φαίνεται, σαν αληθινή επανάσταση από τα κάτω.

Τι απάτη! Αν αυτά τα ΜΜΕ ήθελαν μπορούσαν να πνίξουν την περιοδεία και πριν από αυτήν να κρύψουν την ίδρυση του κόμματος και τη μαζική παν-ΜΜΕ συνέντευξη τύπου του Θεοδωράκη. Και τότε ελάχιστοι θα σχολιάζανε τις θέσεις του κόμματος ακόμα και την ύπαρξη του. Και αν μάλιστα τις ειρωνεύονταν με δυο δηλητηριώδη λογάκια τα περισσότερα ΜΜΕ τότε δεν θα έμπαινε κανένα ποτάμι σε κανένα γκάλοπ, και σε κάθε περίπτωση κανένα 10% δεν θα έβγαине προς τα έξω. Μόνο για να πληρώσει κάποιο μικρό κόμμα για να διαφημίσει με αφίσες την εξόρμηση του στις πόλεις και τα χωριά της Κρήτης, ή ακόμα περισσότερο για να τη διαφημίσει στην τηλεόραση σε ώρα μεγάλης ακροαματικότητας, ο ηγέτης και οι εθελοντές του θα έπρεπε να έχουν δώσει εκατοντάδες χιλιάδες Ευρώ. Αλλά οποιαδήποτε ποσά δεν θα φτάνανε για να πάρει περίοπτη θέση σε όλα τα δελτία ειδήσεων, και η περιοδεία και προηγούμενα η πρωθυπουργικού όγκου συνέντευξη τύπου. Ούτε θα μπορούσε να έχει τον ύμνο από την έγκριτη Καθημερινή. Αυτή έγραψε ένα μικρό ύμνο για την περιοδεία όπου ανέφερε το “λαϊκό” ηγέτη με τα μικρά του όνομα Σταύρο όπως και τους εθελοντές του μόνο που όλοι ήξεραν το επίθετο του Σταύρου και κανείς το δικό τους.

Στην ουσία ο τέτοιος εθελοντισμός, ιδιαίτερα ο προεκλογικός, είναι η απάντηση της μεγαλοαστικής τάξης στην καταστροφή των πραγματικών δημοκρατικών ή και λαϊκών κομμάτων που η ίδια τα σάπισε και τα διέλυσε μπαίνοντας μέσα τους. Αυτόν τον εθελοντισμό στο καθαρά κοινωνικό επίπεδο, σε εκείνο της “φιλοanthropίας”, επειδή οι μαζικοί φορείς λαϊκής αλληλεγγύης έχουν διαλυθεί τον κινούν σήμερα στη χώρα μας αντιδραστικοί θεσμοί ιδιαίτερα η φασιστική εκκλησία, ή τα πιο αντιδραστικά κανάλια, ή το κεφάλαιο των Σουπερμάρκετ που στην Ελλάδα σήμερα παίζει σε μεγάλο βαθμό απομυζητικό, αντιβιομηχανικό ρόλο. Στο καθαρά πολιτικό επίπεδο ο εθελοντισμός σήμερα σημαίνει η αστική τάξη ή μια φράξια της να ορίζει για τους εθελοντές έναν υποψήφιο ηγέτη καθώς και την πολιτική γραμμή και τους τακτικούς στόχους του αγώνα τους και τα περισσότερα έξοδα, και οι εθελοντές να βάζουν την καθημερινή δουλειά πειθούς ή αλλιώς να κάνουν το μαζικό πολιτικό κίνημα χωρίς να αποφασίζουν, ούτε για τους στόχους, ούτε για την πολιτική γραμμή και τις θέσεις του κινήματος. Αυτόν τον εθελοντισμό τον έχει τελειοποιήσει στο πολιτικό επίπεδο η αμερικάνικη μεγαλοαστική τάξη που βγάζει στο δρόμο προεκλογικά τους εθελοντές ενώ από πίσω μοιραία κινείται ένας πελώριος μηχανισμός μόνιμων στελεχών και οι βαθύπλοτοι σπόνσορες. Όμως εκεί τουλάχιστον συνεχίζουν να υπάρχουν τα μισοδημοκρατικά κλασικά κόμματα και

ο όποιος ηγέτης εκλέγεται τελικά μετά από έναν παρατεταμένο πολιτικό εμφύλιο μέσα και σε αυτά και ανάμεσα σε αυτά στη διάρκεια του οποίου οι υποψήφιοι ηγέτες αλληλοσπαράσσονται. Όμως ο Θεοδωράκης δεν έχει βγει από καμιά τέτοια σύγκρουση. Στην ουσία έχει διοριστεί από την πιο κυρίαρχη στη χώρα μας φράξια της αστικής τάξης και μάλιστα του ιμπεριαλισμού, όχι για να ανταγωνιστεί τους άλλους ηγέτες και τα άλλα κόμματα, αλλά για να τους συμπληρώσει, δηλαδή για να συμπληρώσει το ελληνικό πολιτικό σκηνικό με έναν ακόμα απαραίτητο ρόλο. Αυτό γίνεται κυρίως για εξωτερική ευρωπαϊκή κατανάλωση αλλά και για να μη βγει τίποτα πραγματικά προοδευτικό από την αποσύνθεση του παλιού πολιτικού κόσμου στη βασανισμένη χώρα μας.

Το ποια είναι η φράξια της αστικής τάξης ή μάλλον του ιμπεριαλισμού που έχει ορίσει τον Θεοδωράκη για αρχηγό μπορεί κανείς να το ανακαλύψει και από την αρχηγική-αντικομματική ιδεολογία του και τις πολιτικές αν και επίτηδες θολές θέσεις που βγάζει με το σταγονόμετρο.

Σαμποταριστική, αντιβιομηχανική πλατφόρμα σε όλη τη γραμμή

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τις πιο βασικές πολιτικές θέσεις του ποταμιού – αυτές για την οικονομία και για την εξωτερική πολιτική, θα δει ότι είναι στην ουσία, αν και καλυμμένα, οι πιο αντιδραστικές όλου του φαιο-“κόκκινου” καθεστώτος. Πρόκειται στην ουσία για τις αντιβιομηχανικές, αντιπαραγωγικές και τελικά φιλορώσικες θέσεις της ΔΗΜΑΡ και του ΣΥΡΙΖΑ πασπαλισμένες για ξεκάθαρο με τον κούφιο αντικρατισμό δήθεν εκσυγχρονισμό των καθεστωτικών φιλελεύθερων, που όψιμα εκφράζονται από τη ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Το παραδέχεται άλλωστε και ο ίδιος και μάλιστα με καμάρι ότι έχει “κλέψει” ιδέες και από την αριστερά και από τους φιλελεύθερους. Έτσι φαίνεται ότι είναι ανοιχτόμυαλος, και μη δογματικός, αλλά στην ουσία αυτό είναι ένα δωράκι και για τη μικροαστική μάζα που έχει κουραστεί από τις κούφιας και πολωτικές αντιπαραθέσεις των δήθεν “άκρων” και θέλει στο βάθος την “ενότητα τους και τελικά την ενότητα όλων των άξιών για το καλό του τόπου”. Αυτή είναι μια νέα και υπερδεξιού τύπου μορφή ένωσης και ισοπέδωσης όλων των ιδεών και των ιδεολογιών.

Ο ηγέτης λέει για παράδειγμα ότι η κρίση οφείλεται κύρια στα διεφθαρμένα κυβερνητικά κόμματα, βασικά το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, όπως το λένε και οι φαιο“κόκκινοι”. Όμως λέει ότι οφείλεται και στις πελατειακές σχέσεις και στο γραφειοκρατικό παρασιτισμό του κράτους, όπως λένε οι φιλελεύθεροι. Αλλά και οι δύο αυτές είναι δευτερεύουσες αιτίες της κρίσης και τις μηρυκάζει το βαθύ καθεστώς και στο εξωτερικό και κυρίως στο εξωτερικό. Το βασικό είναι ότι ως τώρα πουθενά δεν λέει ούτε καν υπονοεί ο Ηγέτης ότι η κρίση οφείλεται κύρια στη βιομηχανική αποεπένδυση και γενικότερα στην καταστροφή της σύγχρονης μεγάλης κλίμακας παραγωγής. Η λέξη βιομηχανία δεν υπάρχει καν στο λεξιλόγιο του. Αντίθετα αυτός προτείνει για τη σωτηρία της χώ-

ρας ένα τρίπτυχο οικονομικής ανάπτυξης με τρεις λέξεις: Χώμα, Ήλιος, Θάλασσα. Από τον 17ο αιώνα ο πιο βασικός όρος της παραγωγής είναι το κεφάλαιο, υλικοτεχνικό και γνωστικό ανθρώπινο και όχι οι τοπικοί φυσικοί πόροι. Αυτή η προϊστορική αναφορά στους τοπικούς και φυσικούς όρους της υλικής παραγωγής υπονοεί το ακριβώς αντίθετο της βιομηχανικής και γενικά της μεγάλης κλίμακας παραγωγικής ανάπτυξης. Μιλώντας για Χώμα και Θάλασσα το Ποτάμι ξεκαθαρίζει ότι μιλάει για τη γεωργία και την αλιεία, και μάλιστα όχι για τη μεγάλη κλίμακας σύγχρονη γεωργία, ή τη σύγχρονη επιστημονική αγροτική υποδομή, πχ τα μεγάλα αρδευτικά έργα, τους αυτοματισμούς, τη μεγάλη μηχανική χερσαία και υδάτινη καλλιέργεια. Ακριβώς το αντίθετο. Όπως κάνουν οι φασίστες και οι ψευτοαριστεροί σοσιαλφασίστες η πρόταση του Ποταμιού είναι μικρή παραγωγή με τοπικά και ποιοτικά βιολογικά χαρακτηριστικά. Στο κείμενο του για τις ευρωεκλογές, όπου αναφέρεται στις 5 προγραμματικές προτεραιότητες του, το Ποτάμι μιλάει πάλι αποκλειστικά για **αγροτικά προϊόντα** και συγκεκριμένα αναφέρει:

*“Είναι ανάγκη να δημιουργήσουμε Προϊόντα Ονομασίας Προέλευσης (ΠΟΠ) και Προϊόντα Γεωγραφικής Ένδειξης (ΠΓΕ) σε όλες τις περιοχές της χώρας. Παράλληλα όμως πρέπει και να ενισχύσουμε τα Εγγυημένα Παραδοσιακά Ιδιότυπα Προϊόντα (ΕΙΠΠ) που προβλέπονται από την ΕΕ, στα οποία κατοχυρώνουμε τη συνταγή. Κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει με το ελληνικό γιαούρτι αλλά και **το παστέλι, τον χαλβά Φαρσάλων, την μπουγάτσα και πολλά άλλα** (οι υπογραμμίσεις δικές μας). Επιπλέον, οι χαρακτηρισμοί Ορεινά και Νησιωτικά που μπορούμε να έχουμε για μια σειρά προϊόντων, προϋποθέτουν εφαρμοστικούς νόμους που δεν έχουν θεσπιστεί ακόμα, στερώντας από δεκάδες περιοχές της χώρας τη δυνατότητα να δημιουργήσουν το δικό τους brand”.*

Η χώρα μας καταρρέει παραγωγικά και μια πρωτοφανής ιστορική οπισθοδρόμηση και εξαθλίωση έρχεται και ο Ηγέτης προτείνει σαν αντιστάθμισμα μπουγάτσες ποιότητας.

Είναι χαρακτηριστικό επίσης ότι στο κεφάλαιο Θάλασσα το Π. δεν περιλαμβάνει τη γιγαντιαία ποντοπόρα ναυτιλία ούτε τη ρημαγμένη ναυπηγική και επισκευαστική βιομηχανία, ενώ απαιτεί το χτύπημα της μόνης βιομηχανικού επιπέδου ιχθυοπαραγωγής, των ιχθυοκαλλιεργειών για τις οποίες ζητεί περισσότερους περιβαλλοντικούς περιορισμούς. Όσο για την καθαυτό αλιεία, το πρόγραμμα για τις ευρωεκλογές γράφει:

“Πρέπει να περιορίσουμε την αλιευτική βιομηχανία των μεγαθηρίων που καταστρέφουν τις θάλασσες και να ενισχύσουμε την παράκτια αλιεία με σκάφη μικρότερα των 12 μέτρων, σε συνδυασμό με τον αλιευτικό τουρισμό”. Η υπεραλίευση είναι πολύ κακό πράγμα, όπως και η υπερεπιπλέον γεωργία αλλά η απάντηση δεν είναι η μικρή κλίμακα της παραγωγής, αλλά η επιστημονική φροντίδα και η ανασταυση της θαλάσσιας πανίδας και χλωρίδας.

Ο Ήλιος, το τρίτο συγκριτικό πλεονέκτημα, είναι ο τουρισμός, αλλά πουθενά το πρόγραμμα του Π. δεν μιλάει για το πιο βασικό που είναι η απελευθέρωση της τουριστικής γης για τις μπλοκαρισμένες μεγάλης κλίμακας τουριστικές επενδύσεις δηλαδή για τα νέα τουριστικά χωροταξι-

κά κλπ. Δηλαδή και εδώ ο Ποταμός είναι δια της αποσιώπησης αντικειμενικά με τους σαμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ. Μόνο ένα πράγμα νοιάζει τον ηγέτη σχετικά με τον τουρισμό “*να στηρίξουμε τις ελληνικές τουριστικές επιχειρήσεις στο ευρωκοινοβούλιο αξιωνώντας την απογραφειοκρατικοποίηση της Visa Schengen για τουριστικούς λόγους που αποτελεί σοβαρό ανασταλτικό παράγοντα για την επίσκεψη στην Ελλάδα πολιτών από τρίτες χώρες”.*

Τι σημαίνει αυτό πρακτικά; Σημαίνει κατάργηση βίζας για να δυναμώσει ο ραγδαία αυξανόμενος τουρισμός από τη Ρωσία, δηλαδή να εξαρτηθεί και τουριστικά η Ελλάδα από αυτήν την εκβιαστική υπερδύναμη, όταν είναι ήδη εξαρτημένη ενεργειακά.

Το Ουκρανικό είναι η λυδία λίθος απέναντι στη Ρωσία. Η οικονομική διάσπαση της ΕΖ στο κέντρο της πλατφόρμας του “Ποταμιού”

Ο Θεοδωράκης είναι το άκρον άωτο της πολιτικής θολούρας. Ποτέ δεν λέει κάτι με το όνομά του αλλά προτιμάει να το λέει περιφραστικά ή, κυρίως, δια της αποσιώπησης. Το πόσο έντονα είναι με τη Ρωσία του Πούτιν το ανακαλύπτει κανείς μέσα από μια φρασούλα των θέσεων για τις ευρωεκλογές, που είναι η μόνη προγραμματική αναφορά του ποταμιού για το μεγαλύτερο γεωπολιτικό γεγονός μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, την εισβολή και το διαμελισμό της Ουκρανίας από τη φασιστική υπερδύναμη. Γράφεται εκεί: “*Το διεθνές περιβάλλον παραμένει ρευστό και αβέβαιο, νέοι παίκτες αναδύονται και παλιό γνώριμο αλλάζουν την τακτική τους. Πολλές φορές, όπως στην περίπτωση της ουκρανικής κρίσης, η ΕΕ εμφανίζεται αμήχανη και διστακτική, προχωρώντας σε καθυστερημένες και φτωχά μελετημένες κινήσεις ή παραμένοντας θεατής των εξελίξεων”.* Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι ο Ηγέτης κατηγορεί την ΕΕ για αμηχανία, δισταγμό, φτωχά μελετημένες κινήσεις κλπ, αλλά δεν βρίσκει να πει ούτε μια λέξη για να κατηγορήσει τη Ρωσία, (τον παλιό γνώριμο που άλλαξε απλά την τακτική του), **για το βασικό που είναι η φασιστική εισβολή του στην σχεδόν άοπλη Ουκρανία.**

Αλλά ποιον να κατηγορήσει το Ποτάμι; Όλο το κείμενο του για τα ευρωπαϊκά ζητήματα και κυρίως για τις σχέσεις ΕΕ - Ελλάδας και Βορρά της ΕΕ- Νότου της ΕΕ, όλες ανεξαιρέτα είναι οι συνασπισμένες, ύπουλα φιλο-ρώσικες θέσεις, που συνοψίζονται σε έναν εκβιασμό: Ο πλούσιος Βορράς να πληρώνει το Νότο και πάνω απ' όλα την Ελλάδα μέσω ενοποίησης του χρέους (ευρωμόλογο), μέσω συνεγγύησης των τραπεζικών καταθέσεων, μέσω ενίσχυσης της ΕΚΤ, μέσω μεγαλύτερης δανειοδότησης για την ανακεφαλαιοποίηση των Τραπεζών του Νότου, μέσω ενίσχυσης της δανειοδότησης από την Ευρ. Τράπεζα Επενδύσεων, μέσω ενίσχυσης της κοινής κοινωνικής πολιτικής, (δηλαδή επιδόματα ανεργίας και ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για τις φτωχές χώρες), μέσω ενίσχυσης των διαρθρωτικών ταμείων. Αν δεν γίνουν αυτά ο Νότος θα χρεωκοπήσει και όχι μόνο θα πάρει στο λαιμό του το Βορρά, αλλά και η ΕΕ θα διασπαστεί. Η αλήθεια είναι αντίθετα ότι όσο η ΕΖ υποκύπτει σε αυτόν το εκβιασμό τόσο πιο πολύ διασπείται.

Απλά ο Ηγέτης του Ποταμιού είναι πιο προσεχτικός από τους άλλους αντιευρωπαϊούς της χώρας και της ΕΕ και χτυπάει την ΕΕ, βασικά τη Γερμανία, πιο γαλήνικα, πιο ΔΗΜΑΡίτικα. Για παράδειγμα δεν ζητάει χάρισμα όλου του χρέους τώρα και με το άγριο, αλλά αύριο και με το γλυκό, αφού πρώτα αποδείξουμε ότι είμαστε μια αξιοπρεπής και πιο παραγωγική χώρα. Ο Ηγέτης είναι ένας μοντέρνος, ένας ρεαλιστής ζήτοχλας που ξέρει ότι είναι καλύτερο να ζητάει 20 λεπτά κάθε τόσο παρά 20 Ευρώ μονομιάς. Για παράδειγμα θέλει τις γερμανικές αποζημιώσεις αλλά όχι τα τρελά λεφτά που μονοκοπανιάς ζητάνε οι άλλοι. Αυτό το τακτ δεν εμποδίζει τον Ηγέτη-ζήτοχλα να στηρίζει την ανάπτυξη της ελληνικής περιφέρειας στα ευρωπαϊκά λεφτά, δηλαδή στο ΕΣΠΑ. Όπως Γράφει το πρόγραμμα:

“Την εξαετία 2014-2020 θα πρέπει να αξιοποιήσουμε τους πόρους του νέου ΕΣΠΑ όχι μόνο προσθέτοντας ευκαιρικά νέες θέσεις εργασίας αλλά δημιουργώντας προστιθέμενη αξία σε ό,τι παράγει η χώρα. Σημαντικό ρόλο θα διαδραματίσουν οι περιφέρειες της χώρας καθώς θα διαχειρίζονται τα περισσότερα κονδύλια. Θα πρέπει να αποφύγουμε τις “λύσεις της τελευταίας στιγμής” και θα πρέπει να εκπονήσουμε μια εθνικά μελετημένη περιφερειακή στρατηγική. Οι πόροι, περίπου 15 δις, θα πρέπει να μετασχηματίσουν τις τοπικές οικονομίες εστιάζοντας σε μια ανάπτυξη βασισμένη στη γνώση, στη καινοτομία και στα δυνατά σημεία της κάθε περιοχής. Παράλληλα θα πρέπει να εξασφαλίσουμε διαφάνεια και δημοκρατικό έλεγχο έτσι ώστε να εμπλακούν οι υγιείς δημιουργικές δυνάμεις κάθε τόπου και όχι οι παρασιτικοί μηχανισμοί. Η χώρα σήμερα βρίσκεται ήδη έναν χρόνο πίσω, γιατί οι γραφειοκρατικές δομές των υπουργείων κινούνται με απελπιστικά αργούς ρυθμούς”.

Ενώ αλλού απαιτεί λεφτά από την ΕΕ για τους κρατικο-ολιγάρχες εργολάβους, που είναι φυσικό να αγαπάνε το παλληκάρι με το σακίδιο: “*Δημόσιες επενδύσεις, με τη σύμπραξη και συμμετοχή ιδιωτικών κεφαλαίων και management σε δίκτυα, μεταφορές, έρευνα και τεχνολογία. Για όσες χώρες αδυνατούν να χρηματοδοτήσουν τέτοια έργα, η ΕΕ θα πρέπει να σταθεί αρωγός, παρέχοντας όχι δάνεια αλλά απευθείας χρηματοδότηση, λόγω χάρι μέσω της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων”.*

Πιθανολογούνται από τώρα γερές αρπαχτές γιατί κανείς δεν πρέπει να έχει εμπιστοσύνη σε κανέναν ουρανοκατέβητο ηγέτη ότι θα εμπλέξει αυτός ή οι εθελοντές του ή ακόμα χειρότερα οι μηχανισμοί που τον ανέβασαν ξαφνικά, “*τις υγιείς δημιουργικές δυνάμεις κάθε τόπου*” και όχι τα χειρότερα λαμόγια. Ξέρουμε ότι όπως πάντα και παντού και πιο πολύ στη χώρα μας όταν δίνεται δωρεάν χρήμα και δεν υπάρχει μια επαναστατική και δημοκρατική εξουσία, περασμένη δια πυρός και σιδήρου με ένα λαό ανήσυχο και ξεσηκωμένο από πάνω της να την επιτηρεί, αυτό το χρήμα το τρώει το κατακάθι της κοινωνίας και πρώτοι-πρώτοι οι κρατικο-ολιγάρχες και οι όλο και πιο διεφθαρμένοι κρατικοί-κομματικοί γραφειοκράτες.

Το Ποτάμι έχει χωρίς αμφιβολία ένα πολύ βρώμικο μέλλον ακόμα και αν δεν έχει προς το παρόν το χειρότερο παρόν. Όλο το άρωμα που αποπνέουν οι θέσεις του, ο αρχηγισμός του, ο λαϊκισμός του, η μικροαστική του θολούρα, αλλά κυρίως ο έντονος αντιπαραγωγισμός και αντιβιο-

μηχανισμός του, όλα αυτά θυμίζουν Α. Παπανδρέου μεταφερόμενο στις νέες συνθήκες παρακμής. Ο Α. Παπανδρέου, που καμωνόταν πως έκφραζε απευθείας το λαό, έβαλε τον εαυτό του, άτυπα πάνω από το κόμμα του το ΠΑΣΟΚ, και το κόμμα πάνω από τις Κυβερνήσεις του. Ο Σημίτης και ο Γ. Παπανδρέου εκσυγχρόνισαν αυτήν τη υφαρπαγή εξουσίας κι ουσιαστικά διέλυσαν το κόμμα ΠΑΣΟΚ αποφασίζοντας ο ηγέτης να μην εκλέγεται από αυτό, αλλά από τους αυτοαναγορευόμενους φίλους του κόμματος αν όχι από όλους τους πολίτες. Τώρα ο Θεοδωράκης ξεπερνάει όλα αυτά τα αχρείαστα στάδια και αυτοδιορίζεται ηγέτης χωρίς να υπάρχει καν κόμμα.

Βέβαια όσοι ξέρουν λίγη ιστορία, ξέρουν ότι τέτοιοι “Ηγέτες” σαν τον δεν υπήρξαν ποτέ. Οι αληθινοί ηγέτες, ακόμα και αυτοί των πιο αντιδραστικών τάξεων, έχουν την ικανότητα να ξεσηκώνουν τις τάξεις και τις ξεσηκώνουν αφού για καιρό αποτύχουν σε αυτό ώσπου να αποσπάσουν πολιτική πείρα μέσα από τις ήττες τους. Αντίθετα “Ηγέτες” σαν τον Θ. υπήρξαν μόνο διορισμένα παιδιά βαθύτερων ήδη εγκατεστημένων μηχανισμών εξουσίας, που έψαχναν για ένα νέο πρόσωπο για να μεταμφιεστούν και να γλυτώσουν τη φθορά τους προς τα μέσα η προς τα έξω.

Γιατί ο Θεοδωράκης και γιατί τώρα; Μια άποψη

Αν υπάρχει κάποιο αληθινό πολιτικό ερώτημα είναι γιατί επελέγη ο Θεοδωράκης και γιατί τώρα. Ποιο νέο πρόσωπο ζητάει η βαθύτερη πολιτική εξουσία στην Ελλάδα, που από την εποχή της ανόδου του Καραμανλή του Β' στην ηγεσία της ΝΔ, είναι στην κορυφή της διακομματικά ρωσόφιλη; Ή έστω ποιο πολιτικό κενό εκπροσώπησης θέλει να καλύψει; Ή αλλιώς ποια θέση άδειασε στο διακομματικό σκηνικό;

Νομίζουμε ότι σε γενικές γραμμές άδειασε η σπουδαία θέση του σέντερ μπακ, κυρίως η θέση του Κουβέλη του οποίου το μεγάλο κοινό επίτευγμα μαζί με το γεροπράκτορα Κύρκο, η ΔΗΜΑΡ, αργοπεθαίνει. Ο ρόλος της ΔΗΜΑΡ όπως έχουμε ξαναπεί ήταν να είναι ο ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση της πείνας, χωρίς να εκτίθεται δηλαδή να είναι ο ΣΥΡΙΖΑ μνημονιακός και ευρωπαίος. Η ΔΗΜΑΡ ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που δεν τρώαζε την ΕΖ. Αυτή όμως η θέση στην κυβέρνηση σκότωσε τη ΔΗΜΑΡ αφού πρώτα τη διέσπασε, όμως της επέτρεψε **πρώτον** να προστατέψει γα έναν ολόκληρο χρόνο την αριστερή φάτσα του ΣΥΡΙΖΑ και να γίνει ΠΑΣΟΚ στη θέση του ΠΑΣΟΚ (και μάλιστα αποκαθαμένο “ρώσικο” ΠΑΟΚ) και δεύτερον να χάσει μέσα στο κράτος σε θέσεις της διοίκησης και ειδικά **σε ηγετικά δικαστικά πόστα** μέσω της υπουργίας Ρουπακιάτη ανθρώπους του ΣΥΡΙΖΑ ευρωπαϊκά ανακυκλωμένους. Με το τέλος της ΔΗΜΑΡ το βαθύ καθεστώς προσπάθησε να φτιάξει μια Ελιά με το παλιό ΠΑΣΟΚ στο περιθώριο, αλλά εκεί κέρδισε το παλιό ΠΑΣΟΚ και οι 58 διαλύθηκαν και μαζί τους διασπάστηκε και διαλύθηκε σχεδόν ολοκληρωτικά η ΔΗΜΑΡ.

Τώρα χωρίς κάποια ΔΗΜΑΡ και κάποια Ελιά, ο ΣΥΡΙΖΑ είναι εντελώς απροστάτευτος. Μια επόμενη αυτοδύναμη κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είναι κάτι το πολύ

ΚΑΤΩ Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

και των ηγεσιών άλλων κομμάτων ιδιαίτερα των λεγόμενων αριστερών και σοσιαλδημοκρατικών.

Πάντως είναι κυρίως η κατευναστική πολιτική των δυτικών ιμπεριαλιστών που επιτρέπει στον αχιτραπεύκο σφαγέα και κατά συρροή δολοφόνο των πολιτικών του αντιπάλων Βλαντιμίρ Πούτιν να προχωράει ανενόχλητος και να δυναμώνει το πολιτικό του κύρος στο ρώσικο πληθυσμό όπως ο Χίτλερ στο γερμανικό και να παραπλανά προπαγανδιστικά όλη την υφήλιο.

Ιδιαίτερα στη χώρα μας η ρώσικη νεοχιτλερική προπαγάνδα οργιάζει και δηλητηριάζει τον ελληνικό λαό γιατί η ελληνική αστική τάξη όντας γενικά δίχως χαρακτήρα και μετά από 30 χρόνια πολιτικών εκκαθαρίσεων έχει σε μεγάλο βαθμό υποταχθεί στο ρώσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Τώρα κυριαρχεί μια νέα ρωσόδουλη κρατική ολιγαρχία και μια κρατικογραφειοκρατική ψευτοαριστερά. Αυτή πρώτη έχει στην ηγεσία της υποστεί εκκαθαρίσεις από τους ρώσους προδότες του κομμουνισμού στην εποχή των Χρυστσόφ - Μπρέζνιεφ και έχει τώρα διαφθαρεί απόλυτα και έχει μετατραπεί από ταξική και εθνική πρωτοπορία στο πιο δουλικό πολιτικό απόσπασμα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στη χώρα και για αυτό στο πιο αντιβιομηχανικό και πιο αντεργατικό κομμάτι του συνόλου της κομπραδόρικης αστικής τάξης.

Επειδή σε αυτή τη χώρα τα ρώσικα ψέμματα γίνονται επίσημη κρατική και διακομματική προπαγάνδα, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου στους έλληνες δημοκράτες και διεθνιστές να απαντήσουν με σαφήνεια σε αυτά και σε ότι αφορά την προσάρτηση της Κριμαίας.

Τα “επιχειρήματα” της προσάρτησης

Καταρχήν η ρώσικη νεοχιτλερική προπαγάνδα επικαλείται για την προσάρτηση της Κριμαίας τα ίδια επιχειρήματα που επικαλείται κάθε επιθετισμός και σοβινισμός, και βέβαια ο κάθε χιτλερικού τύπου ιμπεριαλισμός, όταν κάνουν προσάρτηση εδάφους μιας άλλης χώρας. Επικαλούνται “το δικαίωμα” του λαού που κατοικεί σε αυτό το έδαφος να κάνει απόσχιση “αν το θελήσει” και να το προσαρτήσει σε μια άλλη χώρα, ειδικά αν το θελήσει επειδή αισθάνεται ότι απειλείται. Αλλά τέτοιο δικαίωμα δεν υπάρχει γιατί αν υπήρχε τότε ο πλανήτης θα βυθιζόταν στη βαρβαρότητα καθώς η κάθε χώρα θα έτρωγε κομμάτια της διπλανής της επειδή σε αυτά κατοικούν εθνικά συγγενείς πληθυσμοί που αποφάσισαν την ένωση με τη “μητέρα πατρίδα”. Γι αυτό ειδικά μετά τον Β΄ παγκόσμιο πόλεμο καθιερώθηκε το απαραβίαστο των συνόρων για όλα τα κράτη εκτός από τα ομοσπονδιακά πολυεθνικά που είχαν συμφωνήσει στο δικαίωμα του μονομερούς αποχωρισμού της κάθε εθνικής συνιστώσας τους (πχ Γιουγκοσλα-

βία, ΕΣΣΔ). Με αυτήν την κανιβαλική πολιτική είναι διαμελισμένη και η Κύπρος. Όχι τυχαία και στην Κύπρο, που ο ελληνικός σοβινισμός έκανε πραγματικές βαρβαρότητες ενάντια στην τουρκική μειονότητα, ήταν η Ρωσία του Μπρέζνιεφ, σαν ΕΣΣΔ, που έβαλε τη βάση του διαμελισμού με τη γραμμή της διζωνικής ομοσπονδίας που έριξε το 1965. Επίσης ήταν αυτή που έσπρωξε την Τουρκία στην εισβολή του 1974, όταν τη χαιρέτισε μέσω του πραχτορείου ΤΑΣ σαν μέσο τάχα για την “αποκατάσταση της συνταγματικής ομαλότητας στο νησί”.

Η πουτινική προπαγάνδα επικαλείται το γεγονός ότι η Κριμαία ήταν ρώσικο έδαφος που η Ρωσία το παραχώρησε μετά το 1954 στην Ουκρανία στα πλαίσια της ενιαίας τότε ΕΣΣΔ με απόφαση του ανωτάτου Σοβιέτ, και συμπραίνει ότι τώρα μπορεί να το ξαναπάρει πίσω. Όμως εκείνη η αλλαγή συνόρων έγινε με τη συμφωνία και των δύο κρατών δηλαδή και της Ουκρανί-

ας που απόκτησε την κυριαρχία της Κριμαίας, και της Ρωσίας που την παραχώρησε. Μια τέτοια αμοιβαία αποδεκτή, δηλαδή με εθελοντικό και για αυτό ειρηνικό τρόπο αλλαγή συνόρων μεταξύ δύο γειτονικών κρατών επιτρέπεται και είναι επίσης λογικό που επιτρέπεται, γιατί είναι στη φύση της κυριαρχίας ενός κράτους πάνω στο δικό του έδαφος να έχει νόημα μόνο όταν αυτό τη θέλει και δεν την έχει ρητά αποποιηθεί. Η αποποίηση του 1954 δεν σήμαινε ωστόσο ότι το έδαφος της Κριμαίας ήταν μια μπάλα που την έστελνε αυθαίρετα η μια χώρα στην άλλη. Το ότι η απόφαση του 1954 δεν ξεσήκωσε ισχυρές αντιδράσεις από τον πληθυσμό καμιάς πλευράς, ούτε τότε ούτε για πολλές δεκαετίες μετά, αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι υπήρξε μια ισχυρή, μια αντικειμενική, υλική βάση στην ενοποίηση της Κριμαίας με την Ουκρανία, η οποία αναφέρεται στο σκεπτικό της απόφασης της ΕΣΣΔ και της Ρώσικης Ομοσπονδίας του 1954. Αυτή ήταν ότι η οικονομική ζωή της Κριμαίας στα 1954 ήταν πλέον πολύ πιο δεμένη με αυτήν της Ουκρανίας από όσο ήταν με εκείνη της Ρωσίας. Αυτή η υλική βάση δεν έχει αδυνατίσει από τότε ως τα σήμερα αλλά έχει ενισχυθεί. Γι αυτό δεν υπήρξε ποτέ κανένα πλειο-

ψηφικό κίνημα επιστροφής της Κριμαίας από τον πληθυσμό της Κριμαίας. Πρώτα δηλαδή εισέβαλε παράνομα και φασιστικά ο ρώσικος στρατός στην Κριμαία και την κατέλαβε και μετά υποτίθεται ότι η Κριμαία αποφάσισε να τον καλέσει σε “βοήθεια”. Λέμε υποτίθεται γιατί το τοπικό κοινοβούλιο της Κριμαίας αποφάσισε να ζητήσει την επέμβαση της Ρωσίας για προστασία **αφού πρώτα ο ρώσικος στρατός εισβολής** είχε καταλάβει το κτίριο του κοινοβουλίου. Τότε οι βουλευτές του αποφάσισαν να διώξουν ξαφνικά τον ως τότε προφανώς ειρηνόφιλο πρόεδρο που είχε εκλεγεί από αυτό το κοινοβούλιο και να βγάλουν πρόεδρο έναν άλλο που κάλεσε το ρώσικο στρατό. Ήταν ένας Αξιόνωφ που στις προηγούμενες προεμβολής εκλογές είχε πάρει το 4% των ψήφων του πληθυσμού της Κριμαίας.

Για να κρύψει αυτήν την αλήθεια ο Πούτιν, δηλαδή ότι πρώτα ήρθε η εισβολή και μετά το κάλεσμα για “προστασία”, αυτός σκαρφίστηκε την ιστορία ότι δεν κατέλαβαν ρώσοι στρατιώ-

λοναζιστές στην κυβέρνηση στο Κίεβο. Πράγματι ήρθαν, αντίθετα από όσα λένε οι παχύδερμοι δυτικοί προστάτες τους. Και μάλιστα τέτοιος είναι ο ίδιος ο πρωθυπουργός Γιάτσενιουκ. Αυτός, όπως και η αρχηγός του κόμματός του, η ύπουλη ρωσόφιλη Τιμοσένκο, (που διέσπασε την πραγματική δημοκρατική εξέγερση του 2004 και μετά παρέδωσε τη χώρα τζάμπα στην Γκάζπρομ), όπως και ο ψευτοευρωπαίος φιλοφασίστας Κλίτσκο έχουν συμπήξει εδώ και δυο χρόνια στενό συμμαχικό μέτωπο με το φιλοναζιστικό κόμμα Σβόμποντα με αρχηγό τον Τιάνιμπκο. Η απόδειξη του φιλοναζισμού των Γιάτσενιουκ-Τιμοσένκο βρίσκεται στο ότι έκαναν επικεφαλής του πανίσχυρου Εθνικού Συμβουλίου Ασφάλειας και Άμυνας της νέας κυβέρνησης, δηλαδή αρχηγό των ως τώρα φιλο-καγκεμπίτικων μυστικών υπηρεσιών της Ουκρανίας τον Παρουμπί. Αυτός ήταν συνιδρυτής το 2004 του Σβόμποντα ενώ στη Μαϊντάν ήταν αρχηγός όλων των “ταγμάτων εφόδου” και ταυτόχρονα βουλευτής του κόμματός της Τιμοσένκο. Την ίδια στιγμή ο Γιάτσενιουκ έκανε τον Γιάρος, αρχηγό του ακόμα πιο φιλοναζιστικού “Δεξιού Τομέα”, που ήταν η ραχοκοκαλιά των “ταγμάτων εφόδου”, αναπληρωτή γραμματέα του Εθνικού Συμβουλίου Ασφάλειας και Άμυνας. Επίσης διόρισε υπουργό Άμυνας τον Ιχόρ Τένιουκ, μέλος του Σβόμποντα.

Το μεγάλο ψέμμα της ρώσικης προπαγάνδας είναι άλλο, και είναι διπλό:

Είναι πρώτο ότι οι φασίστες στην κυβέρνηση έχουν πραγματική ιδεολογική ισχύ μέσα στην πελώρια μάζα που γέμιζε την πλατεία Μαϊντάν η οποία είχε εθνοανεξαρτησιακές και δημοκρατικές διαθέσεις, και **δεύτερο**, και το κυριότερο, ότι είναι αντιρώσοι, ενώ είναι πολύ καλοί φίλοι του Πούτιν.

Φασίστες στην κυβέρνηση αλλά όχι ακόμα ο φασισμός στην εξουσία

Όλα δείχνουν ότι φασίστες ήταν ένα λεπτό ηγετικό στρώμα του κινήματος της Μαϊντάν υπό τους Γιάτσενιουκ-Κλίτσκο και Τιάνιμπκο. Αυτό το ηγετικό στρώμα οργάνωσε και καθοδήγησε ως συμπαγές πολιτικό μέτωπο, **από την πρώτη στιγμή** την κατασκήνωση της πλατείας χρησιμοποιώντας σαν πολιορκητικό κριό τα τάγματα εφόδου των Παρουμπί-Γιάρος, απλά μοιράζοντας ρόλους με αυτά. Οι Γιάτσενιουκ-Τιάνιμπκο-Κλίτσκο κάναν τους φιλειρηνικούς ηγέτες, ενώ οι Παρουμπί-Γιάρος παριστάνανε τους “μαχητικούς ριζοσπάστες και επαναστάτες” της βάσης. Το μέτωπο αυτό βγήκε στη αρχή με φιλοευρωπαϊκή δημοκρατική γραμμή για να αποσπάσει την έγκριση και του ουκρανικού λαού και της Δύσης. Στη συνέχεια την τεράστια μαζικοποίηση του ενός εκατομμυρίου της πλατείας (αυτό που φάνηκε σαν αυθόρμητη λαϊκή επανάσταση), την προκάλεσε ο προβοκάτορας Γιανουκόβιτς που επιτέθηκε αναίτια με τα ΜΑΤ στις 30

του Νοέμβρη και μάτωσε και συνέλαβε εκατοντάδες διαδηλωτές. Τότε οι διοργανωτές άρχισαν να αλλάζουν το φιλοευρωπαϊκό χαρακτήρα του κινήματος και να το μετατρέπουν σε στενά αντι-Γιανουκόβιτς, και, όπως πάντα θέλουν οι φασίστες σε κίνημα κατά της διαφθοράς. Ταυτόχρονα τα τάγματα εφόδου με τις κουκούλες, τα ρόπαλα, τις ασπίδες και τις μολότωφ άρχισαν τις επιθέσεις στην αστυνομία ενώ ο Γιανουκόβιτς ανταπαντούσε με ελεύθερους σκοπευτές που πυροβολούσαν τον κόσμο που ακολουθούσε τα τάγματα εφόδου και τα ηρωοποιούσαν στον πλατύ κόσμο. Τα τάγματα εφόδου έκρυβαν τη φασιστική γραμμή τους εμφανίζοντας την απλά σαν εθνικιστική. Ταυτόχρονα ο Γιανουκόβιτς υποχωρούσε διαρκώς μόνο όταν οι φασίστες χτυπούσαν και ποτέ όταν οι διαδηλώσεις ήταν μαζικές και ειρηνικές. Έτσι δυνάμωσε τις φασιστικές γραμμές με νέους εθελοντές ενώ ο πολύς κόσμος σκόρπισε και έφυγε από τη σκηνοθετημένα φλεγόμενη (αλλά ελληνικό Σύνταγμα) πλατεία. **Τότε ξαφνικά μια ηγετική φράξια από το ίδιο το κόμμα του ε-υτελώς φθαρμένου Γιανουκόβιτς τον έριξε, και έφερε στην κυβέρνηση τον Γιάτσενιουκ και τους φασίστες της πλατείας. Επρόκειτο για ένα πραξικόπημα που εμφανίστηκε σαν επανάσταση** όπως έγινε και με την πλατεία Ταχρίρ που έφερε στην εξουσία σε δύο φάσεις την πιο φιλορώσικη και γι αυτό πιο φασιστική τάση του στρατού υπό τον Σίσι. **Ειδικά στη Μαϊντάν ήταν ακόμα πιο μειοψηφικοί οι φασίστες που σφετερίστηκαν την εξουσία πατώντας σε μάζες που ουσιαστικά τους ήταν ξέ-νες.** Φασιστική είναι μια εξουσία μόνο όταν έχει εξασφαλίσει στήριξη από τεράστια τμήματα μαζών και μεσαίων στελεχών που να τα έχει διαμορφώσει κατ'εικόνα της. Αυτό δεν έχει συμβεί καθόλου, τουλάχιστον ακόμα στην Ουκρανία. Γι' αυτό, ο ρώσικος και ρωσόφωνος πληθυσμός δεν ένιωσε κανένα ιδιαίτερο κίνδυνο πέρα από την προπαγάνδα από τα ρώσικα ΜΜΕ που έφτιαξαν σε χρόνο μηδέν τη φασιστοφοβία απέναντι στο Κίεβο την ώρα που ο αληθινός, μαζικός και εγκαθιδρυμένος φασισμός είναι στην ίδια τη Ρωσία.

Οι φασίστες του Κίεβου δεν είναι με τη Δύση αλλά με τον Πούτιν

Στην ουσία η ΚαΓκεΜπε (FSB) έχει σκηνοθετήσει στην Ουκρανία ένα είδος επανάληψης του β' παγκόσμιου πολέμου κατά τον οποίο οι δυτικοί ιμπεριαλιστές με εργαλείο τους ουκρανούς φιλοχιτλερικούς εφορμούν τάχα ξανά εναντίον της Ρωσίας, μόνο που αυτή τη φορά ο "πονηρός" Πούτιν τους προλαβαίνει τάχα και επιτίθεται πρώτος. Όμως οι αληθινοί έρωτες δεν κρύβονται. Οι φασίστες της κυβέρνησης του Κίεβου δεν είναι αντιρώσοι ουκρανοί εθνικιστές, που τάχα υποκινούνται από τη Δύση. **Είναι με τον Πούτιν, όπως κάθε χρυσαυγίτης και κάθε άλλος νεοναζί στον κόσμο.** Και είναι καταρχήν στην πράξη, τώρα δα, πάνω στο πιο κεντρικό ευρωπαϊκό και παγκόσμιο ζήτημα, που είναι η προσάρτη-

ση της Κριμαίας. Δεν προσφέρει τεράστια πολιτική υπηρεσία η κυβέρνηση των "πατριωτών" του Κίεβου στη Ρωσία όταν όλοι τους διατάζουν τον ουκρανικό στρατό στην Κριμαία να μη ρίξει ούτε μια σφαίρα στους εισβολείς, έστω για την τιμή των όπλων, έστω για εθνική παρακαταθήκη, έστω για προπαγανδιστικούς λόγους και να παραδί-δει αμέσως τα όπλα του στον εισβολέα, για να του δώσει το πλεονέκτημα της αναίμακτης εισβολής, δηλαδή του εθελοντικού αυτοακρωτηριασμού; Κυρίως σημαίνει ή δεν σημαίνει ανοιχτή παράδοση της Κριμαίας στη Ρωσία η δήλωση των Γιάτσενιουκ και Τιμοσένκο από την πρώτη στιγμή της εισβολής ότι θα υπάρξει πόλεμος **μόνο αν η Ρωσία μπει και στην υπόλοιπη Ουκρανία πλην της Κριμαίας πράγμα που βέβαια ο Πούτιν δεν έκανε;** Μήπως αυτό δε είναι και το νόημα της φράσης του Πούτιν πάνω στην εισβολή ότι ο ρώσικος στρατός εισβολής και ο ουκρανικός "βρίσκονται στην ίδια πλευρά του οδοφράγματος";

Η φιλορωσική στρατηγική των φασιστοειδών του Κίεβου είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά όταν το πελώριο γενικά πατριωτικό και δημοκρατικό πλήθος της Μαϊντάν σπρώχτηκε από τους κρυφοφασίστες διοργανωτές να κατεβάσει σταδιακά την ευρωπαϊκή σημαία που ήταν δίπλα στην ουκρανική και άρχισε να σηκώνεται η σημαία των πολιτικών απογόνων των συνεργατών του Χίτλερ στον β' παγκόσμιο. Τελικά οι διοργανωτές της πλατείας αφού διαλύσανε το μεγάλο πλήθος με σύστημα μέσα στους καπνούς και στις φωτιές των ταγμάτων εφόδου του "Δεξιού Τομέα", γρήγορα έριξαν την ύπουλα φιλορώσικη γραμμή, "ούτε με τη Ρωσία ούτε με την Ευρώπη, είμαστε με την Ουκρανία". Ήδη οι μεγαλύτεροι, οι πιο ρωσόδουλοι κρατικο-ολιγάρχες της Ουκρανίας είχαν κάνει την πρωτοφανή κίνηση, κίνηση που δεν την είχαν κάνει στην αληθινή δημοκρατική πορτοκαλί εξέγερση του 2004, να περάσουν ορμητικά με το αντι-Γιανουκόβιτς κίνημα, που σήμαινε ότι ο Γιανουκόβιτς ήταν πια για πέταμα από τα ρώσικα αφεντικά του. Τότε λειτούργησε, προφανώς κατ'εντολήν τους, σαν προβοκάτορας και έκανε πολιτικά πανίσχυρους τους φασίστες με το να μην υποχωρεί ούτε τόσο δα στα εκατομμύρια των ειρηνικά συγκεντρωμένων Ουκρανών αλλά μόνο στους ροπαλοφόρους τους που ταυτόχρονα τους πυροβολούσε και τους ηρωοποιούσε. Μάλιστα τους εμφάνισε και σαν τους τελικούς απελευθερωτές του λαού αφού σε αυτούς παρέδωσε τα δημόσια κτίρια, ενώ στους προστάτες τους της επίσημης αντιπολίτευσης παρέδωσε τη Βουλή και το ίδιο το κόμμα του πριν καταφύγει στα αφεντικά του. **Αυτή την παραχώρηση δεν θα την έκανε ποτέ μια υπερδύναμη στους εχθρούς της.**

Τελικά η διεθνής κοινή γνώμη, πιθανά και ο ίδιος ο ουκρανικός λαός, έμαθε μόνο μετά την άνοδο αυτών των φασιστών στην εξουσία ότι όχι απλά δεν θεωρούν την Ευρώπη καλύτερη από τη Ρωσία αλλά στην ουσία τη θεωρούν πολύ χειρότερη. Γιατί υιοθετούν και αυτοί, όπως κάθε φασίστας φαιός ή "κόκκινος" στον κόσμο τη λεγόμενη ευρασια-

τική στρατηγική των Πούτιν-Ντούγκιν, σύμφωνα με την οποία οι μεγαλύτεροι εχθροί των λαών είναι ο δυτικός τύπος φιλελεύθερος καπιταλισμός, η Ευρώπη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της ειρηνικής ενοποίησης των κρατών, και ο αστικός διαφωτισμός σαν εχθρός κάθε καθυστερημένης ή αντιδραστικής κουλτούρας ιδιαίτερα της ορθόδοξης χριστιανικής θρησκείας. Στο βάθος αυτής της ιδεολογίας βρίσκεται ο γενοκτονικός αντισημιτισμός. Γι' αυτό οι φασίστες του Κίεβου ενώ δεν κάνουν σήμερα την Ουκρανία μια φασιστική χώρα, αν δεν γκρεμιστούν από την εξουσία θα την κάνουν και όχι αργά. Ήδη περιμένουν να ξεράσουν το αντιευρωπαϊκό τους μένος όταν σε λίγο θα αρχίσουν οι δήθεν φιλοευρωπαϊκές συνιστώσες τους να τους ρίχνουν στα μέτρα πείνας για τα οποία αλά Ελλάδα θα ενοχοποιούν εύκολα τους δυτικούς δανειστές και θα ελαφρώνουν τους κατακτητές.

Θέλει πάντως απύθμενο, γκεμπελίστικο θράσος και αισχρή αντιστροφή της αλήθειας για να χρεώνονται σήμερα οι ουκρανοί φασίστες στην αστοδημοκρατική Ευρώπη και όχι στο διεθνές κέντρο αναβίωσης κάθε είδους φασισμού και σοβινισμού που είναι η ποτινική Ρωσία την οποία στηρίζει στην εισβολή της στην Κριμαία η φασιστική Κίνα.

Μόνο από τον άξονα Ρωσίας-Κίνας μπορεί να βγει ένας νέος Χίτλερ

Η ρώσικη προπαγάνδα ιδιαίτερα στη χώρα μας δουλεύει τη θεωρία ότι οι σημερινοί χίτλερ είναι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Όμως Χίτλερ δεν μπορεί να είναι κάποιος από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές που στην πραγματικότητα υποχωρούν ασταμάτητα μπροστά στη προέλασή του Πούτιν. Αυτοί είναι πολιτικοί εκπρόσωποι του σήμερα **οικονομικά** πιο κυρίαρχου στον κόσμο αλλά στρατηγικά κατερχόμενου δυτικού χρηματιστικού μονοπωλιακού κεφάλαιου. Τους Χίτλερ μπορεί να τους αναδείξει μόνο το πιο αδύναμο χρηματιστικά αλλά ανερχόμενο και πανίσχυρο διπλωματικά, στρατιωτικά, ενεργειακά υπερσυγκεντρωμένο ρώσικο και κινέζικο κρατικοφασιστικό μονοπώλιο. Αυτό το κεφάλαιο μόνο με έναν πόλεμο μπορεί να κάνει μια ανακατανομή ισχύος στον ιμπεριαλιστικό κόσμο και να αποσπάσει τελικά με την ωμή και κτηνώδη πολεμική κατοχή την κυριαρχία στην Ευρώπη, και μετά να αποσπάσει την παγκόσμια ηγεμονία σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ. Αντίθετα το δυτικό κεφάλαιο θέλει να διατηρήσει το διεθνές στάτους κβο, δηλαδή μια ιμπεριαλιστική ειρήνη, πράγμα που υποθέτει κατευνασμό του ρωσοκινεζικού νεοναζιστικού άξονα με παράδοση σε αυτόν των λαών και χωρών ολόκληρων. Αυτό το κεφάλαιο βγάζει κατευναστές των Χίτλερ, τύπου Τσάμπερλεν και Νταλαντιέ, δηλαδή με σύγχρονους όρους εχθρούς των λαών Ομπάμα-Μέρκελ-Ολάντ, αλλά όχι Χίτλερ.

Ενώ λοιπόν κάθε δημοκρατικός άνθρωπος και κυβέρνηση πρέπει να καταδικάζουν κάθε φασιστική πολιτική τάση και πρόσωπο στην ουκρανική κυβέρνηση το κύριο είναι ότι η πρακτική πολιτική αυτής της κυβέρνησης **αποτελεί ένα εσωτερικό ζήτημα της Ουκρανίας που θα αντιμετωπιστεί από τον ίδιο τον Ου-**

κρανικό λαό και πάντως όχι με εισβολή και προσάρτηση, από μια ξένη δύναμη που έχει κάνει και άλλες εισβολές και προσαρτήσεις και έχει διαπράξει κτηνώδεις γενοκτονίες σαν αυτή του τσετσένικου έθνους. Η ουκρανική κυβέρνηση θα έπρεπε να επισύρει εναντίον της διεθνή μέτρα μόνο αν ποτέ θα έκανε η ίδια επιθετικές κινήσεις σε βάρος τρίτων χωρών ή αν πραγματοποιούσε γενοκτονικές εθνοεκκαθαριστικές επιχειρήσεις σε βάρος δικών της πολιτών. Αλλά κάτι τέτοιο θα μπορούσε να το κάνει πρακτικά μόνο σε συμμαχία με τον κατακτητή-διαμελιστή της ή να το κάνει προβοκατόρικά για να τον διευκολύνει. Σε κάθε περίπτωση δεν το έχει κάνει, και δεν είναι εύκολο να το κάνει λόγω της δημοκρατικότητας και του πατριωτισμού του ουκρανικού λαού. Αλλά οι δημοκρατικές χώρες και λαοί δεν πρέπει να δώσουν καμιά εμπιστοσύνη σε αυτήν την κυβέρνηση, ούτε να την εντάξουν σε συλλογικούς ευρωπαϊκούς θεσμούς όσο έχει μέλη της που είναι διακηρυγμένοι νοσταλγοί φιλοναζιστικών κινήσεων ή έχουν πολιτικούς ιδεολογικούς δεσμούς με φασιστικές ομάδες.

Όμως το μεγάλο ζήτημα, το κεντρικό ζήτημα για την Ευρώπη και όλο τον κόσμο είναι ότι αυτή η νεοχιτλερική ωμά επεκτατική υπερδύναμη πρέπει να βρει σήμερα μπροστά της ένα παγκόσμιο μέτωπο των λαών αλλά και των κρατών που δεν θα καταδικάσουν μόνο στα λόγια τις απανωτές προσαρτήσεις της, αλλά θα της κόψουν κάθε δυνατότητα να τις συνεχίσει. Δεν θα πρέπει λοιπόν να τις επιτρέψουν να συμμετέχει όπως πριν σαν κανονικός εταίρος σε οποιαδήποτε διεθνή συλλογικά όργανα, τόσο διπλωματικά όσο οικονομικά και πολιτιστικά. Μάλιστα θα πρέπει να της επιβληθεί άμεσα οικονομικό εμπάργκο, και το βασικότερο θα πρέπει να εξοπλιστούν και να καλυφθούν άμεσα από επίθεση όλες οι χώρες του κόσμου, ιδιαίτερα αυτές που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό από αυτόν τον κανίβαλο με τα πιο εξεζητημένα όπλα και την καλύτερη διπλωματία στον κόσμο. Μόνο έτσι αντιμετωπίζονται οι νέοι Χίτλερ του Κρεμλίνου, αν και ήδη η ανθρωπότητα έχει αργήσει πολύ. Γιατί ήσυχα και αδιόρατα αυτοί παριστάνοντας τον ψόφιο κορίο σε συμμαχία με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και μέσω αυτών, ιδίως με τις ΗΠΑ των ρωσόφιλων Ομπάμα και Κλίντον, έχουν επιτεθεί στον Τρίτο κόσμο και έχουν αποκτήσει σε αυτόν πελώριες πολιτικές και εν μέρει στρατιωτικές βάσεις. Τα δυτικά κατευναστικά παχύδερμα δεν έχουν καν υποπτευθεί πόσο αυτές οι βάσεις περικυκλώνουν την Ευρώπη. Γιατί οι ρώσοι Χίτλερ δεν θέλουν να επαναλάβουν το λάθος των παλιών, δηλαδή να επιτεθούν στην Ευρώπη χωρίς προηγούμενα να την έχουν περικυκλώσει. Το ρώσικο κρατικοφασιστικό μονοπώλιο έχει δράσει με ορίζοντα μισού αιώνα, ενώ το γερμανικό με ορίζοντα δεκαετίας. Αν οι λαοί δεν τον αποτρέψουν, ο Δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος θα αποδειχτεί σε σχέση με τον Τρίτο έργο ερασιτεχνών Χίτλερ.

Αθήνα, 13 Μάρτη 2014

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΗΣ ΒΑΡΕΙΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

σίματος των χαλυβουργιών και τη γενική κατακραυγή αποφάσισε, με εισήγηση του βασικού μετόχου που είναι το κράτος, ορισμένα μέτρα μείωσης του κόστους της ηλεκτρικής ενέργειας.

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ, ΝΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Πρώτοι σε αυτό το μακάβριο χορό της καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων βρίσκονται, αντίθετα από ότι θα περίμενε κανείς, τα κόμματα που μιλούν στο όνομα του λαού και της εργατικής τάξης. Δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ και η εξωκοινοβουλευτική ουρά τους. Αυτοί όμως δεν υπηρετούν την εργατική τάξη αλλά τη Ρωσία του Πούτιν, όπως το απέδειξε και η λυσσασμένη υποστήριξη που έδειξαν στην εισβολή του αφεντικού τους στην Κριμαία. Αυτοί για χρόνια τώρα σαμποτάρουν κάθε εκσυγχρονισμό οποιαδήποτε εργοστασίου, όπως έκαναν παλιότερα με την Πετρόλα ή με τον ταινιόδρομο που ματαίωσαν **πάνω στην κρίση** στον Ασπρόπυργο της Ελληνικής Χαλυβουργίας, ενώ δεν αφήνουν καμιά νέα επένδυση να γίνει. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι τα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική ή το γήπεδο του ΠΑΟ και το εμπορικό κέντρο που ματαίωσαν στο Βοτανικό. Αυτοί οργανώνουν δήθεν κινήματα πολιτών με πρόσχημα την μόλυνση ή την προστασία των αρχαίων και στη συνέχεια κάνουν προσφυγή με αυτά στο Συμβούλιο της Επικρατείας το οποίο ή ακυρώνει την επένδυση ή την καθυστερεί τόσο πολύ που στο τέλος πάλι ακυρώνεται. Άλλες φορές κάνουν με δήθεν ταξικά προσχήματα απεργίες, χωρίς να παίρνουν υπόψη τους την οικονομική κατάσταση στο δοσμένο εργοστάσιο, πράγμα το οποίο ιδιαίτερα πάνω στην κρίση οδηγεί πάλι στο κλείσιμο του εργοστασίου, όπως έγινε με το εργοστάσιο της Ελληνικής Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο ή με την Πιρέλι στην Πάτρα ή την AEG παλιότερα ή όπως έκαναν στη Ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα που έκαναν απεργία όποτε έρχονταν ένα καράβι για επισκευή και μάλιστα το δέσμευαν. Παλιότερα ήταν οι σφαίρες της 17 Νοέμβρη που σκοτώνοντας τον Αγγελόπουλο οδήγησαν στο κλείσιμο την υψικάμινο της Χαλυβουργικής, σκοτώνοντας τον Μποδοσάκη οδήγησαν στο κλείσιμο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, σκοτώνοντας τον Περαιτικό ακύρωσαν την κατασκευή πλοίων στην Ελευσίνα. Προηγούμενα όλους αυτούς ο Α. Παπανδρέου και η ψευτοαριστερά τους είχαν υπονομεύσει πολιτικά έτσι ώστε η δολοφονία τους να μη δημιουργήσει καμιά σοβαρή αντίσταση ούτε από την αστική τάξη, ούτε από το λαό. Αυτό που οι δήθεν φίλοι των εργατών υπονομεύουν ή σκοτώνουν δεν είναι όλη η αστική τάξη, αλλά το κομμάτι της εκείνο που είναι δεμένο με το διεθνή ανταγωνισμό και τη Δύση. Αντίθετα δεν πειράζουν

τους αστούς εκείνους που έχουν δεμένα τα συμφέροντά τους με την Ανατολή και είναι κυρίως αυτοί που έχουν γιγαντωθεί μέσα από τις κρατικές προμήθειες και εργολαβίες. Τέτοιοι είναι ο Κόκκαλης τον οποίο κανείς δεν κατηγορήσε για το σκάνδαλο της Siemens αν και όλες τις δουλειές μαζί της έπαιρναν, ο Μπόμπολας για τον οποίο δεν έχει γίνει ούτε μια διαμαρτυρία στα κάτεργα των εργοταξίων τους και τα πανάκριβα διόδια, ο Μυτιληναίος που η ΔΕΗ του χαρίζει εκατομμύρια, ο Κοπελούζος που είναι ο συνεταιρικός της Gazprom και που όταν απόλυσε τους μισούς εργάτες του σε ένα εργοστάσιό του στην Πάτρα κανείς δεν έκανε κίνημα ούτε και θόρυβο γιαυτό, ο Γερμανός που του αγόρασαν χρυσάφι τα μαγαζάκια, ο Βγενόπουλος που του χάρισαν εκατομμύρια με τον ΟΤΕ και του έδωσαν τσάμπα την Ολυμπιακή. Δεν έκαναν κανένα κίνημα εναντίον της όταν η κινεζική Cosco αγόρασε το μισό λιμάνι του Πειραιά, ούτε και μετά όταν την μετέτρεψε σε κάτεργο.

Σήμερα κάνουν ανώδυνες ερωτήσεις στη Βουλή ή καλούν τους εργάτες να “μην σηκώνουν ξένες σημαίες”, δηλαδή να σώνουν τα εργοστάσια στα οποία δουλεύουν. Έτσι προσπαθούν να εμποδίσουν οποιοδήποτε εργατικό κίνημα που μπορεί να αναπτυχθεί και να σώσει τη βιομηχανία και τη χώρα. Οποιαδήποτε πάλη για τη σωτηρία της βιομηχανίας την συκοφαντούν ότι υπηρετεί τα κέρδη των βιομηχάνων και στα συμφέροντά τους. Αλλά αυτή είναι η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι το εργοστάσιο παράγει το μισθό του εργάτη και την ίδια την εργατική τάξη. Ότι το εργοστάσιο είναι το πεδίο της ταξικής πάλης. Το εργοστάσιο είναι το σχολείο στο οποίο η εργατική τάξη μαθαίνει συνδικαλισμό και πολιτική, είναι ο χώρος στον οποίο μπορεί να συνειδητοποιηθεί σαν τάξη έτσι ώστε να μπορέσει κάποια στιγμή να αλλάξει και την ίδια την κοινωνία προς όφελος της. Το εργοστάσιο είναι η προϋπόθεση του σοσιαλισμού, αυτή είναι η πιο βασική θέση του μαρξισμού. Ο συνειδητός εργάτης διατηρεί το εργοστάσιο για να το πάρει κάποια στιγμή με επανάσταση από τον αστό ιδιοκτήτη του. Η θέση ότι η σημερινή κρίση είναι κρίση του κεφάλαιου και δεν αφορά τους εργάτες οδηγεί κατευθείαν στην καταστροφή των εργατών όχι μόνο σαν τάξης αλλά και σαν φυσικών προσώπων. Στην απέραντη σημερινή αποβιομηχάνιση ένας άνεργος είναι σαν τον ναυαγό στο βόρειο παγωμένο ωκεανό. Η κυβέρνηση, η ψευτοαριστερά και οι ναζί “συμπαραστάτες τους” (δες Χαλυβουργία Ελλάδας) που κλείνουν εργοστάσια σήμερα, ιδιαίτερα εργοστάσια βαρείας βιομηχανίας, είναι οι μεγαλύτεροι κατά συρροή δολοφόνοι σήμερα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

συνέχεια από σελ. 4

καταλάβουν; Μία πραγματικά αντιφασιστική πολιτική δύναμη θα είχε μία βασική κριτική να κάνει σε αυτό το δικαστικό χειρισμό, τη μεγάλη καθυστέρηση και όχι τη μεθόδευση.

Αντίθετα ο ΣΥΡΙΖΑ υπερασπίζεται με πάθος τους ναζιστές και διαμορφώνει δραστήρια το πολιτικό έδαφος για την αθώωση τους. Φροντίζει επίσης να διασώσει το κύρος τους σαν δικώκωμων θυμάτων, αφού οι “ήρωες” των ναζιστών έχουν αρχίσει να το βάζουν στα πόδια. Δύο βουλευτές της “ΧΑ” αποχώρησαν αμέσως μόλις οι ανακριτρίες ζήτησαν την άρση της ασυλίας!!!

Από την πρώτη στιγμή της ανακοίνωσης των νέων διώξεων ο ΣΥΡΙΖΑ μέσω του γραμματέα της κοινοβουλευτικής του ομάδας Βούτση κατάγγειλε τη δικαστική διαδικασία της δίωξης κατά όλης της κοινοβουλευτικής ομάδας της “ΧΑ” υπερασπίζοντας τους ναζιστές. Σε ομιλία του στη Βουλή είπε: “Είναι πολιτικό κλείσιμο του ματιού προς την άκρα δεξιά και προς την εκλογική πελατεία της Χρυσής Αυγής. Εν παρρησίε λέω ότι και εκεί γίνεται μία μεθόδευση, απ’ ό,τι φαίνεται, για να τεθεί εκτός νόμου αυτό το κόμμα” (news247.gr, 27/2/2014). Η τοποθέτηση αυτή σημαίνει ότι **πρώτον** ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θέλει τις διώξεις και **δεύτερο** ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έμμεσα αναγνωρίζει τη “ΧΑ” σα μία αντικυβερνητική, αντιμνημονιακή δύναμη, που μάλιστα ενοχλεί την κυβέρνηση τόσο πολύ ώστε θέλει να την εξοντώσει με παράνομες και άδικες δικαστικές διώξεις για να πάρει τις ψήφους της. Αυτή την τοποθέτηση τη χαιρέτισε η “Χρυσή Αυγή” στην ιστοσελίδα της.

Ο Βούτσης υποστήριξε τη φιλοναζιστική θεωρία του συνασπισμαίου Δ. Μπελαντή για το ότι η “ΧΑ” “είναι διφυές μόρφωμα, δηλαδή ταυτόχρονα νόμιμο πολιτικό κόμμα με καταγεγραμμένη ισχυρή επιρροή αλλά και εγκληματική οργάνωση με πλήθος επιθέσεων, με θύματα εκατοντάδες πολίτες -ιδιαιτέρα μετανάστες- και με συστηματική διασπορά ενός επιπλέον φόβου μέσα σε μια ήδη τρομοκρατημένη κοινωνία. Όταν έγιναν οι πρώτες συλλήψεις, μιλήσαμε ανοιχτά για το ότι η Χ.Α. πρέπει να βρεθεί ενώπιον του νόμου, όχι όμως εκτός νόμου. Οι απόψεις που υπάρχουν, πολιτικών της Ν.Δ. αλλά και δημοσιολογούντων νομικών, για το σχεδιασμό που θα οδηγήσει σε απαγόρευση της Χ.Α. με αυτή ή οποιαδήποτε άλλη ονομασία είναι άκρως αντισυνταγματική ενέργεια” (Αυγή, 9/3). Αυτή η πρωτοφανής θεωρία του ΣΥΡΙΖΑ περί νόμιμου πολιτικού κόμματος που είναι ταυτόχρονα και εγκληματική οργάνωση δεν είναι παρά ένα εργαλείο εξαπάτησης της βάσης του και της κοινής γνώμης για να νομιμοποιήσει τη δολοφονική συμμορία (δες σχετικό άρθρο *Νέας Ανατολής*, www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/285). Γι’ αυτό και ο Μπελαντής πήρε επίσης τους επαίνους της “ΧΑ” στην ιστοσελίδα της και τα εύσημα του “αριστερού συνταγματολόγου” που ξέρει “ακριβώς τι ισχύει”.

Λίγες μέρες αργότερα στη συνεδρίαση της Πολιτικής Γραμματείας του ΣΥΡΙΖΑ συζητήθηκε τι θα ψηφίσει ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ολομέλεια της Βουλής για την άρση της ασυλίας όλων των βουλευτών της “ΧΑ”. Υπήρχαν πολλές ενστάσεις και η απόφαση υπέρ της άρσης της ασυλίας λήφθηκε κατά πλειοψηφία, και αυτή αμφισβητήθηκε αμέσως μετά επισήμως από τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ! Σε ανακοίνωση του γραφείου τύπου έγινε η διευκρίνιση ότι “η Π.Γ. θεωρεί πως η συγκεκριμένη στάση κατά την ψηφοφορία στη Βουλή δεν σχετίζεται με το θέμα, που έχει ανοίξει από διάφορες πλευρές,

της απαγόρευσης της Χρυσής Αυγής. Ο ΣΥΡΙΖΑ, από την πρώτη στιγμή, είχε υποστηρίξει πως η Χρυσή Αυγή θα πρέπει να τεθεί ενώπιον του νόμου” (Αυγή, 5/3). Επίσης, σύμφωνα με την Αυγή, ο ίδιος ο Τσίπρας στη συνεδρίαση στηλίτευσε κυβερνητικές μεθοδεύσεις για να τεθεί η “ΧΑ” εκτός νόμου!

Ο Παπαδημούλης μιλώντας στο Σκάϊ διευκρίνισε ότι είναι υπέρ της άρσης ασυλίας των βουλευτών της “ΧΑ” όπως και οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι θα έπρεπε να ζητούν την άρση της ασυλίας τους προκειμένου να αποδείξουν την αθωότητά τους !!! (Αυγή, 4/3) Ο Παπαδημούλης είπε ακόμα ότι οι βουλευτές της “ΧΑ” διώκονται για εγκληματικές ενέργειες κι όχι για τις ιδέες τους και πρέπει να βρεθούν ενώπιον του νόμου κι όχι εκτός νόμου.

Η Ζώη Κωνσταντοπούλου διαφώνησε ανοιχτά με την άρση της ασυλίας “θέτοντας ζητήματα Δημοκρατίας, Συντάγματος, Κράτους δικαίου και θεμελιωδών αρχών του ποινικού δικαίου”. Η “ΧΑ” επιδοκίμασε αυτή την τοποθέτηση στην ιστοσελίδα της. Επιφυλάξεις έκφρασαν επίσης οι Π. Κουρουπλής και Κ. Χρυσόγονος. Στη συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ που ακολούθησε τη συνεδρίαση της Πολιτικής Γραμματείας οι ενστάσεις ήταν περισσότερες. Στον κατάλογο των διαφωνούντων με βασικό επιχείρημα την αντίθεσή τους στην έμμεση μέσω των διώξεων απαγόρευση της “ΧΑ” προστέθηκαν οι Λαφαζάνης, Μητρόπουλος, Γλέζος.

Μεταξύ αυτών που διαφώνησαν ανοιχτά με την άρση της ασυλίας για όλους τους ναζιστές βουλευτές ήταν ο Μιχελογιαννάκης ο οποίος δήλωσε ότι θα ψηφίσει παρών γιατί τρεις από αυτούς δεν ενέχονται σε συγκεκριμένα ποινικά αδικήματα σύμφωνα με τη δικογραφία! Δήλωσε επίσης την αντίθεσή του στο “εκτός νόμου” της ΧΑ γιατί, όπως είπε, είναι σα να θέτεις το ΠΑΣΟΚ εκτός νόμου λόγω της δοσοληψίας Τσουκάτου!!! Γι’ αυτό, είπε ο Μιχελογιαννάκης, το ΠΑΣΟΚ όπως και η “ΧΑ” πρέπει να κριθούν από τη λαϊκή ετυμηγορία (capital.gr, 5/3). Δηλαδή για το Μιχελογιαννάκη και το κόμμα του ΠΑΣΟΚ και “ΧΑ” μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι, και μάλιστα μάλλον το ΠΑΣΟΚ είναι κάπως χειρότερο.

Ο βουλευτής των ναζιστών Δ. Κουκούσης, στη συνεδρίαση της Βουλής που μίλησε ο Βούτσης είπε: “Παρασάγκας είναι οι ιδεολογικές διαφορές που μας χωρίζουν με την Αριστερά. Με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ μας χωρίζουν δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτή είναι η μεγάλη διαφορά” (Βήμα, 28/2). Δεν έχει μεγάλη διαφορά ο ναζιστής με την ψευτοαριστερά. Η μεγάλη του διαφορά είναι με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, και μετριέται με δισεκατομμύρια...

Σε αυτή την τοποθέτηση δεν απάντησε μέχρι σήμερα ούτε ο Βούτσης, ούτε ο Μιχελογιαννάκης, ούτε ο Τσίπρας. Κι αυτοί μετράνε τις διαφορές τους φαίνεται με δισεκατομμύρια, και όχι με σπασμένα κεφάλια, και αν είναι να τις μετρήσουν, τις μετράνε μόνο με τα σπασμένα κεφάλια που περιλαμβάνονται στις 33 δικογραφίες των ανακριτών Κλάτππα και Δημητροπούλου. Λες και όλη η βία της “ΧΑ” παγιδεύτηκε ξαφνικά στο μπουκάλι των Κλάτππα, Δημητροπούλου με τις 33 δικογραφίες τους, και μόνο αυτοί που έχουν σηκώσει χέρι σύμφωνα με τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στις 33 δικογραφίες πρέπει να τιμωρηθούν ποινικά. Για τα αναρίθμητα θύματα της “ΧΑ” τα είκοσι πέντε σχεδόν χρόνια της δράσης της δεν ευθύνεται κανείς κατά το ΣΥΡΙΖΑ, και κυρίως δεν ευθύνεται η ηγεσία της και οι εκπρόσωποι της στη Βουλή.

Το πιο κάτω άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ (www.oakke.gr) στις 03/03/2014, αμέσως μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Κριμαία και είχε 500 like από τους αναγνώστες - χρήστες του facebook

ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ- ΑΠΟΣΧΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΜΑΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΟΥΣ Η ΚΡΙΜΑΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΩΡΟ ΤΩΝ ΝΕΟΝΑΖΙ ΟΥΚΡΑΝΩΝ ΨΕΥΤΟΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΤΟΥΣ ΠΟΥΤΙΝ

Μετά το διαμελισμό της Γεωργίας με την απόσχιση της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας το 2008 οι ρώσοι σοσιαλ-ιμπεριαλιστές προχωράνε σε ένα ακόμα μεγαλύτερο βήμα νεοχιτλερικού επεκτατισμού με τον ουσιαστικό διαμελισμό μιας ευρωπαϊκής χώρας, της Ουκρανίας, μέσα από τη ντεφάκτο απόσχιση της Κριμαίας.

Αυτό το δεύτερο βήμα, που αποτελεί μια πιο μεγάλη προειδοποίηση για το τι περιμένει την Ευρώπη σε λίγα χρόνια, πραγματοποιήθηκε από πολιτική άποψη με πολύ πιο εύκολο και ανώδυνο τρόπο από ότι το πρώτο.

Στη Γεωργία η Ρωσία χρειάστηκε να κάνει μια ωμή στρατιωτική εισβολή όχι μόνο στις δύο αυτόνομες δημοκρατίες που εποφθαλμιούσε, αλλά και στο κυρίως γεωργιανό έδαφος. Στην Ουκρανία χρησιμοποίησε κάποιες λίγες μονάδες από το ρώσικο έδαφος, όμως τη βασική δουλειά την έκανε με το να βγάλει έξω από τους στρατώνες του τον πολυάριθμο ρώσικο στρατό που από χρόνια στάθμευε στην εξαρτημένη από τη Ρωσία Κριμαία. Με αυτό το στρατό κατέλαβε το υπάρχον Κοινοβούλιο που καθάρισε τον υπάρχοντα και όρισε καινούργιο πρωθυπουργό και με αυτόν τελικά κατέλαβε όλη την Αυτόνομη Δημοκρατία της Κριμαίας, αποπλίζοντας τις εκεί μονάδες του ουκρανικού στρατού. Κυρίως όμως αυτό το δεύτερο βήμα ήταν πιο εύκολο επειδή ο λαός όχι μόνο της Κριμαίας που αποτελείται στην πλειοψηφία του από εθνικά ρώσους, αλλά ο λαός της ανατολικής Ουκρανίας, που είναι πλειοψηφικά ρωσόφωνος, είχε γίνει επιρρεπής τον τελευταίο καιρό στο να δει με ουδέτερο ή κατά περιοχές και με θετικό μάτι μια ρώσικη επέμβαση στα εσωτερικά της Ουκρανίας.

Αυτό συνέβη όταν στο Κίεβο αποδείχτηκε ότι το πάλιν χέρι το είχαν ακροδεξιό εθνικιστές, που μάλιστα στον πιο στενό και δραστήριο πυρήνα τους στην πλατεία Μαϊντάν ήταν χιτλερικοί, οπαδοί της ναζιστικής εισβολής στην Ουκρανία στα 1941, από τη οποία είχε ιδιαίτερα υποφέρει η πιο φιλοσοβιετική και βιομηχανική ανατολική Ουκρανία. Σε αυτό το φόβο έπαιξε πολύ τελευταία η ρώσικη προπαγάνδα, ενώ οι προβοκάτορες εθνικοφασίστες του Κίεβου - που συνειδητά δουλεύουν στην ηγεσία τους υπέρ του Κρεμλίνου- έκαναν ότι μπορούσαν για να στηρίξουν αυτήν την προπαγάνδα με το να νομοθετήσουν αμέσως μόλις ήρθαν στην εξουσία κατά της ισδουναμίας της ρώσικης με την ουκρανική γλώσσα. Οι ίδιοι όμως αυτοί παλιάνθρωποι που ήρθαν στην εξουσία σηκώνοντας την πατριωτική αντρωσική σημαία, με πρώτο τον πρωθυπουργό Γιάτσενιουκ, τώρα που η Ρωσία προχώρησε στο ντεφάκτο διαμελισμό της Ουκρανίας κάνουν ότι μπορούν για να αποδεχτεί ο ουκρανικός λαός αυτή τη διαμελιστική και αποσχιστική επέμβαση της Ρωσίας στην Κριμαία. Σύμφωνα με τους *Financial Times* της 2 του Μάρτη ο Γιάτσενιουκ δήλωσε ότι "ήταν σε τηλεφωνική επαφή με το ρώσο ομόλογο του Ντμίτρι Μεντβέντεφ και ήταν πεισμένος ότι η Ρωσία δεν θα προχωρήσει με στρατιωτική επέμβαση στο έδαφος της Ουκρανίας...". Δηλαδή θεωρεί ότι η ως τώρα αποσχιστική δράση της Ρωσίας στην Κριμαία δεν αφορά το ουκρανικό έδαφος. Ουσιαστικά με αυτή τη δήλωσή του στη δοσμένη στιγμή ο Γιάτσενιουκ χαρίζει την Κριμαία στη

Ρωσία. Να γιατί εκτός από τον αντικομμουνισμό τους τα δυτικά παχύδερμα έκαναν τα στραβά μάτια όταν καταλάμβαναν την πλατεία του Κίεβου και το Κοινοβούλιο οι φιλο-ναζιστές ουκρανοί ψευτοεθνικιστές.

Στην ουσία υπήρχε αυτή τη φορά ένας εξωτερικός, ένας διεθνής λόγος που έκανε πιο εύκολη τη ρώσικη στρατιωτική επέμβαση-απόσχιση στην Ουκρανία σε σχέση με εκείνη στη Γεωργία: Είναι ότι η παγκόσμια θέση του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού έχει αφάνταστα ενισχυθεί από το 2008, κυρίως λόγω της φιλορώσικης πολιτικής Ομπάμα αλλά και της γουρουνίσιας οικονομίστικης υποταγής των ευρωπαϊκών μονοπωλιστών στα διεθνή κατώματα του ρωσοκινεζικού επιθετικού άξονα. Αυτή η υποταγή, που εκδηλώθηκε κυρίως στην ταχύτατη διπλωματική και οικονομική εγκατάλειψη της διαμελισμένης Γεωργίας από τη Δύση είχε σαν αποτέλεσμα να σταθεροποιηθεί η εξουσία του Πούτιν στη Ρωσία και ταυτόχρονα να γεμίσει ρώσους πράκτορες και υφισταμένους απέναντι στη Ρωσία το διπλωματικό аппарат της ΕΕ και της ΕΖ.

Οι ραγδαίες εξελίξεις έρχονται να επιβεβαιώσουν την ανάλυσή μας σχετικά με τη περίπλοκη ρωσική επεμβατική τακτική στην Ουκρανία. Στο άρθρο με τίτλο "Μεγάλα βήματα ετοιμάζουν για την Ουκρανία" που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του κόμματος στις 26/1 (βλ. Ν.Α., αρ. φ. 494) γράφαμε ότι: "Μια εκτίμηση που ίσως μπορούμε να ριψοκινδυνέψουμε σήμερα είναι ότι πάμε για έναν παρατεταμένο διχασμό στην Ουκρανία, όπου στη μια άκρη θα είναι οι σκληροί και ανοιχτοί ρωσόφιλοι φασίστες, στην άλλη άκρη σαν δήθεν εκπρόσωποι του ουκρανικού εθνικισμού θα είναι οι φασιστοναζιδες τύπου Σβόμποντα, επίσης βαλτοί του Κρεμλίνου, ενώ στο κέντρο θα παίζει η πιο επίσημη Ρωσία με μορφή ευρωπαϊκή-συμφιλιωτική με τύπους σαν τον Κλίτσκο και τον Γιανουκόβιτς και με τη βοήθεια των ευρωπαϊκών παχύδερμων μονοπωλιστών που εύκολα διαβρώνονται από ρώσους πράκτορες-εισοδιστές". Είχαμε εξηγήσει τότε τους λόγους που "ο Πούτιν δεν έβαλε την Ουκρανία στην ευρασιατική κοινοπολιτεία του, όπως εκτιμούσαν οι περισσότεροι δυτικοί, γιατί αυτό που ήθελε περισσότερο ήταν να ελέγχει τους όρους μιας ειδικής σχέσης ή ακόμα και μιας ειδικής ένταξης της Ουκρανίας στην ΕΕ, για να μπορεί να επεμβαίνει απευθείας στα ευρωπαϊκά πράγματα. Ο Πούτιν θέλει μια συν-υιοθεσία της Ουκρανίας με την ΕΕ για να εξαρτήσει και να διασπάσει βαθύτερα και την πρώτη και, κυρίως, τη δεύτερη". Σήμερα η επέμβαση της ρωσικής υπερδύναμης στην Ουκρανία έχει υψωθεί στο επίπεδο της ανοιχτής στρατιωτικής επέμβασης και του ακήρυκτου εδαφικού διαμελισμού χωρίς ωστόσο να έχει αλλάξει η κύρια επιδιαιτητική επεμβατική πολιτική της στην Ουκρανία που κατά τη γνώμη μας εξακολουθεί να γίνεται από τα μέ-

σα.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΚΑΙ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ

Ήταν η ένοπλη κλιμάκωση της σύγκρουσης ανάμεσα στους φασιστοναζιδες δήθεν ουκρανούς εθνικιστές και τους ανοιχτούς ρωσόφιλους φασίστες με τους 70 νεκρούς που οδήγησε στην εξωτερική μεσολάβηση της διαβρωμένης από τη ρώσικη διπλωματία ΕΕ για την "επίλυση" της κρίσης. Ενώ αυτή φάνηκε σα μια καθαρά ευρωπαϊκή επέμβαση στα εσωτερικά της Ουκρανίας, στην πραγματικότητα οι συσχετισμοί ήταν συντριπτικά υπέρ των Ρώσων σε επίπεδο πολιτικών ηγεσιών, πράγμα που οι παχύδερμοι δυτικοί μονοπωλιστές δεν θα αργήσουν να καταλάβουν. Από τους τέσσερις ευρωπαίους υπουργούς εξωτερικών που συμμετέχουν ως τώρα στις μεσολαβήσεις - βασικά το γερμανό Στάϊνμeyer, το γάλλο Φαμπιούς, τον πολωνό Σικόρσκι και σε ένα άλλο επίπεδο την επίσημη υπουργό εξωτερικών της ΕΕ Άστον - μόνο ο γάλλος ΥΠΕΞ δεν είναι ρωσόφιλος. Η συμφωνία των 3 ΥΠΕΞ με την ουκρανική κυβέρνηση και αντιπολίτευση, οδήγησε στον περιορισμό των προεδρικών εξουσιών και στην αποφυλάκιση της διπρόσωπης ηγέτιδας του κόμματος "Πατρίδα", και όπως αποκαλύπτεται με νέα στοιχεία της ρωσόφιλης Γιούλια Τιμοσένκο, ενώ άνοιξε το δρόμο σε νέες βουλευτικές εκλογές το Μάη και προεδρικές το Δεκέμβρη. Αυτή η συμφωνία αμέσως παραβιάστηκε από τους δήθεν εθνικιστές της νέας κυβέρνησης με την έξωση του επίσης ρωσόφιλου Γιανουκόβιτς και με την κατάργηση της ρωσικής γλώσσας σαν επίσημης στις περιοχές όπου μιλιέται. Αυτή η παραβίαση της συμφωνίας με την ΕΕ έδωσε στον Πούτιν, τον πραγματικό αρχηγό του παγκόσμιου νεοναζισμού, την ευκαιρία να εμφανιστεί και σαν αντιναζιστής και σαν ευρωπαίος και να κάνει εισβολή στην Ουκρανία για τη δήθεν διάσωση της Κριμαίας "μετά από πρόσκληση του κοινοβουλίου της ίδιας". Αυτή η πρόσκληση πάτησε ακριβώς στην συνταγματική ανωμαλία που αποτελούσε η έξωση του Γιανουκόβιτς, αλλά και στις εθνοτικές συγκρούσεις που το δίχως άλλο οργάνωσε στην Κριμαία και στην ανατολική Ουκρανία τις προηγούμενες μέρες ο μεγαλύτερος προβοκάτορας όλων των εποχών.

Έτσι όλη η Ουκρανία παραμένει πολιτικά και εν μέρει θεσμικά κομμένη στα δύο με το αμοιβαίο μίσος να δυναμώνει. Από τη μια μεριά οι φιλοναζιστές ψευτοεθνικιστές στην εξουσία στο Κίεβο προκαλούν τον λαό της ανατολικής Ουκρανίας αλλά η δύναμή τους εντοπίζεται στο δυτικό τμήμα της χώρας. Από την άλλη ο Γιανουκόβιτς αρνείται να αναγνωρίσει τη νέα κυβέρνηση καλώντας ουσιαστικά το ανατολικό κομμάτι σε διαμελιστική εξέγερση και τη Ρωσία σε εισβολή. Η επίσημη Ρωσία παριστάνει πως αντιδρά σε όλες αυτές τις μεθοδεύσεις. Όμως αυτό που πραγματικά επιθυμεί είναι η διαιώνιση ενός μόνιμα ακήρυκτου διαχωρισμού που θα οδηγήσει σε μια διαρκή διεθνή διαμεσολάβηση (ΕΕ-ΗΠΑ-Ρωσίας) τελικά ευνοική μόνο για την ίδια. Όπως το δήλωσε ανοιχτά ο "μετριο-

παθής" απεσταλμένος της Μόσχας στην Ουκρανία, Βλ. Λούκιν, αν οι δύο πλευρές δυτική και ανατολική δεν τα βρουν μεταξύ τους, τότε "υπάρχει η πιθανότητα μιας διεθνούς συνεργασίας" (*Τάιμς Νέας Υόρκης*, 20/2).

Όμως γιατί λέμε ότι η διαμεσολάβηση θα είναι ευνοϊκή για τη Μόσχα; Γιατί το μεγάλο, το ανυπέβλητο διπλωματικό ατού του Κρεμλίνου σε σχέση με τις δυτικές καγκελαρίες είναι η ικανότητά του να επεμβαίνει από τα μέσα και σε βάθος χρόνου να κερδίζει τις ηγεσίες και εν μέρει τους λαούς και στους δυο πόλους μιας αντίθεσης που η ίδια έχει δημιουργήσει ή παροξύνει. Αυτό που πολλοί άνθρωποι αγνοούν στη χώρα μας είναι ότι η στρατηγική πλατφόρμα των ναζιστών του "Δεξιού Τομέα" και άλλων ψευτοεθνικιστικών ουκρανικών κρουσμάτων καθώς και του φιλοναζιστικού "Σβόμποντα" είναι στην πραγματικότητα στρατηγικά φιλορώσικη. Αυτοί βέβαια εμφανίζονται σαν ντούροι αντιρώσοι, αλλά είναι εχθροί της ευρωπαϊκής εθελοντικής ενότητας των λαών και εθνών, καθώς επιμένουν ανοιχτά και με πάθος σε μία πλατφόρμα με κύριο εχθρό το φιλελευθερισμό, την αστική παγκοσμιοποίηση, τους Εβραίους, τα ανθρώπινα δικαιώματα και το δυτικό διαφωτισμό. Αυτή η πλατφόρμα εξυπηρετεί πριν απ' όλα τα στρατηγικά σχέδια του ρωσικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού για την εισβολή και κατοχή της δυτικής Ευρώπης, επιδιώξεις που έχουν θεωρητικοποιηθεί από το στρατηγικό πολιτικό σύμβουλο του Πούτιν, Αλ. Ντούγκιν, στο υπεραντιδραστικό δόγμα του ευρασιατισμού. (Η "θεωρία" του Ντούγκιν, αποτυπώνεται διεξοδικά στο βιβλίο του : "Η τέταρτη πολιτική θεωρία" που κατά τη γνώμη μας είναι για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο ό,τι ήταν ο "Αγών μου" του Χίτλερ για το δεύτερο).

Εδώ βέβαια μπορεί κανείς να αναρωτηθεί: αφού οι ουκρανοί νεοναζί είναι φιλορώσοι τότε γιατί η Ευρώπη (και η Δύση γενικότερα) τους υποστηρίζει;

Η ΒΡΩΜΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

Η υποστήριξη που δίνουν οι ευρωπαίοι και αμερικανοί μονοπωλιστές σ' αυτά τα καθάρματα είναι ενδεικτική της ιδεολογικοπολιτικής αποσύνθεσης στην οποία βρίσκονται. Τυφλωμένοι από τον άκρατο και όλο και πιο υστερικό αντι-τριτοκοσμικό αντικομμουνισμό τους, που αποδεικνύει τη ζωτικότητα του τελευταίου παρά την ιστορικά προσωρινή ήττα του, δε διστάζουν να προδώσουν τα αντιφασιστικά μέτωπα που είχαν στήσει στο παρελθόν με τη σοσιαλιστική ΕΣΣΔ και να υποστηρίξουν τους συνεργάτες της τότε χιτλερικής κατοχής της Ουκρανίας επειδή αυτοί ήρθαν σε σύγκρουση με τη σοσιαλιστική ΕΣΣΔ και τον Στάλιν. Αυτόν τον κατασκεύασαν ως φασιστικό τέρας οι ρώσοι ρεβιζιονιστές στα 1956, μετά τον κατοχύρωσαν και τον διατυμπάνισαν σαν τέτοιοι οι δυτικοί φιλελεύθεροι αντικομμουνιστές, κυρίως οι αμερικανοί, και τελικά το ζωγράφισαν χειρότερο και από τον Χίτλερ οι γάλλοι αποστάτες του μαοϊσμού και του μαρξισμού με επικεφαλής τον Στεφάν Κουρτουά (Η μαύρη βίβλος του κομμουνισμού) και οι κρυφοχιτλερικοί αντικομμουνιστές "νέοι ι-

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΜΕΓΓΕΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΩ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ

Η προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία ολοκληρώθηκε και τώρα οι χιτλερικοί του Κρεμλίνου μεθοδεύουν τις επόμενες κινήσεις τους σε μια διπλωματική παρτίδα που μοιάζει να είναι για έναν μόνο παίκτη. Η πολιτική ηγεσία του Κιέβου, απ' τη μεριά της, κάνει ότι μπορεί για να αμβλύνει τις όποιες αντιστάσεις στον επιθετιστή, ενώ οι παρακμασμένοι δυτικοί μονοπωλιστές αρκούνται στις διακηρύξεις καταδίκης χρησιμοποιώντας το μόνο μέσο "άμυνας" απέναντι στο Χίτλερ που τους επιτρέπει ο βαθμός εξαχρείωσής τους: τον κατευνασμό.

Όπως προηγούμενα πούλησαν τη Γεωργία και έκαναν γαργάρα το αίτημά της για ένταξη στο ΝΑΤΟ για να μην ενοχλήσουν τη Μόσχα - το αποτέλεσμα βέβαια ήταν ο άμεσος διαμελισμός της μικρής Γεωργίας - έτσι τα παχύδερμα αυτά παραδίδουν σήμερα την Ουκρανία στα νύχια του κανίβαλου, τον οποίο δε σταματούν να καλούν για να καθίσει στο τραπέζι των συνομιλιών. Πέρα, λοιπόν, από την καταδίκη στα λόγια των επεκτατικών-διαμελιστικών ενεργειών του Κρεμλίνου και σε κάποιες θολές προειδοποιήσεις, οι δυτικοί ηγέτες δεν έχουν ακόμα προβεί σε καμία ουσιαστική κύρωση, σε κανένα οικονομικό μέτρο που να κάνει τη ρωσική υπερδύναμη να το ξανασκεφτεί, σε κανένα συντονισμένο διπλωματικό εμπόλεμο. Το μόνο που έκαναν οι ΗΠΑ και η ΕΕ ήταν να επιβάλουν περιοριστικά μέτρα (πάγωμα περιουσιακών στοιχείων και απαγόρευση εισόδου) σε μια χούφτα πολιτικών και στρατιωτικών αξιωματούχων της Ρωσίας που δεν έχουν κεφάλαια στη Δύση - ελάχιστα εκ των οποίων ανήκουν στο στενό περιβάλλον του ρώσου προέδρου και κανένα από όσους στοχεύουν οι Ευρωπαίοι - και του καθεστώτος Γιανουκόβιτς που έχουν άμεσα εμπλακεί στα γεγονότα της Κριμαίας. Με τα πολλά η Γερμανία ανακοίνωσε λίγες μέρες αργότερα την αναστολή παράδοσης ενός προσομοιωτή μάχης που είχε ανατεθεί από τους Ρώσους στη γερμανική Rheinmetall.

Όμως κι αυτά τα ελάχιστα και για τα μάτια μέτρα θεωρήθηκαν πολλά για ορισμένες κυβερνήσεις της Ευρώπης. Σύμφωνα με το βρετανικό περιοδικό *The Economist* (17/3): "Μια αιτία της ευρωπαϊκής συγκράτησης, είπαν διπλωμάτες στις Βρυξέλλες, ήταν η εσωτερική διάσπαση ανάμεσα στα περισσότερα (μεταξύ άλλων η Ιταλία, η Ισπανία και η Κύπρος) και τα γεράκια (ιδιαίτερα η Βρετανία, η Πολωνία και τα βαλτικά κράτη). Μια άλλη ήταν η ανάγκη να έχουν μια νομικά βάσιμη λίστα που θα μπορούσε να σταθεί στο δικαστήριο. Μια τρίτη, σε Ευρώπη και Αμερική, ήταν η ανάγκη για μία λίστα που θα αφήνει χώρο για διάλογο με τους αξιωματούχους του κ. Πούτιν καθώς και χώρο για κλιμάκωση προσθέτοντας περισσότερα ονόματα αν χρειαστεί". Δηλαδή για να προσθέσουν το όνομα του Πούτιν στη λίστα θα πρέπει να έχει προηγηθεί παγκόσμιο πυρηνικό ολοκαύτωμα; Αλλά τι να περιμένει κανείς από μια Ευρώπη διαβρωμένη από τους πράκτορες της ρωσικής διπλωματίας, με πρώτους-πρώτους την υπουργό εξωτερικών Άστον και τον προεδρεύοντα Σαμαρά που ακόμα δεν έχει καταδικάσει ρητά τη Ρωσία σαν υπεύθυνη για το διαμελισμό της Ουκρανίας; Αυτοί εύκολα υπερσχύουν σε μια ένωση που διοικείται από παχύδερμους και μυωπικούς πολιτικά μονοπωλιστές και που εξαρτάται εμπορικά και ενεργειακά, αλλά σε ένα

βαθμό και κεφαλαικά σε μεγάλο βαθμό από τη Ρωσία; Αυτό που ενδιαφέρει πρωτίστως τα ευρωπαϊκά μονοπώλια δεν είναι η εδαφική ακεραιότητα και η εθνική κυριαρχία μιας χώρας που βρίσκεται στην πόρτα τους, αλλά η διατήρηση των αγορών τους προϊόντων και κεφαλαίων με τη Ρωσία, που είναι ο τρίτος εμπορικός εταίρος της ΕΕ και καλύπτει το 30% της ενεργειακής της επάρκειας.

Η απάντηση της πολιτικής ηγεσίας της Δύσης στα εγκλήματα των νέων χιτλερ απέχει παρασάγγες από μία πολιτική αρχών διεθνούς δημοκρατικού δικαίου, η οποία θα περιλάμβανε τη σφοδρή καταγγελία του επιθετιστή σε όλα τα διεθνή φόρα, τη διακοπή κάθε διπλωματικής και κάθε οικονομικής συνεργασίας μαζί του, την ενθάρρυνση λαϊκών διαμαρτυριών παντού και κυρίως τη στρατιωτική ενίσχυση του θύματος στην προσπάθειά του να αποκαταστήσει την εθνική του κυριαρχία και εδαφική ακεραιότητα. Το θέμα είναι ότι η ίδια η νέα πολιτική ηγεσία της Ουκρανίας εμφανίζεται σκανδαλωδώς ενδοτική απέναντι στο διαμελιστή της.

Αντί να ενισχύσει την αμυντική θωράκιση της χώρας, η κυβέρνηση Γιατσενιούκ την παρέλυσε πλήρως απαγορεύοντας στο στρατό να χρησιμοποιήσει όπλα ενάντια στους εισβολείς μέχρι τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος στην Κριμαία, αλλά και μετά από αυτό και μη δίνοντάς του σαφείς διαταγές. Έτσι οι ρωσικές δυνάμεις κατάφεραν αβίαστα να αφοπλίσουν πολλές βάσεις του ουκρανικού στρατού μέσα στη χερσόνησο, να την καταλάβουν αναίμακτα και στη συνέχεια να ισχυριστούν ότι όχι μόνο τοπικά ο λαός της Κριμαίας αποφάσισε την προσχώρηση στη Ρωσία, αλλά και ότι ο ουκρανικός λαός γενικά δεν θεωρούσε την Κριμαία κομμάτι της χώρας του γι' αυτό και την παρέδωσε αναίμακτα εντελώς (<http://www.nytimes.com/video/world/europe/10000002780196/russians-take-over-ukrainian-base.html?emc=eta1>). Οι νέες αρχές της Ουκρανίας με επικεφαλής τους προβοκάτορες της Γιάτσενιούκ-Τιάνιμπok είχαν καταργήσει προηγούμενα την ισοτιμία ρωσικής και ουκρανικής γλώσσας για να προκαλέσουν βαθιά διάσπαση μέσα στον ουκρανικό λαό όλων των εθνοτήτων και να δώσουν στη Μόσχα ένα επιπλέον πρόσχημα επέμβασης. Το μεγάλο σκάνδαλο έγκειται επίσης στο ότι ακόμα και μετά την απόσπαση της Κριμαίας το Κίεβο επιδιώκει "καλές σχέσεις" με τη Μόσχα, την οποία καλεί σε συνομιλίες.

Είναι πολύ χαρακτηριστική η άθλια στάση που κράτησε, στη σχετική συνεδρίαση του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ, ο πρωθυπουργός Γιατσενιούκ κάνοντας έκκληση στις "καλές προθέσεις" των διαμελιστών της Ουκρανίας και εκφράζοντας στον απεσταλμένο της Μόσχας, Τσούρκιν,

την πεποίθηση πως "οι Ρώσοι δε θέλουν πόλεμο. Ελπίζω ότι η ρωσική κυβέρνηση και ο ρώσος πρόεδρος θα εισακούσουν τις επιθυμίες του λαού τους κι ότι θα επιστρέψουμε αμέσως σε διάλογο και θα λύσουμε αυτή τη διαμάχη" (*Financial Times*, 13/3). Λες και το όλο ζήτημα οφείλεται σε παρεξήγηση την ώρα που η μεγάλη πλειοψηφία του ρώσικου λαού δουλεμένη από τη ρεβανσιστική και αντιδυτική προπαγάνδα δεκαετιών του Κρεμλίνου επιδοκιμάζει με πάθος την προσάρτηση της Κριμαίας! Λίγες μέρες νωρίτερα, ο ουκρανός υπουργός εξωτερικών, Αντρέι Ντεσάτσι, είχε ταχθεί υπέρ της σύστασης μιας ομάδας επαφής αποτελούμενης από ομολόγους του διαφόρων κρατών που θα διαμεσολαβήσει στην κρίση. Αυτή είναι, στην πραγματικότητα, και η πεμπουσία των ρωσικών νεοτσαρικών επιδιώξεων για το ουκρανικό ζήτημα, όπως έχουμε εκτιμήσει μέσα από την αρθρογραφία μας.

Η Μόσχα επιδιώκει πάνω απ' όλα μία διαμεσολάβηση της ουκρανικής κρίσης από την ΕΕ και την ίδια που θα οδηγήσει στη συν-υιοθεσία της Ουκρανίας από ΕΕ-Ρωσία, η οποία θα επιτρέπει στη Ρωσία να διασπά περισσότερο την Ουκρανία και ταυτόχρονα να επεμβαίνει και να διασπά περισσότερο την ΕΕ. Η ίδια η ιδέα της μεσολάβησης υπήρξε αντικείμενο συζήτησης μεταξύ του ουκρανού πρωθυπουργού και ευρωπαίων ηγετών. "Ο Ντεσάτσι είπε ότι έμαθε από τους μεσολαβητές πως η Ρωσία δεν έχει "κατηγορηματικά αρνηθεί την ιδέα να επιτραπεί σε μια ομάδα επαφής να βοηθήσει να τερματιστεί η διαμάχη. Οι Ρώσοι το σκέφτονται," είπε ο Ντεσάτσι, επομένως υπάρχει "λόγος να ελπίζουμε." Επέμεινε στο ότι η νέα ουκρανική κυβέρνηση κατανοεί πως είναι ζωτικό να καθιερωθούν καλές σχέσεις με όλους τους γείτονες, συμπεριλαμβανομένης της Ρωσίας" (*Associated Press*, 8/3).

Έτσι ξεσκεπάζονται οι "φιλοευρωπαίοι" κυβερνήτες του Κιέβου σαν ακόλουθοι της Μόσχας, κάτι που εξηγεί επίσης γιατί την ίδια ενωτική διάθεση μ' αυτούς επιδεικνύει και ο ψευτοπρωθυπουργός της Κριμαίας, δοσίλογος Αζιόνov, λέγοντας ότι οι ουκρανοί στρατιώτες "δεν είναι εχθροί μας", αλλά και ο ίδιος ο Πούτιν όταν τοποθετεί τις δύο χώρες "στην ίδια πλευρά του οδοφράγματος", υπονοώντας ότι στρατηγικά οι δύο λαοί θα συμμαχήσουν για να επιτεθούν στην πλούσια δυτική Ευρώπη.

Άλλωστε, τα πρόσωπα που βρίσκονται σήμερα στην κορυφή του κρατικού μηχανισμού πρόσκεινται, κυρίως, στο κόμμα μίας αδιάστακτης και πιστά αφοσιωμένης στο Κρεμλίνο πολιτικής απατεώνισσας, της πρώην πρωθυπουργού Γιούλια Τιμοσένκο, τόσο πολύ αφοσιωμένης ώστε να χαρακτηριστεί από τον ίδιο τον Πούτιν σαν "ο μόνος άντρας στην ουκρανική πολιτική". Έτσι, εκτός από τον πρωθυπουργό Αρσένι Γιατσενιούκ, υπό την καθοδήγησή της βρίσκονται επίσης ο πρόεδρος του κράτους Ολεξάντρ Τουρτσίνov, ο επικεφαλής του συμβουλίου εθνικής ασφαλείας και άμυνας - συνιδρυτής του φιλο-ναζιστικού "Σβόμποντα" - Αντρέι Παρούμπι, αλλά και ο πανίσχυρος υπουργός εσωτερικών, Αρσέν Αβάκοφ, που είναι κρατικοολιγάρχης.

Η ίδια η Τιμοσένκο ξεκίνησε την πολιτική-επιχειρηματική της καριέρα σαν κρατικο-ολιγάρχησση, και συγκεκριμένα αναδείχθηκε οικονομικά από το μηδέν εξαιτίας των δεσμών της με το ρωσικό κράτος. Πολύ νωρίς, με τη διάλυση της ΕΣΣΔ, ενώ ήταν μια μικροαστή απέκτησε από τη μια στιγμή στην άλλη μεγάλη περιουσία ιδρύοντας τα "Ενωμένα Ενεργειακά Συστήματα της Ουκρανίας", μία εταιρεία μεσάζουσα για εισαγωγές ρωσικού φυσικού αερίου, που έδωσε στην ίδια τον τίτλο της "πριγκίπισσας του αερίου" (βλ. *New York Times*, 19/3). Σήμερα, αυτή και οι συνεργάτες της τοποθετούν σε όλη την ανατολική ρωσόφωνη Ουκρανία ως διοικητές επαρχιών πανίσχυρους ολιγάρχες που σίγουρα έχουν στενούς δεσμούς με τη ρωσική αγορά. Στην επαρχία Ντιεπροπετρόφσκ, για παράδειγμα, έχει διοριστεί ένας τραπέζιτης και ιδιοκτήτης ποδοσφαιρικής ομάδας ονόματι Ι. Κολομόισκι, ενώ στο Ντονιέτσκ κάποιος Σ. Ταρούτα, ολιγάρχης της μεταλλουργίας (στο ίδιο).

Να γιατί ο Γιατσενιούκ δηλώνει τώρα πως "δεν είναι στην ημερήσια διάταξη" η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, και ότι θα υπογράψει μόνο το πολιτικό σκέλος της συμφωνίας σύνδεσης με την ΕΕ αφήνοντας ανοιχτό το οικονομικό σκέλος για διαπραγματεύσεις. Ήδη ο Γιατσενιούκ έχει εξαγγείλει τη θέσπιση νέου συντάγματος που θα παρέχει διευρυμένες εξουσίες στις περιφέρειες (δηλ. ομοσπονδιακό μοντέλο διακυβέρνησης, που σε τέτοιες συνθήκες κατοχής διευκολύνει το διαμελισμό) ενώ διακήρυξε την ουδετερότητα της χώρας του απέναντι στο ΝΑΤΟ. Αυτοί οι δυο όροι - ομοσπονδία και ουδετερότητα - προτάθηκαν λίγο προηγούμενα από το ρωσικό υπ. Εξ. (βλ. *Ναυτεμπορική*, 17/3). Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, οι ουκρανικές δυνάμεις στην Κριμαία, που τόσο καιρό μάταια περίμεναν να πάρουν κάποιες σαφείς εντολές από το γενικό επιτελείο, ετοιμάζονται τώρα για αποχώρηση με εντολή του πανίσχυρου συμβουλίου εθνικής ασφαλείας και άμυνας που καθοδηγείται, όπως προείπαμε, από τον φιλο-ναζί (και πρώην συντονιστή της πλατείας) Παρούμπι. Αυτό έδωσε εντολή στην κυβέρνηση να προσφύγει στον ΟΗΕ για να κηρύξει την Κριμαία αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη και να οργανώσει την αποχώρηση του στρατού (βλ. *El Pais*, 19/3). Να γιατί διοργανώθηκε στη Μόσχα πληθής διαδήλωση "υπέρ" της Ουκρανίας από τον κρυφοναζί καγκεμπίτη Ναβάλνι με τα αμφιλεγόμενα συνθήματα "κάτω τα χέρια από την Ουκρανία" (ποιος, η Ρωσία ή η Δύση;) και "όχι στον πόλεμο", που σημαίνει στο βάθος ειρηνική επίλυση της κρίσης σε συνεργασία με τους διαμελιστές.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι το ίδιο φιλορώσικο καθεστώς Γιανουκόβιτς βοήθησε στην ανάδειξη προσώπων όπως είναι οι δήθεν ευρωπαϊόφιλοι Γιατσενιούκ-Τιμοσένκο-Κλίτσκο σαν νικητών λαϊκών ηγετών καθώς και ο φιλοναζιστής Τιανιμπόκ, του Σβόμποντα το οποίο συμμετέχει στην κυβέρνηση. Είναι η ίδια κυβέρνηση Γιανουκόβιτς που υποχωρούσε πά-